crime scene 38

Când te afunzi în întuneric,
nu mai există cale de întoarcere

Monica Ramirez

IDENTITĂȚI SECRETE

Dincolo de Invizibil

Prima parte a volumul doi din Seria Alina Marinescu

„Drama interioară a personajelor continuă să te bântuie mult timp după ce ai terminat de citit acest roman magnific."

Spy Chronicles

IDENTITĂŢI SECRETE

Monica Ramirez are 40 de ani, 4 copii și a locuit în SUA până anul trecut, când a hotărât să revină în România. Crescându-și acasă copiii, a scris 11 volume din care a publicat șapte, tot în America.

Bucureșteancă, absolventă de liceu de coreografie, acrobată, dansatoare, absolventă de *Creative Writing*, membră a *Romanian Crime Writers Club*.

Asasin la feminin este primul volum din seria Alina Marinescu, serie care cuprinde până acum șase volume și al șaptelea este în lucru.

Acum 2 ani, după cea de-a patra sarcină, cântărea 125 de kg. Acum are 55. Experiența ei se regăsește în volumul *Cum să slăbești 70 kg mâncând 6 mese / zi*. Nu e vorba de niciun miracol, ci numai de un dram de voință și disciplină. „Fiecare călătorie începe cu primul pas! Vedeți-vă mereu țelul cu ochii minții, credeți în el și apoi împliniți-l. Succes!"

www.monica-ramirez.com

Pentru Anais și Aiden,
cele mai minunate
cadouri de Crăciun

Monica Ramirez
Identități secrete

Copyright © MONICA RAMIREZ - 2008
Prima ediție "Whispered Identities" - second volume
of the Alina Marinescu series - Blue Ink Waters, USA
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.tritonic.ro; www.revistaflacara.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Identități secrete / Monica Ramirez;
București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8139-82-1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 2/martie.2011
Bun de tipar: martie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Monica Ramirez

Identităţi secrete

Dincolo de invizibil

Prima parte a volumul 2
din
seria Alina Marinescu

crime scene
38

Doar cel care nu speră nimic
este într-adevăr liber.
Edward Young

PROLOG

Vântul rece gonea pe lângă ea în rafale, copacii aplecându-se unul către celălalt de parcă se urmăreau într-un dans frenetic pe o muzică auzită numai de frunzele lor. Burniţa măruntă se transformase în picături grele de ploaie ce măturau cerul mohorât în zig-zag-uri furioase, ca apoi să se zdrobească aproape violent de asfalt. Majoritatea oamenilor erau acasă, bucurându-se de o cină delicioasă, uitându-se la televizor sau pur şi simplu trăindu-şi viaţa în siguranţă, protejaţi de intimitatea caselor lor, la căldură, îmbrăcaţi cu haine uscate şi confortabile. Ea, pe de altă parte, alerga singură prin ploaia rece, fără vreo destinaţie anume. În ciuda faptului că o dureau picioarele, mări viteza. Alerga cât de repede putea, simţindu-şi plămânii pe punctul de a-i exploda.

O explozie clatină din temelii o clădire. Flăcări. Fierbinţeală insuportabilă. Mirosul binecunoscut al cărnii arse. Mâna îi înăbuşă un strigăt. Braţele îi acoperă faţa pentru a o proteja de ploaia sumbră de moloz ce se răspândeşte peste tot în jurul ei. Ţine arma cu ambele mâini şi apasă pe trăgaci. Deşertăciune. Tristeţe. Simte cum pistolul îi cade din mână, însă nu aude când loveşte pământul.

Începu să plângă, incapabilă să se stăpânească, incapabilă să oprească lumea ce i se învârtea fără sens în

minte. Habar nu avea unde se ducea, sau măcar ce căuta în ploaia rece. Știa numai că trebuia să-și continue goana nebună. De câte ori se oprea și închidea ochii, lumea se oprea în jurul ei, iar ea putea auzi zgomotele împușcăturilor. În rest, totul era scufundat în tăcere ca într-un film alb-negru mut. Fără nicio avertizare în prealabil, împușcăturile îi sunau în minte într-un *stacatto* interminabil. Ar fi vrut să-și poată astupa urechile – o încercare disperată de a atenua zgomotul insuportabil.

Un bărbat tânăr și atrăgător stătea în mijlocul străzii cu fața ridicată în ploaie, iar ea se întrebă dacă și el se lupta cu demonii lui interiori. Ochii lui o urmăriră în timp ce alerga pe lângă el. Întoarse capul și privi peste umăr, iar el îi zâmbi și-i făcu cu mâna. Dar el nu știa cine era ea, nu știa cine devenise. Nu știa că putea escalada zgârie nori fără probleme, că putea sugruma un bodyguard care avea de două ori greutatea ei în mai puțin de zece secunde, ori că învățase cum să îndure o sesiune crâncenă de tortură. Nu cunoștea mirosul dulceag al fabricilor părăsite și cotropite de igrasie, sau duhoarea puternică a sângelui proaspăt vărsat.

Ea știa, le cunoștea pe toate. Zilele ei erau pline cu împușcături, tocuri cui păcănind pe podele scumpe de marmură, explozii, bașii cluburilor de noapte pulsându-i prin corp, huruitul elicopterului de transport, urletul roților de mașină pe asfalt. Apoi veneau vocile, explicând, evaluând, repetând, descriind, impunând, ordonând, întrebând. Întotdeauna întrebând.

Era vlăguită de atâtea întrebări. Nu mai avea niciun sens să pretindă că era altcineva. Niciun sens să-și mai amintească cine și ce fusese odată.

Sunt o fantomă...

UMBRELE DIN OGLINDĂ

Munții Aggenstein, Germania

Din momentul în care Alex Therein apăruse la ușa apartamentului ei, Alina Marinescu se străduise să-și dea seama dacă era cu adevărat trează, sau doar delira. Își trăsese hainele pe ea la repezeală, neobosindu-se să-și mai ceară scuze pentru faptul că numai cu câteva secunde mai devreme își ațintise arma pe silueta lui învăluită pe jumătate în întuneric. Probabil executa toate mișcările robotic, într-o fantezie ciudată, se gândi, conectată la vreo mașinărie, în timp ce organizația Elite îi urmărea reacțiile la stimulii mentali. Da, probabil asta era... n-o mai surprindea nimic, mai ales dacă era legat de Elite.

Clătină ușor din cap. Nu, totul era real, se întâmpla cu adevărat. Înaintau de ceva timp cu pași grăbiți printr-o pădure înzăpezită, însă nu exista nimic care să-i dea vreun indiciu despre ceea ce se întâmpla cu adevărat. Inspiră adânc aerul înghețat și privi în jur. O pătură groasă de zăpadă acoperea terenul, silindu-i să ghicească ce se ascundea pe sub ea. I se părea decorul perfect; o metaforă foarte sugestivă pentru situația în care se aflau în permanență. Nimic în viețile lor nu era previzibil, intuițiile corecte făcând diferența între viață și moarte.

Alex Therein îi aruncă o privire peste umăr, apoi își continuă drumul, parcă încetinind o idee. Ea oftă și încercă să țină pasul cu el. Când ajunseră în sfârșit la micuța cabană, avea impresia că mergeau de-o veșnicie. Îl urmări tăcută, adoptând o poziție aproape defensivă atunci când mâna lui înmănușată împinse obloanele în lături, deschizând apoi ușa neîncuiată.

– Cum ai găsit locul ăsta? îl întrebă, încă cercetând împrejurimile cu privirea.

Alex traversă încăperea, bocănind înfundat cu bocancii pe podeaua de lemn. Își scoase rucsacul din spate și-l lăsă pe jos.

– Brett l-a găsit.

Alina încercă să nu schițeze o grimasă la auzul acelui nume. Rată cu brio. Brett Taylor, omul care conducea din umbră organizația Elite, reprezenta o enigmă despre care nu se știa cu certitudine decât că avea un trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că toata cariera lui devenise o chestiune trecută sub o tăcere sumbră. După Alex, Brett Taylor era a doua persoană responsabilă pentru transformarea Alinei într-una dintre cele mai eficiente mașini de ucis din arsenalul organizației Elite.

– Are vreun proprietar?

– Elite.

Alex alese câtiva bușteni de brad dintr-o grămadă aranjată cu grijă lângă sobă și un ziar vechi. Alina îl privi în timp ce se lăsa pe vine în fața sobei, observând felul în care i se mulau pe corp blugii maro. Îi adora ochii verzi-albăstrui, umbriți de gene grele, nasul drept ca și cum ar fi fost sculptat în cea mai fină marmură de Carrara. Adora buzele acelea pline și roz ca interiorul unui boboc de trandafir. Părul castaniu îi trecuse cu mult de umeri și se răzvrătea în șuvițe ondulate cu vârfurile aproape aurite, grație timpului petrecut în soarele dogoritor al deșertului.

Întoarse capul și privi afară pe fereastră.

– Trebuie să fie superb aici vara.

Privirea lui Alex părăsi focul din sobă și se ațintă asupra ei.

– Mi-aș dori să știu.

Alina păși spre o canapea așezată în centrul încăperii, suflând aer cald în pumni. Era înghețată bocnă și asta nu numai din cauza frigului, ci și a tensiunii apăsătoare pe care o simțea ori de câte ori se priveau. Alex scoase niște

provizii din rucsac, depozitându-le pe masa din bucătărie. Îl privi tăcută în timp ce se îndeletnicea cu tocatul legumelor pentru cină. Prietenul ei, iubitul, mentorul ei, fundaţia distrugerii întregii ei vieţi. Se rezemă pe nişte perne din spatele, urmărindu-i fiecare mişcare prin bucătărioara rudimentară.

– Nu ştiam că eşti atât de priceput în ale gătitului.

– Nu ştii multe lucruri despre mine, răspunse el, ridicându-şi ochii de la legumele pe care le prepara.

Ea îşi răsfrânse buza de jos, încercând să treacă în revistă toate lucrurile pe care le ştia despre el, în afara faptului că era un iubit incandescent şi pasional. Îi plăcea cafeaua şi avea coşmaruri. Purta întotdeauna haine negre, însă când ieşeau împreună în afara serviviului, părea să prefere culoarea maro. La ordinele Serviciului Special de Operaţiuni ce aparţinuse odată Securităţii, din Romania socialistă, o sedusese şi o recrutase, transformând-o într-un asasin.

Apoi o salvase de influenţa nefastă a SSO-ului, numai pentru a o recruta din nou ca agent operativ pentru Organizaţia Operaţiuni Anti-Teroriste Ultra-Secrete Elite, o entitate secretă care nu exista în mod oficial, condusă de oameni care nu existau. O organizaţie fără etichetă sau titlu oficial, care nu era înregistrată nicăieri. Nu existau coduri secrete care să facă referire la acea entitate fantomă, din moment ce nu era parte integrantă a nici unei agenţii oficiale de inteligenţă sau securitate. Organizaţia Elite exista în eter, dincolo de invizibil şi de existenţa în sine, nefiind constrânsă de vreo lege sau de privirile indiscrete ale jurnaliştilor.

Alina nu ştia cine îi erau fondatorii, dar ştia că investiseră toată puterea într-un singur om: Brett Taylor. Ca mână dreaptă a lui Brett, Alex Therein era un bărbat cu un trecut întunecat, o fantomă căreia moartea i se păruse o scăpare mult prea comodă. La început, Alina nu înţelesese de ce, însă trebuise să înveţe foarte repede că în surogatul de viaţă ce le era permis, nu existau decât două alternative: supravieţuiau, ori erau lichidaţi. Alex era

soţul ei, cu toate că mariajul lor nu era decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care erau trimişi de către Elite.

Îşi strânse genunchii la piept, sprijinindu-şi bărbia pe braţele încrucişate. Cum era oare posibil să iubească un bărbat pe care nici nu-l cunoştea cu adevărat? Câteodată îşi imagina cum ar fi fost dacă ar fi dus o viaţă normală. La urma urmelor, normalitatea era o noţiune abstractă într-o lume fantomatică în care lucrau pentru o organizaţie inexistentă. Pe de altă parte, experimentau frânturi de normalitate în cele mai imprevizibile situaţii.

Ei îi plăcea cafeaua dulce cu mult lapte, muzică şi lumânări ori de câte ori era acasă şi un pistol Glock de 9 mm când se afla pe teren. Lui Alex îi plăceau plimbările lungi, regreta amarnic viaţa pe care o avusese înainte de propria lui recrutare forţată şi era capabil să curme o viaţă cu o simplă răsucire de încheietură. Obişnuia să-şi lase cămăşile pe un scaun din colţul dormitorului ei. Ea le purta când era singură, chiar şi atunci când era supărată pe el pentru utilizarea lozincilor standard Elite de genul *luptăm pentru binele omenirii*, şi furioasă pe ea însăşi pentru ipocrizia de-a iubi un bărbat pe care ar fi trebuit să-l considere mai degrabă duşman. Ca să se răzbune, îşi lăsa prosoapele ude pe spătarul scaunului lui antic preferat, un balansoar sculptat manual din secolul nouăsprezece. El nu dădea doi bani pe balansoar, ştiind că ea, de fapt, căuta un motiv de scandal ca să poată uita de tenebrele amare ale lumii în care erau nevoiţi să trăiască. De cele mai multe ori, îi făcea bucuros pe plac.

Făceau dragoste cu înfrigurare ori de câte ori aveau ocazia, reuşind să spulbere pe moment umbrele întunecate cu pasiunea pe care o simţeau unul în braţele celuilalt. Trupurile şi gândurile li se împleteau în ţesătura neagră a zilelor, găsind alinare în dorinţă şi pasiune, într-o iubire imposibilă şi interzisă. Umbrele se reîntorceau imediat însă, iar asta se întâmpla întotdeauna. Se certau şi apoi se iubeau, cîteodată chiar pretinzând că

povestea lor nebună de dragoste putea avea parte de un final fericit. Viaţa lor de cuplu era atât de departe de tot ceea ce se putea numi normalitate, încât era de-a dreptul disfuncţională. Tocmai de aceea deciseseră de comun acord să nu mai continue. Agonia permanentă de-a spera că celălalt mai era încă în viaţă ori de câte ori erau trimişi în misiuni separate devenise de nesuportat, punându-le viaţile în pericol. Dragostea nu putea supravieţui în lumea lor fantomatică.

Alex se opri din prepararea cinei şi îşi îndreptă toată atenţia asupra ei.

– Vorbeşte cu mine, Alina. Întreabă.

Ochii ei se îngustară, privindu-l cu suspiciune.

– Asta e o misiune, nu?

– Da.

– Suntem urmăriţi?

Alex clătină uşor din cap.

– Deocamdată nu.

– Bine. Deci, care-i treaba?

El continuă prepararea cinei, privirea lui oscilând între ea şi legumele pe care le toca.

– Îngerii Crucii Negre. O grupare neonazistă germană care distribuie asasini plătiţi oricui plăteşte preţul corect.

Alina schiţă un zâmbet vag. Explicaţia n-o surprindea deloc. Bănuise că acea escapadă nu avea nimic în comun cu o vacanţă spontană în pădure.

– Şi ce căutăm aici?

El o privi îndelung, iar ea avu sentimentul că încerca să-i explice totul tacit, ca şi cum cuvintele ar fi fost mult prea dure. Inspiră adânc şi dădu din cap, brusc înţelegând totul.

– Suntem pe post de momeală.

– Da.

– Şi cum funcţionează toată treaba asta, Alex? Cum ne găsesc?

– Nu *ne* găsesc... Mă găsesc pe mine.

– Te vei lăsa capturat, asta e?

În ochii lui se oglindea un suflet prins într-o capcană de sârmă ghimpată ce privea cu jind afară la viața liberă și normală din jurul lui. Privirea ei se fixă pe covorul rustic de pe podea.

– Te vor interoga, afirmă cu voce joasă.

El încuviință ușor din cap. Știau amândoi ce însemna asta.

– Nimeni nu te poate face pe tine să cedezi în fața torturii, Alex. Brett n-are nicio logică în planurile lui încâlcite dacă nu-și dă seama de asta.

Alina își ridică privirea spre el, încercând să-i descifreze gândurile pe fața impasibilă. Poate că numai i se părea, însă ochii lui străluceau o idee mai puternic decât de obicei. Alex își coborî privirea spre legumele lui.

– Voi ceda la timpul potrivit.

– Ai putea elucida această afirmație pentru o muritoare de rând ca mine? întrebă ea pe un ton sarcastic.

Alex o privi din nou cu ochi care acum păreau triști. Își susținură privirile reciproc preț de câteva secunde, întrebări și răspunsuri nerostite împletindu-se în spațiul care-i despărțea.

– O sursă de-a noastră a auzit zvonuri despre un contract pe viața lui Brett pe care Îngerii Crucii Negre l-ar fi licitat, explică Alex cu voce calmă, expresia feței lui din nou impasibilă. Nimic personal, poate doar dorința de faimă, mai ales dacă le reușește în stil mare. Și pentru asta, au nevoie de locația cartierului nostru general. Dacă Brett ar fi asasinat chiar în bârlogul ursului, impactul mesajului către toți potențialii lor clienți ar fi uriaș. Acum câteva zile, am plantat o informație care indică locul unde ne aflăm acum ca un prim pas de plecare. Se vor repezi la ocazia de-a extrage informațiile de care au nevoie de la unul dintre noi.

– Cum și unde te găsesc?

– La vreo treizeci de kilometri de aici, e un orășel mic cu câteva magazine. Mâine dimineață plec la cumpărături.

Alina îşi întinse mâinile deasupra capului şi zâmbi cu subînţeles.

– Lasă-mă să ghicesc ce urmează... Te torturează, iar tu dezvălui locaţia cartierului general. Vor păşi într-o capcană imediat ce-şi trimit vânătorii după trofeu.

Alex clătină din cap.

– Nu. Voi purta un transmiţător pentru a demasca locaţia cartierului lor general. Întoarse capul şi privi afară pe fereastră. Tu vei conduce echipa de extracţie. Îţi voi explica toate detaliile la cină.

– O să fie o cină nemaipomenită, mormăi ea, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Profilul misiunii a fost creat de Brett?

– Da, răspunse el încet.

Ea dădu din cap în semn că a înţeles, prin mintea ei defilându-se scenarii tot mai întunecate.

– Lasă-mă să ghicesc. În profilul iniţial, nu erai singurul care urma să fie să fie capturat, nu-i aşa? Îl privi fix, însă el îi evită privirea. Răspunde-mi, Alex, insistă când el rămase tăcut.

– Chiar contează?

– Ai modificat profilul misiunii ca să mă protejezi pe mine.

Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă. Întoarse capul s-o privească.

– Asta nu înseamnă că nu eşti în pericol.

– Dar măcar nu urmează să fiu torturată.

Privirea lui coborî pe legumele de pe tocător.

– Nu contează, repetă.

– Pentru mine contează mai mult decât orice.

Ştia prea bine cum funcţiona mintea lui Brett. Din punctul lui de vedere, ea ar fi fost cea mai logică alegere pentru a ceda în faţa unei sesiuni de tortură. Alex schimbase profilul misiunii, asumându-şi acel rol în mod voit pentru a o proteja pe ea.

– Alex.

El îşi ridică ochii fără prea multă tragere de inimă.

– Mulţumesc, îi spuse ea simplu.

El înclină uşor din cap, apoi se reîntoarse la pregătirea cinei.

Cina se desfăşură într-o combinaţie ciudată de discuţii pe tema parametrilor misiunii şi pauze încărcate de tensiune. De altfel, imediat ce Alex o aduse la zi cu toate detaliile, se scufundară în tăcere. Alina reflectă în sinea ei că, deşi ce tăcerea dintre ei nu era incomodă, avea totuşi o semnificaţie aparte.

– Cât timp avem la dispoziţie? rupse în cele din urmă vălul tăcerii.

El îşi muie buzele în paharul cu vin roşu, apoi îl aşeză pe masă şi o privi în mod deschis.

– Nu atât cât mi-aş dori.

– Mă bucur că suntem împreună, spuse ea întorcând capul să privească focul din sobă, simţind cum ochii lui o studiau atent. Mi-ar fi plăcut să avem timp numai pentru noi aici.

Maxilarul lui se încleştă aproape insesizabil.

– N-ar trebui să ne gândim la ce nu putem avea, ci doar să ne bucurăm de prezent... Atât cât ne este îngăduit.

Cuvintele lui o făcură să se cutremure. O atenţiona cu privire la instabilitate, îndemnând-o să se înfrupte din plin din momentul oferit. *Atât cât ne este îngăduit.*

După cină, se pregătiră să meargă la culcare. Alina îl urmă pe scara îngustă ce ducea la dormitorul de la etaj, ochii ei oscilând între spatele lui lat şi flacăra albăstruie a lumânării pe care o ţinea în mâna tremurândă. Rămase pe ultima treaptă, privindu-l cum se îndreaptă spre pat cu paşi ca de felină. *Câte fantezii am avut pe tema asta? Eu cu Alex într-o cabană pierdută în munţi, la lumina lumânărilor.* Rătăciţi în lumea lor în timp ce zăpada se aşternea nestingherită afară, fiecare fulg de nea în parte tăind orice contact cu lumea reală.

Alex se opri în dreptul patului şi aşeză lumânarea pe noptieră cu o siguranţă în mişcări care o făcu să se întrebe ce urma. Se îndreptă spre partea opusă a patului cu paşi

nesiguri. Puse la rândul ei lumânarea pe noptieră şi se aşeză, testând fermitatea saltelei. Mai mult un gest nervos, născut dintr-o tensiune interioară aproape sufocantă, decât o invitaţie la iubirea lor interzisă.

Alex se aşeză pe latura lui, cu spatele la ea. O aştepta pe ea să vorbească sau să reacţioneze în vreun fel, iar ea o ştia prea bine.

Alina îşi lăsă capul să-i cadă în mâini, trecându-şi degetele prin păr. *Prea multe fantezii*, îşi răspunse la întrebarea pe care şi-o pusese singură mai devreme. *Atât de multe încât nu mai pot separa realitatea de vise.*

– Şi ce facem acum? întrebă aproape răstit.

Alex întoarse capul peste umăr, fără s-o privească.

– Ce vrem, atâta timp cât suntem atenţi.

Alina îi privi profilul feţei.

– Mai există şi o altă alternativă. Se opri, întrebându-se dacă ar trebui să continue. Putem trăi momentul ăsta ca şi când ar fi ultimul. Îşi muşcă buzele, aşteptând răspunsul lui.

Alex oftă, îndreptând întreaga forţă a ochilor lui verzi-albăstrui asupra ei.

– Ar putea fi.

Ea se pierdu în privirea lui, proprii ei ochi strălucind o idee acuzator, încercând să citească printre rânduri. Nu se gândise la asta, nu luase în calcul adevăratele ramificaţii ale acestei misiuni. Ochii lui erau trişti, însă păstrară contactul cu ai ei, iar ea le înţelese mesajul ascuns. Şi el ura situaţia, însă nu avea să-i permită să se mintă singură în legătură cu pericolul permanent în care se aflau. Nu se putea lăsa prinsă în fantezia lor comună şi uita că-şi puteau pierde viţile într-o fracţiune de secundă dacă nu se concentrau sută la sută pe ceea ce aveau de făcut. Agonia tăcută, oglindită în ochii lui, o făcu să-şi întoarcă capul. Rămase nemişcată preţ de câteva secunde, apoi se lungi pe salteaua tare, fixându-şi privirea pe flacăra lumânării.

– O misiune nu este cel mai potrivit loc să...

Alex făcu o pauză, ca și când ar fi vrut ca ea să-i înțeleagă sensul exact al cuvintelor.

– Facem dragoste, continuă aproape în șoaptă.

Alina înghiți în sec, brusc temându-se că amintirile îi jucau feste.

– Am făcut-o înainte, îi reaminti cu voce joasă.

– Și ai fost la un pas să crezi că n-a însemnat nimic mai mult decât o acoperire convenabilă pentru misiune. Dacă supraviețuim, nu te pot lăsa să te îndoiești de sentimentele dintre noi... Doare mult prea tare.

Ea întoarse capul spre el, ochii ei afundându-i-se din nou în ai lui.

– Și dacă asta este ultima noastră noapte împreună? Dacă n-o să te mai văd niciodată?

Alex se aplecă spre ea și îi mângâie buzele cu ale lui. Răsuflarea ei sună ca un suspin. Îi puse o mână în spatele capului și-l trase spre ea, adâncind sărutul, însă el se retrase din nou.

– Te rog, Alina, nu mă ispiti, o imploră.

Rămaseră unul lângă celălalt, fără să vorbească, fără să se atingă. Îi despărțeau numai câțiva centimetri dar care păreau un abis întunecat de nepătruns. Prea multe bariere se ridicaseră între ei: întrebări nerostite, răspunsuri imposibile, neîncredere și trădări. Demonii lor de demult. Alina și-ar fi dorit să i se poată dărui complet în seara aceea, dar știa că el avea dreptate. Misiunile și iubirea erau incompatibile; motivele se confundau mult prea ușor și nu-și puteau permite să facă acea greșeală. Încuviință ușor din cap. Ochii lui se închiseră, gestul vădind ușurare, dar și tristețe în același timp.

Alex își trase helanca neagră peste cap, apoi suflă în lumânarea de pe noptiera lui și se băgă în pat. Cedând inevitabilului, Alina își scoase pantalonii și-i aruncă pe un scaun. Când apucă marginile puloverului însă, Alex clătină din cap. Era suficient de dificil să-și țină în frâu nevoia constantă pe care o simțeau unul pentru celălalt și fără a adăuga contactul trupurilor lor dezgolite. Plonjă sub plapumă, suflând la rândul ei în lumânarea de pe

noptieră. Nu-l putea atinge. Dacă l-ar fi atins, ar fi pierdut lupta împotriva tentaţiei.

– Alina?

Muşchii ei se contractară dureros.

– Da?

Plapuma foşni, un oftat scăpând printre buzele lui.

– Vino încoace.

Ea îl privi peste umăr.

– Parcă spuneai că n-ar trebui să facem asta.

Ochii lui străluciră în întuneric.

– Nu facem nimic. Vino încoace.

Ea oftă exasperată şi se întoarse cu faţa spre el. Alex strecură un braţ pe sub umerii ei şi o trase aproape, aşezându-i capul pe pieptul lui. Buzele lui îi atinseră fruntea.

– Dormi, Alina, spuse cu voce blândă.

Munchen, Germania – 24 de ore mai târziu

Alex Therein stătea într-o poziţie incomodă pe scaunul de metal. Râuleţe de transpiraţie i se prelingeau pe la tâmple, pe gât şi pe bust. Fusese injectat cu toate drogurile posibile şi cei care îl interogau începeau să înţeleagă că nu ajungeau la niciun rezultat. Îl ameninţară cu metode mai empirice şi începură prin a-i administra şocuri electrice.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet dispreţuitor. Dependenţa de tehnologie a amatorilor care-l interogau, precum şi plăcerea vădită cu care se înfruptau din suferinţa altora, îi demonstrau clar cu cine avea de-a face. Laşii erau întotdeauna stimulaţi de suferinţa altora.

Cel care îl chestiona în momentul de faţă, era un bărbat de constituţie medie. Ochii închişi la culoare şi anormal de depărtaţi, precum şi trăsăturile feţei extrem de ascuţite îl făceau să semene mai mult cu o nevăstuică. Cu coada ochiului, Alex văzu cum îşi aşeza degetul pe buton şi se pregăti sufleteşte pentru următorul şoc electric.

Durerea fierbine, aproape metalică, nu era ceva nou pentru el. Îndurase cu mult mai mult fără să scoată un sunet, păstrându-și expresia impasibilă. De data aceasta însă, își îngădui câteva suspine printre buzele crăpate. La urma urmelor, Îngerii Crucii Negre aveau nevoie să creadă că-l vor învinge în cele din urmă.

Își sprijini capul de spătarul scaunului, privindu-l cu detașare pe bărbatul din fața lui. Minutele se scurseră unul după altul, parcă rezonând cu ecou în camera goală. Îi susținu privirea celui care credea că avea vreo putere asupra lui, până când omul întoarse capul și apăsă butonul pentru a începe o nouă rundă de șocuri electrice.

Alex scrâșni din dinți, încercând să-și deconecteze mintea de trupul aflat în suferință. Șocul electric, decise, nu era nici pe departe cea mai grea formă de tortură pe care o experimentase. Înspiră adânc, concentrându-se pe controlul respirației. Cei care îl capturaseră nu aveau niciun habar despre cum putea fi folosită durerea, despre limitele și proporțiile potrivite; tindeau să folosească ciocanul acolo unde o lamă subțire și ascuțită și-ar fi făcut datoria mult mai eficient.

Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, încercând să ignore vuietul oribil al mașinăriei la care era conectat. Știa că fusese conceput în mod special pentru a agrava sentimentul de teroare și durere al prizonierului. *Nu e important. Concentrează-te dincolo de sunete și simțuri.*

– *Tortura*, îl învățase Mihai Oprea, mentorul său pe perioada antrenamentelor din cadrul SSO, *este o bătălie pentru control și dominație. Nu vorbim numai de plăcerea vicioasă de-a induce durerea, ci mai ales de o bătălie a tăriei de caracter între victimă și torționar. Țelul torționarului este submisia completă în fața utilizării forței brute, posesia victimei trup și suflet. Orice frântură de informație, oricât de nesemnificativă, este un simbol al acelei victorii anticipate. Dar,* insistase mentorul său, *tortura nu poate fi îndurată dintr-un punct submisiv de vedere. Chiar dacă cineva deține controlul asupra trupului tău, asta nu înseamnă că are puteri depline. Există întotdeauna o metodă de-a manipula situația în*

avantajul tău. Rezistenţa însă, nu este uşoară. Fiecare persoană în parte trebuie să-şi găsească o cale proprie. Fiecare individ foloseşte un mecanism diferit, însă nimic din toate acestea nu poate fi realizat cu succes fără un antrenament adecvat.

Iar Alex fusese antrenat din plin. Nu cedase niciodată în faţa forţei brute. Drogurile erau o altă poveste, cu mult mai greu de înfruntat, însă SSO insistase până când organismul lui se obişnuise cu majoritatea lor. Mihai Oprea îl întrebase în repetate rânduri care era calea lui de a înfrunta tortura, şi de fiecare dată Alex se mulţumise să zâmbească.

Nu exista niciun truc pentru ignorarea durerii, nicio metodă secretă de relaxare, niciun exerciţiu taoist de concentrare. Mintea nu se putea detaşa complet de trup, retrăgându-se în vreun loc secret. Nu, durerea trebuia înfruntată, suportată şi învinsă. Fiecare individ avea un motiv diferit pentru a rămâne tăcut sub tortură, cel puţin până în momentul în care ascuţimea durerii întrecea voinţa de-a rămâne în viaţă. Iar Alex cunoscuse în mod intim acele momente mai des decât oricine altcineva. Mai toţi colegii lui de odinioară îl priviseră ca pe un robot sub controlul complet al SSO-ului, dar nu fusese chiar aşa. Alex acceptase logica regulilor lui Mihai, dacă se putea numi aşa, iar SSO îi controlase viaţa, însă nu şi pe el personal. O distincţie care îi îngăduise să-şi păstreze mintea întreagă. Iar motivul pentru care Alex nu ceda în timpul torturii era mândria de a nu oferi un control cât şi infim asupra lui. Corpul îi putea fi abuzat. Mintea însă, îi aparţinea numai lui.

Acum se întâmpla la fel şi la fel refuza să cedeze. Era felul lui de-a învinge bătălia pentru control. Ştia că ar fi putut scăpa mai ieftin dacă şi-ar fi permis să spună ceva cât de mic, chiar şi o informaţie eronată, dar nu voia să le dea această satisfacţie. Aşa că rămase tăcut, concentrându-se pe inversarea avantajului. Prin refuzul de a vorbi, el era cel care deţinea controlul absolut al trupului şi sufletului său.

Putea îndura durerea. La urma urmelor, era ceea ce merita, fie și numai pentru ce făcuse din existența Alinei. Pentru cum o trădase, distrugându-i viața. Mintea lui se concentră pe expresia șocată de pe fața ei în timpul arestării din munți. Apoi își reaminti tristețea sfâșietoare din ochii ei ori de câte ori trebuise s-o brutalizeze pentru a urma o metodă de antrenament. Dacă închidea ochii, o putea vedea... Părul de culoarea mierii ținute în lumina soarelui încadrând fața perfectă, pielea albă ca spuma laptelui, ochii verzi care îi aminteau întotdeauna de o mare zbuciumată de curenți contradictorii. Îi putea simți gustul buzelor pline.

Se desfătă cu nesaț din sentimentul de dispreț față de propria-i persoană, urându-i bun venit durerii fizice. Dacă avea să fie vreodată judecat pentru viața pe care o dusese, pentru lucrurile pe care le făcuse, nu avea să se dezvinovățească. Nu făcuse nimic altceva în afară de a-și urma ordinele. Avea să se declare vinovat și să-și aștepte sentința, oricare ar fi fost aceea. Cu toate acestea, însă, simțea mereu o nevoie întunecată de-a plăti pentru păcatele sale, iar durerea fizică era instrumentul perfect. Îndura mereu tortura în mod voit, ca pe o retribuție pentru toată suferința pe care o provocase altora, ca o refulare a durerii mute pe care o purta în permanență în suflet.

În timp ce un val intens de șocuri electrice îi scuturâ corpul, își îngădui să urle, păstrând în suflet imaginea Alinei. Urlă pentru fiecare moment când fusese nevoit să o trădeze, urlă pentru că în ciuda faptului că o iubea mai mult decât orice pe lume, nu putea face nimic pentru ea. Într-un final, își îngădui să-și piardă cunoștința și primi cu gratitudine întunericul iertător de păcate.

– Avem o locație, bâzâi vocea lui Scott în dispozitivul de comunicare din urechea ei.

În ciuda tensiunii care îi transformase stomacul într-un nod dureros, Alina aproape zâmbi la auzul vocii familiare.

Scott Wallick, un agent senior staţionat la cartierul general al organizaţiei Elite din Milano, era un bărbat înalt, cu păr blond tuns scurt în stil militar şi ochi albaştri cu inflexiuni metalice, care sugerau că posesorul lor le văzuse şi le făcuse pe toate. Şi chiar aşa şi era. Nu-l considera prieten — prietenia era un dar foarte rar şi câteodată chiar periculos în Elite — însă ştia că putea conta pe el când se afla pe teren.

– Asamblează echipa, răspunse cu voce fermă.

Călătoria până la locaţia indicată de transmiţătorul ascuns într-unul dintre bocancii lui Alex, i se păru că durează o eternitate. Însă Alex i-ar fi apreciat atitudinea ireproşabilă de agent operativ perfect. Mimând în mod automat expresia lui impasibilă, se asigură că fiecare agent în parte înţelegea că nu avea să fie tolerată nici cea mai mică greşeală. Nu dădea doi bani pe reuşita misiunii, însă ştia că eliberarea lui Alex depindea numai de capacitatea ei de a se concentra pe ceea ce avea de făcut.

Când ajunseră, îşi conduse echipa pe scările şi coridoarele întortocheate, ucigând fără ezitare pe oricine încerca s-o oprească, simţind gust de sânge în gură. Ordonă plantarea încărcăturilor cu explozibil în punctele dinainte stabilite, însă refuză să le activeze înainte de a şti că Alex se afla în siguranţă.

Când, într-un final, descoperi celula unde era închis, Alex încă nu-şi revenise în simţiri. Alina îşi înghiţi cu greu lacrimile la vederea trupului lui însângerat. Se mişcă rapid şi-l eliberă din cătuşele agăţate de un cârlig în tavan, corpul lui inert căzându-i în braţe. El gemu, afundându-şi faţa în umărul ei, iar ea îi îngădui să se prăbuşească în genunchi. Cu o mână tremurândă, îi atinse faţa tumefiată.

– Alex, te scoatem imediat de aici.

– Alina, murmură el cu voce stinsă.

Ea îl îmbrăţişă strâns, sărutându-i tâmpla.

– Sunt aici, îi şopti tandru. Sunt aici. Înghiţindu-şi lacrimile, încercă să-l ajute să se ridice în picioare. Trebuie să ne grăbim.

El reuși să facă câțiva pași cu ajutorul ei.

– Explozibilul? întrebă cu voce răgușită.

Ea oftă cu o resemnare amară la capacitatea lui de a-și lua în primire rolul de agent operativ în orice situație.

– Plantat, dar mai întâi te scot de aici, răspunse pe un ton ce nu admitea comentarii.

De data aceasta, Alex nu-i dispută decizia. Se concentră doar să pună un picior în fața celuilalt până ajunseră la punctul de extracție.

– Detonați explozibilul, ordonă înainte ca Alina să fi avut timp să-și tragă răsuflarea, rolul ei de lider al echipei fiind desființat într-o fracțiune de secundă cu acele cuvinte simple. Alex, rănit sau nu, era din nou liderul absolut.

În timpul călătoriei înapoi la sediul Elite domni o tăcere mormântală, toți ceilalți agenți evitând să-l privească. Agonia lui fizică era atât de evidentă, încât se temeau cu toții că se va răzbuna pe ei dacă aveau să fie martorii unei astfel de stări de slăbiciune. Alina era singura care îndrăznea să-l îngrijească. Era extrem de palid și avea febră mare. Nu putea însă să-i administreze nici un calmant, din moment ce nu știa cu ce droguri fusese injectat. O apucă de mână, iar ea îl strânse cu ambele mâini, rămânând așa până ajunseră înapoi la cartierul general, unde Alex insistă să meargă fără ajutorul ei. Alina nu comentă, însă rămase aproape de el în cazul în care s-ar fi dezechilibrat.

Brett Taylor, un bărbat înalt și bine făcut, cu păr grizonat și ochi albaștri reci, îi aștepta deja la intrare.

– Cum te simți, Alex? întrebă cu vocea încărcată de o îngrijorare ce părea sinceră.

– Sunt pregătit pentru raport, răspunse Alex clătinându-se, susținut în picioare numai de voința lui de fier.

Brett observă cum Alina păși în spatele lui, pregătită să-l susțină, apoi cum se retrase discret imediat ce se asigură că nu avea nevoie de ajutorul ei.

– Alina a fost liderul echipei de extracţie, aşa că se ocupă ea de raport. Tu eşti aşteptat la clinică, replică Brett, fără vreo urmă de compasiune în voce.

După ce părăsi sala de *debriefing*, Alina aproape alergă spre clinică. I se ordonase să plece acasă, dar nerespectarea ordinelor era ceva ce-o definea. În definitiv, ştia că Brett nu se aşteptase cu adevărat ca ea să plece câtă vreme Alex se afla la clinică. Fusese nevoiată să-şi concentreze toată energia pentru a-i răspunde la întrebările legate de desfăşurarea misiunii, în timp ce se stăpânea cu greu să nu-i scoată inima din piept cu mâinile goale.

Alex îi simţi prezenţa în cameră imediat ce ea păşi înăuntru, fără a fi nevoit să întoarcă măcar capul. Sperase că ea va veni şi se temuse în egală măsură de acest lucru. Un medic îi curăţa rănile de pe faţă, provocându-i grimase la fiecare atingere.

Alina îşi spuse în sinea ei că rănile aveau să se vindece. Doctorii, însă, nu puteau face nimic în privinţa cicatricilor emoţionale. Numai Brett era acreditat pentru a oferi suport moral şi psihologic. Ideea i se părea cel puţin nebunească!

Medicul îşi termină treaba şi ieşi afară fără o vorbă, lăsându-i singuri. Alex nu se întoarse s-o privească. Nu existau cuvinte care să poată fi rostite. Şi-ar fi dorit să-i poată alina cumva îngrijorarea pentru el, câteodată îşi dorea chiar să i-o distrugă complet.

Alina păşi până în spatele lui.

– De ce n-ai urmat profilul misiunii? Ai fi putut să vorbeşti măcar puţin, să câştigi timp.

Alex tresări involuntar. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Alina avea să asculte totul în timp real. Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu avea nevoie de mai mult întuneric în viaţa ei; îl durea că se forţase să-i urmărească coborârea în iadul lui personal.

– Nu am considerat că era necesar, răspunse pe un ton neutru.

– Și când ai fi considerat necesar? După ce-ți smulgeau inima din piept?

– N-ar fi trebuit să asculți, șopti el.

Alina îi surprinse reflexia în oglinda de pe peretele din fața lui. Se privea de parcă ar fi văzut un străin pentru prima dată, surprins că se afla acolo. Apoi închise ochii cu o grimasă, ca și cum nu ar mai fi suportat imaginea.

– Câteodată mă întreb dacă mai știi măcar cine ești cu adevărat, Alex, spuse ea, susținându-i privirea în oglindă.

– Cine sunt cu adevărat, repetă el, pierdut în ochii ei precum o barcă fără cârmă pe o mare de smarald.

– Cel care m-a trădat ca să-mi salveze viața, ori iubitul care mă fascinează când suntem împreună? Ești agentul care a acceptat tortura în mod voit ca să mă protejeze pe mine? Sau bărbatul care seduce femei frumoase numai pentru a le conduce pe drumul distrugerii? Poate ești cel care mă ascultă vorbind despre ultima carte pe care am citit-o la o ceașcă de cafea. Sau bărbatul care se îmbracă mereu în negru și-și ascunde toate emoțiile, dar care deschide un întreg univers în fața mea? Alina oftă cu amărăciune. Sau cel căruia i-a fost distrusă inima când am fost recrutată de SSO? Cine ești, Alex?

El o privi tăcut în oglindă câteva momente.

– Tu cine crezi că sunt, Alina? o întrebă aproape în șoaptă.

Alina întinse mâna și-l atinse, degetele ei mângâiându-i tandru părul, urmărindu-l cum privea la imaginea lor în oglindă. Ochii ei îi alunecară pe față, oprindu-se un moment pe buzele lui, apoi coborâră pe umerii lați, pieptul tare, coapsele musculoase.

– Bărbatul care ești când suntem împreună, îi șopti la ureche.

Alex se luptă din răsputeri să n-o atingă când întoarse capul și-l sărută pe tâmplă. Ochii lui n-o urmăriră când părăsi încăperea, rămânând fixați pe imaginea lui din oglindă.

Cinci zile mai târziu, Alina îl urmări pe Alex cum umplea paharele cu vinul pe care îl adusese. Nu fusese prea sigură la ce să se aştepte odată cu reîntoarcerea la normal. Noaptea petrecută în cabana din munţi rămăsese un fragment pierdut în timp, o anomalie dureroasă prin frumuseţea şi simplitatea ei, şi cu toate că şi-ar fi dorit să se poată repeta, ştia prea bine că era imposibil. Alex o surprinsese însă cu invitaţia la cină în seara aceea, iar ea nu numai că acceptase, ci se şi oferise să gătească.

Tocmai terminaseră de savurat felurile de mâncare savante cu prepararea cărora se chinuise o după-amiază întreagă, şi în sinea ei încă mai era confuză în legătură cu relaţia lor personală. Cina fusese plăcută, chiar dacă amândoi fuseseră destul de tăcuţi, mai mult intuind rolul fiecăruia în această nouă fază de relaţie surogat.

Alex traversă încăperea cu mersul lui senzual de felină, aducând paharele cu vin. Ea acceptă paharul pe care i-l întinse, buzele ei schiţând un zâmbet automat.

– Mulţumesc.

– Cina a fost delicioasă, spuse el, aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

– Nu la fel de delicioasă precum cea pregătită de tine, la cabană.

Ochii lui verzi-albăstrui se fixară asupra ei.

– Mi-a plăcut să fiu singur acolo cu tine, îi mărturisi în mod deschis.

Ea zâmbi trist şi încuviinţă din cap, dintr-o dată rămasă fără cuvinte. Îşi plecă ochii şi îi fixă pe podea, nemaiputând îndura jocul de-a camaraderia.

– Toată mascarada asta e foarte drăguţă, Alex, dar nu putem pretinde că tot ce simţim unul faţă de celălalt este numai prietenie. Eu personal nu pot face asta.

– Ştiu, răspunse el, oferindu-i singura asigurare verbală îngăduită de felul lui introvertit de-a fi şi obişnuinţa în negarea emoţiilor.

Îl privi tăcută cum ridica paharul într-un toast. Braţul ei se extinse în mod automat. Alex înclină capul şi duse

paharul la buze pentru a sorbi din lichidul vișiniu, însă Alina continuă să țină paharul fără să bea din el.

– N-ai băut, remarcă el cu voce joasă.

– Pentru ce bem, Alex?

– Pentru convenția că între noi nu pot exista jumătăți de măsură. Și din moment ce deocamdată avem parte numai de jumătăți, bem pentru nimic. Pentru singurătate. Ochii lui o priviră deschis, o iubire imposibilă și incredibilă oglindită în adâncurile lor. Ți-am spus că n-o să ne fie ușor.

Alina învârti gânditoare vinul în pahar pentru câteva momente, apoi puse paharul pe masă.

– Nu pot să beau pentru asta.

Alex oftă din greu, coborându-și privirile la podea.

– Știi prea bine că nu putem fi împreună. Făcu o pauză. Elite...

– Nu, îl întrerupse ea. N-o spune. Știu.

El își ridică ochii spre ea, cu privirea întunecată.

– Niciunul dintre noi nu face lucrurile pe jumătate, Alina.

Un fior o străbătu pe coloana vertebrală atunci cînd el îi pronunță numele.

– Știu, repetă ea. Dar mi-aș dori să putem găsi un compromis... ceva între iubiți și colegi. De ce nu este suficient să fim împreună cum suntem acum? Ridică din umeri. De ce nu putem fi numai prieteni?

Alex schiță un zâmbet vag.

– Crezi că te-ar satisface asta?

Clătină din cap.

– Nu, răspunse cu un oftat. Dar poate m-ar împiedica să mă simt atât de golită pe dinăuntru.

Alex se ridică în picioare și păși spre ea. Hainele lui foșniră îmbietor când se lăsă pe vine în fața ei. Putea să-i vadă cercurile negre de sub ochi, urmele vagi ale sesiunii de tortură prin care trecuse. Ochii lui erau de un verde deschis în lumina apartamentului ei. Neștiind ce să facă cu mâinile, se întinse după paharul cu vin. Mâna lui o

prinse de încheietură, degetele înfăşurându-i-se pe formele ei delicate.

– Şi dacă asta e tot ce putem avea? Ar fi vreodată suficient?

O trase în braţele lui, trupul ei potrivindu-se perfect cu al lui, formele lor contopindu-se într-o uniune simbiotică. Se aplecă şi o sărută tandru, limba lui strecurându-se în gura ei pentru o fracţiune de secundă, atingându-i dinţii. Ea îl sărută înapoi pasional, mult mai pasional, de parcă l-ar fi sărutat pentru ultima oară. Sunetul electronic al unui telefon mobil întrerupse momentul. Amândoi se opriră la jumătatea sărutului şi rămaseră cu frunţile lipite.

Alina îşi găsi prima cuvintele.

– Cred c-ai face bine să răspunzi.

Ştiuseră amândoi că asta se putea întâmpla; fusese unul dintre motivele pentru care deciseseră să termine relaţia lor fugară. Întreruperile bruşte erau mult prea greu de îndurat, mai ales când se întâmplau mereu.

Alex se ridică şi străbătu încăperea până la scaunul pe care îşi lăsase jacheta. Alina luă paharul cu vin de pe masă şi-l bău dintr-o suflare, urmărindu-l cum scotea telefonul mobil din buzunar.

– Da. Ochii lui se întoarseră spre ea în timp ce asculta persoana de la celălalt capăt. Vin imediat, spuse scurt, apoi închise telefonul. Se întoarse la ea şi îngenunche la picioare, cu o rugă tăcută în ochi. Trebuie să plec.

– E nevoie şi de mine?

Sunetul telefonului ei mobil îi răspunse la întrebare înainea lui.

– Da, răspunse el fără rost.

– Poate putem continua altă dată, spuse ea, încercând să dezmorţească atmosfera, dar eşuând lamentabil.

Altă dată, altundeva... poate în altă viaţă.

PROTOCOL ANULAT

Cartierul General al Organizației Elite
Milano, Italia

Abia dacă mijeau zorile, nu că asta ar fi contat la 150 de metri sub pământ, unde era amplasată organizația Elite pentru a lua pulsul lumii de dedesubt. În mod normal, nivelul operațional ar fi fost asigurat numai de către personalul strict necesar la ora aceea, ceilalti agenți operativi folosind proverbialele oi pe post de ținte mentale pentru a putea adormi. Dar nu și în acea zi. Se întâmpla ceva incendiar, coridoarele pline ochi cu echipe care se regrupau, pregătindu-se în mod clar pentru ceea ce semăna cu o misiune de ultim moment. Unii agenți își controlau echipamentul, alții studiau profilul misiunii strânși în jurul laptop-urilor împrăștiate într-o dezordine organizată.

Brett își făcu apariția de pe unul dintre coridoare, discutând în surdină cu Scott. Alex cu Alina se apropiară de ei.

– Tocmai am descoperit locația unei tabere teroriste de antrenament în inima munților afgani Karakorum, îi informă Brett.

– Când plecăm? întrebă Alex cu voce calmă.

Brett îl studie preț de două secunde.

– În două ore.

Coasta Nordică Ras Al Khaimah,
Emiratele Arabe Unite

Elicopterele Black Hawk UH-60 erau gata de decolare. Patru echipe de agenți operativi se îmbarcară rapid

în ele. Două minute mai târziu, erau deja în drum spre ţinta lor. În afară de lumina verde provenită de la bordurile dotate cu tritium, vizibilă doar cu ajutorul ochelarilor de vedere pe timp de noapte, zburau complet în întuneric.

Alina se foi pe scaunul ei, trăgând de vesta anti-glonţ şi armura corporală aflată sub ea, într-o încercare inutilă de a-şi elibera pielea prinsă între chingi. Repetă mental profilul misiunii, contemplând variabilele, ruta de evacuare şi opţiunile pentru strategiile de evaziune. Cagula ei neagră era rulată până pe frunte, chiar sub harnaşamentul ochelarilor cu raze infraroşii. Aerul rece o atingea în treacăt pe faţă, suficient de îngheţat cât să compenseze fierbinţeala trupului pe sub kilogramele de echipament.

Pilotul privi peste umăr.

– Zece minute până la punctul de livrare.

Luminile Afganistanului străluceau dedesubt ca o galaxie pe cale de dispariţie. Ningea cu fulgi mari, zăpada pufoasă acoperind clădirile părăginite cu o pătură de puritate, ascunzând cicatricile războaielor, făcând ca vechiul să pară nou şi inocent. De pe locul unde stătea, Alina putea zări turla unei moschei şi fumul câtorva fabrici.

La semnalul lui Alex, agenţii se ridicară în picioare şi ataşară carabinele frânghiilor de grilajul elicopterului, pregătindu-se pentru coborârea în rapel. Alex deschise uşa elicopterului, o rafală puternică de vânt măturând spaţiul strâmt.

– Atenţie la curent, strigă ca să se poată face auzit în zgomotul infernal, apoi dispăru în noapte.

Inspirând adânc, Alina coborî în rapel după el. Adrenalina îi goni prin vine, inima bătându-i nebuneşte în piept. Câteva secunde mai târziu, picioarele ei atinseră zăpada moale fără niciun sunet. Ceilalţi agenţi o urmară, bocancii lor atenuând orice fel de zgomot.

Ochii ei scanară întunericul până îl localizară pe Alex. Concentrat pe misiune ca întotdeauna, expresia feţei lui era extrem de încordată în timp ce supraveghea terenul

în căutare de pericole ascunse. Oftă încetișor, forța pură a masculinității lui lovind-o ca un pumn în stomac. Era atât de frumos, de atrăgător... Atât de greșit pentru ea.

Echipele se ascunseră într-o zonă împădurită ce împrejmuia o tabără militară părăsită. Părăsită de armată, dar nu și de Al-Qaida. Cele câteva barăci și centrul de comandă, care reprezenta ținta lor principală, zumzăiau de activitate precum un uriaș stup de albine.

– Suntem pe poziții, raportă Alex în șoaptă în microfonul lui.

– Inițiați secvența, ordonă Brett fără întârziere.

Alex semnală echipelor că aveau undă verde și agenții se furișară mai departe pentru a plasa încărcăturile cu explozibil în locațiile stabilite dinainte.

Alina i se alătură lui Alex. Înaintară perfect sincronizați, unul privind în dreapta, celălalt în stânga, mereu în gardă, nu pentru ei înșiși, ci fiecare pentru celălalt. Alex se lăsă pe un genunchi și scoase explozibilul C4 din vesta tactică, în timp ce Alina rămase de gardă. În câteva secunde, încărcăturile erau plasate la locurile lor.

– Dispozitivul unu este acoperit, raportă Alex. Ne deplasăm spre dispozitivul doi.

– Recepționat, îi răspunse vocea lui Brett în ureche.

Mai mult cu coada ochiului, Alina surprinse mișcare în dreapta lor și întoarse capul la timp pentru a vedea un fascicol roșu de rază laser pe pieptul lui Alex. Nu era timp să-l atenționeze. Sări în fața lui, știind că nu purta o vestă Kevlar ca ea. Alex simți impactul glonțului când ea se lovi de el, amândoi prăbușindu-se la pământ. Fără să gândească nimic, îi acoperi trupul cu al său, pistolul lui dotat cu amortizor scuipând gloanțe fatale în succesiuni rapide și mute.

– Alina, o strigă cu voce tremurândă în timp ce-i pipăia corpul în căutare de răni ascunse.

Ochii ei se deschiseră și se concentrară pe fața lui pe care se citea un amestec de ușurare și teamă.

– Ești bine? o întrebă, atingerea lui transformându-se în mângâiere.

– M-a lovit în vestă.

Alex închise ochii, fiindu-i frică să-i arate cât de mult îl înspăimântase ideea că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Când îi redeschise, masca lui impasibilă era din nou la locul ei.

– Trebuie să amplasăm explozibilul la dispozitivul doi.

– Știu.

El se ridică în picioare, scanând zona în căutare de posibili inamici, apoi o ajută și pe ea.

– Am întârziat, îi spuse, punându-i o mână pe umăr. Poți să alergi?

Ea încuviință din cap. Ajunși în spatele clădirii de comandă, se cățărară pe scara de incendiu până pe acoperiș.

– Alex, ai acces vizual la camerele de luat vederi? întrebă vocea lui Brett.

– Câte una amplasată la fiecare colț, răspunse Alex prompt.

– Intră în serverul principal și atașează *router*-ul secundar.

Alex îi făcu Alinei un semn cu capul și se apropiară rapid de prima cameră de luat vederi. Alex scoase un transmițător minuscul dintr-un buzunar al vestei lui și tăie cablurile pentru a ajunge la fire. Atașă transmițătorul de fire și-l amplasă sub camera de luat vederi.

– Brett, ești conectat la serverul principal, raportă în șoaptă. Echipa Alfa, amplasați ultimele încărcături și evacuați.

La cartierul general Elite, degetele lui Brett zburară pe tastatura laptop-ului din fața lui. Redirecționă semnalul din serverul principal și căută sursa principală a comunicațiilor interne. Imediat ce obținu accesul, scană interfața principală în căutarea fișierului central. În câteva secunde încărcă fișierul central și șase alte fișiere secundare. Apoi aplică o nouă scanare și mai descoperi

trei fişiere ascunse. Încărcă toate cele zece fişiere pe o interfaţă securizată din sistemul Elite şi oftă mulţumit.

– Armaţi explozibilul. Elicopterul este deja în drum spre voi.

Imediat ce termină de rostit ordinul, explodară primele barăci, valuri de fum negru şi limbi imense de flăcări răspândindu-se prin noapte precum marea pe o plajă pustie. Luptătorii Al-Qaida începură să roiască afară din barăcile rămase întregi, trăgând în toate direcţiile în inamici imaginari. O duzină se repeziră spre centrul de comandă, cu intenţia clară de a apăra pe oricine se afla înăuntru. Erau alerţi, menţinându-şi poziţiile chiar şi în busculada provocată de explozie.

Alex şi Alina începură să tragă din poziţia lor protejată de pe acoperiş. Avantajul lor tactic dispăru însă într-o secundă atunci când cineva aflat în interiorul centrului de comandă recepţionă mesajele disperate ale camarazilor săi şi începu să tragă prin tavan. Într-o fracţiune de secundă, Alex şi Alina erau în picioare, alergând, cu o grindină de gloanţe pe urmele lor. Câţiva dintre luptătorii Al-Qaida urcară pe acoperiş printr-o trapă mascată, amplasată în latura nordică a clădirii.

Elicopterul apăru dintr-o dată ca o albină uriaşă furioasă, împroşcând inamicul cu o ploaie de gloanţe, apoi se apropie şi rămase suspendat în perpendicular la marginea acoperişului. Alex îşi luă elan şi sări înăuntru, privind înapoi la Alina, care încă trăgea în inamicul debusolat.

– Alina, sări! îi strigă.

Ca într-un film dat cu încetinitorul, văzu cu groază momentul în care mai multe gloanţe o nimeriră, privind neputincios cum ea se împiedică şi se rostogoleşte pe acoperiş. Îşi smulse cagula de pe faţă şi urlă:

– Nuuuuuuuuuu! Îl înşfăcă pe Scott de reverul jachetei. Aşteptaţi-ne la punctul secundar de evacuare! îi strigă, apoi puse mâna pe un rucsac cu echipament şi un colac de cablu.

Cu elicopterul deja ridicându-se câteva picioare deasupra acoperişului, sări şi se rostogoli pe cimentul murdar. În timp ce Scott elimină din elicopter inamicii care mai rămăseseră, Alex o căută cu privirile pe Alina şi o descoperi la câţiva metri de el. Alergă spre ea şi răsuflă uşurat când văzu că era conştientă. O ajută să se ridice în picioare.

Durerea fierbinte o împunse cu mii de ace în umăr şi picior. Vederea i se tulbură din cauza sângelui pierdut, dar ea îşi înăbuşi greaţa şi se forţă să acţioneze.

Alex fixă cablul în clădirea din faţa centrului de comandă şi ataşă celălalt capăt de trapa din acoperiş. Scoase din rucsac un harnaşament cu mânere pe care-l puse pe cablu, apoi se uită peste umăr la Alina.

– Ţine-te de mine.

Ea îşi trecu mâinile pe după gâtul lui chiar în momentul în care centrul de comandă începea să se cutremure sub picioarele lor odată cu primele explozii. Alex sări peste marginea acoperişului, umbrele lor traversând spaţiul dintre cele două clădiri ca nişte năluci întunecate. Picioarele lui se ridicară la nouăzeci de grade în aşteptarea impactului prin ferestre, însă Alina îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui pentru suport şi-şi scoase pistolul. Apăsă pe trăgaci de mai multe ori, geamul explodând în mii de bucăţele înaintea ca ei să intre.

Centrul de comandă începu să se prăbuşească. Clădirea în care se aflau tremură din temelii, gemând ca un bolnav în agonie. Restul geamurilor rămase întregi explodară la şocul suflului, trimiţând cioburi pe post de proiectile fatale în toate direcţiile. Alex o prinse în braţe pe Alina şi se aruncă la pământ, acoperind trupul ei cu al lui. Praf dens şi fum invadară încăperea, iar ei se ridicară în picioare, tuşind.

Alex îşi scoase un ciob din braţul stâng, privind în jurul lor.

– Trebuie să ieşim de aici. Celelalte încărcături vor exploda în curând.

Într-un colț zări un munte de uniforme aranjate impecabil și luă două dintre ele. Le îmbrăcară pe deasupra echipamentului lor, Alex ascunzând cu grijă părul Alinei sub un turban improvizat.

– Ești pregătită? o întrebă cu voce joasă.

Ea încuviință din cap, scrâșnind din dinți la durerea feroce ce i se răspândea în valuri prin picior.

Părăsiră clădirea printr-o ușă laterală. Cei rămași în viață se luptau din răsputeri să împiedice ca focul devastator să ajungă la niște cisterne imense cu benzină aflate în apropiere. Nimeni nu le acordă nici cea mai mică atenție când alergară către un grup de snowmobile ruginite, parcate în spatele barăcilor. Alex se sui pe unul dintre ele, apoi o ajută pe Alina să se așeze în fața lui și porni motorul. O luară spre nord, către munți, ninsoarea deasă acoperindu-le urmele în timp ce se pierdeau în noapte. Explozii puternice zguduiră pământul în spatele lor. Alex întoarse capul și privi orizontul cuprins de flăcări până aproape de cer. Alina gemu, capul ei căzând pe umărul lui.

– Mai rezistă puțin, aproape am ajuns, îi șopti la ureche.

Soarele era pe punctul de a răsări, cerul gri părând încremenit în așteptarea primelor raze de lumină. Alex opri snowmobilul lângă niște bolovani la cîțiva metri de un perete stâncos. Scoase o busolă din rucsac și studie topografia din jurul lor, încercând să-și amintească, apoi săpă în zăpada de la baza peretelui și înlătură câțiva bolovani, dezvăluind o gaură micuță. Alergă înapoi la Alina și o ridică de pe snowmobil, așezând-o cu grijă pe zăpadă, apoi ascunse snowmobilul după bolovani și o purtă în brațe până la intrarea ascunsă.

Peștera în care intrară era scufundată în întuneric. Alex aprinse o lanternă și lumină în jur, inspectând locul cu o expresie încordată. Ținând lanterna în dinți, astupă intrarea cu bolovanii pe care-i înlăturase și o ajută pe Alina să coboare o pantă până ajunseră în inima peșterii. Își scoase haina militară și o așternu pe jos, apoi o luă în

braţe şi o culcă pe patul improvizat. Alina închise ochii. Durerea din umăr era insuportabilă.

Alex merse până la o nişă ascunsă în peretele peşterii şi se întoarse cu o geantă care părea plină cu provizii. Scoase o lampă cu gaz şi o aprinse, lumina anemică pâlpâind sfioasă şi iluminând slab interiorul peşterii. Alina deschise ochii, observând cu surprindere un firicel de apă fierbinte prelingându-se pe peretele stâncos de lângă ea.

Alex scoase o trusă de prim ajutor din rucsac, apoi îngenunche lângă ea şi începu să-i inspecteze corpul în căutare de răni. Îi scoase vesta anti-glonţ şi nu găsi urme de sânge sub ea, acolo unde mai multe gloanţe o nimeriseră. Pielea se învineţise, dar era intactă. Privirea îi alunecă în jos şi descoperi că pantalonii îi erau îmbibaţi cu sânge pe partea stângă. Glonţul o nimerise în coapsă. Deschise una dintre cutiile de metal şi scoase o seringă.

– Ce-i asta? întrebă ea cu voce slăbită.

– Antibiotice, să nu ţi se infecteze rana, răspunse el blând.

Cu mişcări precise, îi introduse acul şi injectă cu grijă medicamentele. Tăietura din propriul lui braţ încă sângera, îmbibându-i mâneca de sânge. Trebuia să se ocupe de problema aceea mai întâi. Îşi scoase jacheta şi bluza şi inspectă rana. Tăietura era destul de adâncă. Extrase câteva frânturi rătăcite de cioburi cu o pensetă, apoi îşi injectă o doză de antibiotic. Curăţă rana şi o dezinfectă, apoi o închise cu câteva copci şi se pansă.

– Acum e rândul tău, spuse, privind-o pe Alina.

Ea încuviinţă din cap, abţinându-şi lacrimile de durere.

– Glonţul e încă înfipt în coapsă. Va trebui să-l scot. Ce altceva te mai doare?

– Cred că mi-am dizlocat umărul când am căzut.

– Lasă-mă să văd. Îi ridică bluza şi-i atinse încheietura umflată, examinând-o. Ai dreptate, spuse cu un oftat. Trebuie să-l pun la loc.

Ea dădu uşor din cap. Alex se ridică în picioare şi-şi fixă vârful piciorului la subţioara ei, apoi îi ridică mâna şi

își strecură brațul pe sub cotul ei. Alina nu-și putu abține un strigăt de durere. Ochii lui o priviră intens.

– Ești pregătită?

Ea scrâșni din dinți, lacrimile pe care nu le mai putea stăpâni lăsându-i dâre umede pe fața murdară. Expresia de pe fața lui Alex era calmă, aproape glacială. Îi zmuci mâna spre cap, mișcându-se brusc, fără să-i mai acorde timp pentru a se pregăti, punându-i umărul la loc în articulație.

Alina țipă în agonie până rămase fără suflu, spatele arcuindu-i-se de la pământ într-o convulsie spontană. Imediat ce simți că umărul îi întrase la locul lui în articulație, Alex îi eliberă mâna și se lăsă pe genunchi. O luă în brațe, susținând-o în timp ce tremura din cauza durerii. Lumina din ochii ei se stinse, iar ea acceptă întunericul în mod voit.

Mulțumind cerului că-și pierduse cunoștința, se apucă să-i scoată glonțul din coapsă. Curăță sângele din jurul rănii, apoi scoase un forceps din trusa medicală și turnă alcool peste el. Privind-o încă o dată să se asigure că nu-și revenise din leșin, inspiră adânc și introduse instrumentul în rană, căutând cu grijă glonțul. Din fericire, nu atinsese osul sau artera, iar el îl extrase destul de repede, menținând sângerarea la minimum. Închise rana cu câteva copci și o dezinfectă, apoi o pansă.

Oftă îndelung și o privi din nou. În ciuda faptului că nu-și recăpătase cunostința, putea vedea liniile adânci ale durerii întipărite pe fața ei. O acoperi cu o pătură și își îngădui luxul de a-și odihni trupul exploatat până la limita extremă. Își sprijini capul de peretele stâncos din spatele lui, așezând mâna dreaptă în poală, cu țeava pistolului îndreptată spre intrarea în peșteră. Avea nevoie de somn, dar unul dintre ei trebuia să stea de veghe. Privi în jos la Alina. Respirația ei era ușoară și egală.

Emoțiile care amenințau să-l copleșească erau de neînvins. Trebuia să păsească mereu pe marginea prăpastiei pentru a menține o balanță fragilă între cerințele muncii lui și sentimentele pentru Alina care îl asaltau cu

o furie de taifun. O mângâie pe păr, apoi pe obraz, degetele arzându-l acolo unde o atingea.

Îşi simţea sufletul împărţit în două: jumătatea care aducea moarte şi distrugere, şi jumătatea care ardea de dorinţă şi iubire pentru Alina. Niciodată nu-şi îngăduise sentimentelor şi emoţiilor să-i afecteze munca, însă câteodată conştientizarea a ceea ce devenise era mult prea greu de suportat.

Alina se trezi, anii de de antrenament împiedicând-o să se mişte imediat ce-şi recăpătă cunoştinţa. *Este în avantajul agentului operativ să analizeze locaţia în care se află înainte ca inamicul să realizeze că este treaz,* îi trecură învăţăturile lui Alex prin mintea înceţoşată.

Nu ştia pentru cât timp îşi pierduse cunoştinţa, nici unde se afla. Tâmplele îi pulsau dureros. *O lovitură la cap?* se întrebă în sinea ei. Deschise ochii şi privi tavanul stâncos de deasupra ei. Imaginea era clară şi ştia că acesta era întotdeauna un semn bun. Rămase nemişcată, încercând să-şi găsească un reper în timp şi spaţiu. Mintea ei efectuă un inventar al rănilor pe care ştia sigur că le suferise după diferitele dureri pe care le simţea. O durea capul, umărul stâng îi zvâcnea cu o durere surdă, iar coapsa o ardea.

Prin minte îi pluteau haotic frânturi de memorii şi încercă să le asambleze în ceva inteligibil. *Misiunea... împuşcături... focul din coapsă... explozii... goana şi drumul groaznic până la peşteră... a, peştera.* Acolo se afla. Mai sigură pe amintirile ei, întoarse capul şi privi în jur.

Alex stătea lângă ea cu capul rezemat de peretele stâncos din spatele lui, cu ochii închişi, părând că doarme. Întinse mâna să-l atingă. Ochii lui verzi-albăstrui se deschiseră şi se afundară în ochii ei.

– Cum te simţi?

– Vie, răspunse ea cu un zâmbet slab. De unde ştiai de peştera asta?

– Am mai fost prin munţii ăştia.

– Cât timp putem sta aici?

– Două zile, poate doar una dacă rana ta din coapsă se prezintă bine.

Alex se ridică în picioare, deplasându-se până la nișa ascunsă în peretele din fața lor. Se întoarse cu câteva bucăți de lemn uscat.

– E timpul să mâncăm ceva, spuse, aruncându-i o privire.

Făcu un foc mic și puse două cutii de supă în mijlocul flăcărilor. Alina se stâmbă.

– Să nu-mi spui că e supă de ceapă.

El îi zâmbi.

– Nu, e... Își scoase cuțitul și învârti una dintre cutii în foc. Pui cu morcovi și țelină.

Ea îl privi pe sub gene.

– Nu te-ar lăsa inima să păcălești un invalid, nu-i așa?

Un alt zâmbet minuscul pluti pe buzele lui. Înfipse cuțitul în cutie și o scoase din foc, apoi o desfăcu și umplu o lingură de plastic cu supă caldă.

– Gura mare.

Alina îl prinse de încheietura mâinii.

– Pot să mă hrănesc și singură.

El îi puse lingura în mână.

– Știu.

Ea luă câteva linguri din supă, apoi îl privi.

– Tu ce mănânci?

– Supă de ceapă, răspunse el cu voce joasă.

Ea ridică din sprâncene.

– Sper că glumești.

– Glumesc, admise el pe un ton amuzat. Ia o gură.

Îi întinse lingura să guste din supa lui.

– E bun. Ce-i asta, supă de legume?

– Da.

– Pe vremea când făceam antrenament de supraviețuire, rațiile de urgență nu erau atât de bune, contemplă ea, luând încă o lingură din supa ei. Probabil păstrează ce-i bun pentru situațiile reale.

Alex nu-i răspunse. Rănită sau nu, Alina ştia că nu se aflau într-o situaţie prea strălucită, iar el era mândru de încercarea ei de a atenua tensiunea pe care o resimţeau amândoi. Câteodată, la graniţa dintre supravieţuire şi moarte se afla numai o atitudine pozitivă.

După ce terminară de mâncat, Alina îşi întinse mâinile deasupra capului, atentă să nu-şi forţeze umărul încă sensibil, şi căscă.

– Şi acum ce facem?

– Trebuie să mă uit la rana ta să văd cum se prezintă. Cum te simţi? întrebă el în timp ce-i desfăcea bandajul.

– Mă doare puţin. Cum arată?

– Am văzut răni mult mai urâte. O să te dezinfectez din nou. Dacă nu se infectează, totul va fi în regulă.

– Cum ai învăţat să faci toate astea? întrebă ea, admirându-i mişcările precise.

– O să te doară puţin, răspunse el, ignorându-i întrebarea.

În ciuda faptului că îi curăţă rana cât putu de blând, ea gemu de durere. Apoi o pansă şi îi mai injectă o doză de antibiotic, după care se întoarse să o privească.

– Cum e?

– Bine, răspunse ea cu voce moale din cauza oboselii şi a durerii.

Se aplecă şi o sărută tandru pe obraz, buzele lui zăbovind pe pielea ei o secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

– O să ne descurcăm, îi şopti.

Ea nu răspunse, numai încuviinţă din cap.

– Acum dormi. Stau eu de veghe.

Alina îşi aşeză ascultătoare capul pe coapsa lui.

Durerea o trezi după câteva ore. Îşi forţă mintea să funcţioneze, amintindu-şi că adormise cu capul în poala lui Alex. Acum simţea asprimea unei pături de lână sub cap. Alex stătea în picioare în faţa unei deschizături în peretele peşterii, privind în jos la ceva ce ea nu putea

vedea. Se ridică în capul oaselor, încercând să ignore durerea ce-i pulsa în valuri prin corp. Alex întoarse capul și-o privi, iar ea observă că avea ochii roșii de nesomn.

– Arăți ca naiba, mormăi ea.

El ridică din umeri și se apropie de ea.

– A fost o noapte lungă.

Alina se întinse și luă arma din mâna lui.

– Dormi puțin. E rândul meu să stau de veghe.

El dădu aprobator din cap și se întinse lângă ea.

Orele trecură încet, cu Alex zbuciumându-se neîncetat într-un somn agitat. Alina îl privi îngrijorată, neștiind dacă ar trebui să-l trezească sau să-l lase să-și continue lupta cu demonii interiori. Îl privi, simțind un nod în stomac. Părul i răsfirase pe pătura pe care o folosea pe post de pernă. Trăsăturile i se relaxaseră în somn, mina încordată și glacială pe care o aborda în mod normal dispăruse acum. Arăta incredibil de tânăr și vulnerabil.

Alina își întoarse privirile de la el și se ridică să vadă ce-i atrăsese atenția în timp ce ea dormise. Se îndreptă șchiopătând spre deschizătura din peretele peșterii. Ochii ei se măriră de uimire.

Firicelul de apă fierbinte se prelingea până într-un fel de bazin natural de piatră la un nivel inferior față de cel unde se aflau ei, formând o fântână cu apă fierbinte și învolburată. De acolo curgea într-o cascadă mică până la un al doilea bazin aflat pe o margine de stâncă, revărsându-se lin peste margine într-un al treilea bazin mult mai mare. Într-o curioasă extravaganță a naturii, apele reci ca gheața de deasupra pământului se amestecau învolburate cu cele fierbinți din adâncuri, formând echivalentul naturii pentru o baie fierbinte.

Fără să se gândească de două ori, Alina coborî la nivelul inferior. Își scoase echipamentul murdar și păși în apa îmbietoare. La început, durerea din coapsă în contact cu apa fierbinte fu aproape insuportabilă, însă după câteva momente, aceeași căldură începu s-o aline. Închise ochii si se relaxă.

Un zgomot o făcu însă să-i deschidă din nou. Alex stătea în picioare în faţa bazinului, gol puşcă, echipamentul lui aruncat într-o grămadă mototolită şi murdară pe jos. Păşi în apă cu ochii goliţi de orice fel de expresie. Întinse mâna s-o atingă, şuviţele părului ei mătăsos plutind în apa fierbinte şi mângâiându-i uşor pieptul. Alina deschise gura să spună ceva, însă el îşi puse degetele pe buze şi se strecură în spatele ei. Ea oftă şi se sprijini de pieptul lui tare, închizând ochii şi bucurându-se de senzaţia pielii pe piele în apa fierbinte şi învolburată. Nu era nevoie de cuvinte, ori amintiri, plăcerea dulce şi căldura senzuală a acelui moment fiind suficientă.

– Mâine seară plecăm, rupse Alex tăcerea într-un târziu.

Alina deschise ochii.

– Ai contactat Elite?

– Încă nu.

Rămaseră din nou tăcuţi, braţele lui Alex strângându-se protectiv în jurul Alinei. Era de datoria lui să contacteze Elite şi să raporteze locaţia în care se aflau. Faptul că amâna mai mult decât o făcuse deja, contravenea flagrant cu protocolul cu care fusese obişnuit, dar acolo, în locul acela neştiut de nimeni, o putea proteja şi puteau fi împreună. Cu toate acestea, nu puteau rămâne, iar el ştia că n-ar fi trebuit să-şi dorească ceea ce nu putea avea.

Milano, Italia

– Domnule, ne contactează Alex, îl informă unul dintre tehnicienii de serviciu pe Brett.

Brett se încruntă îngrijorat şi-l urmă la pupitrul de comandă.

– Alex care-i situaţia voastră?

– Ne ascundem într-o peşteră din munţi.

– Încercaţi să ajungeţi la punctul de extracţie. Un elicopter vă va aştepta acolo în trei ore.

– Vom fi acolo, răspunse Alex şi întrerupse legătura.

Munţii Karakorum, Afganistan

– Trei ore de liniște, murmură Alina în timp ce-l privea pe Alex cum pregătea armele.

El ridică ochii s-o privească, dar rămase tăcut.

– Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, spuse ea cu un zâmbet cald.

– Spiritul tău de supravieţuire era puternic cu mult timp înainte de-a mă cunoaşte pe mine, răspunse el cu blândeţe.

– Poate că ai dreptate în privinţa asta, dar în mod sigur trebuie să existe ceva mult mai important în viaţă decât supravieţuirea.

Durerea care apăru în ochii lui o secă de cuvinte.

Amândoi deveniră conştienţi în acelasi timp de un zgomot puternic ce se apropia tot mai mult. Elicopterul care trebuia să le asigure evacuarea se apropia. Alex îşi scoase pistolul de 9 mm şi se îndreptă spre intrarea în peşteră. Alina i se alătură şchiopătând, cu pistolul ei pregătit.

– Ies eu primul, spuse Alex cu voce tensionată. Tu mă acoperi şi nu ieşi până nu-ţi spun eu.

O mângâie blând pe obraz, buzele lui despărţindu-se ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar apoi se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt şi ieşi afară din peşteră. Alina îi urmări silueta cum se pierdea în întuneric.

Împrejurimile păreau liniştite, neîntrezărindu-se nicio mişcare. Norii pufoşi de un alb aproape fosforescent goneau pe cerul întunecat. Chiar în momentul în care se gândea că era prea liniște, iadul se dezlănţui. Gloanţele începură să zboare de pretutindeni. Nu exista timp de gândire. Alina goli încărcătorul pistolului, îl ejectă, împinse altul în locul lui şi reîncepu să tragă.

Inamicii se apropiau rapid, majoritatea protejaţi de veste antiglonţ. Alex observă acest lucru în acelaşi timp cu Alina, amândoi ţintind către picioarele lipsite de pro-

tecţie. La următorul glonţ din pistolul lui Alex, unul dintre inamici ţipă şi căzu la pământ cu mâna încleştată pe coapsa dreaptă, sânge arterial ţâşnindu-i printre degete ca o fântână artizanală. Glonţul Alinei îi trecu prin genunchi inamicului din spate. Alex apăsă din nou pe trăgaci şi un al treilea căzu în genunchi cu faţa schimonosită de agonie.

Alina se săturase de zgomotul infernal al ţipetelor de durere, al împuşcăturilor, de mirosul puternic al sângelui proaspăt pe care-l vărsase din plin. Dar Alex o antrenase mult prea bine, iar ea continuă să apese pe trăgaci. Încărcătorul pistolului i se golise din nou.

– Ăsta e ultimul meu încărcător! strigă ca să se facă auzită peste împuşcături, în timp ce-şi încărca pistolul pentru ultimă oară.

– Păstrează-l! îi strigă Alex, apărând dintr-o dată lângă ea.

O apucă de braţ, iar ea mai apăsă o dată pe trăgaci în timp ce părăsiră adăpostul bolovanilor în spatele cărora se afla snowmobilul. Alina încercă să ignore durerea din coapsă, simţind cum un şuvoi cald i se prelingea pe picior în jos. Căldura îi înconjură laba piciorului atunci când bocancul începu să i se îmbibe cu sânge.

Ajunseră la snowmobil şi demarară cât de repede putură, aruncând zăpada câţiva metri în sus în spatele lor. Gloanţele viermuiau în jurul lor, însă Alina era mai îngrijorată de faptul că în câteva secunde aveau să ajungă la marginea prăpăpastiei de care se apropiau cu repeziciune.

Elicopterul se ridică ca din neant în faţa lor, poziţionat în paralel cu marginea prăpastiei. În timp ce agenţii Elite aflaţi în elicopter începură să-i secere pe inamicii care îi urmăreau cu focuri de mitralieră, Scott aruncă o scară de frânghie care se desfăşură până la pământ.

– Nu pot să mă caţăr! îi strigă Alina lui Alex, târându-şi piciorul rănit. Du-te tu înainte! Eu îi ţin pe loc!

– Nu! Te sui aşa cum poţi! Voi fi chiar sub tine să te ajut dacă e nevoie!

Ea scrâșni din dinți la durerea deja infernală din coapsă și începu să se cațere pe scară. Alex o urmă imediat.

– Suie-te, Alina! îi strigă când elicopterul începu să se deplaseze, târându-l pe stânci.

Se împiedică și căzu, scrijelindu-și genunchii pe piatra tare, însă se redresă repede și reuși să-și înfășoare un braț în jurul frânghiei. Ajunseră la marginea prăpastiei, pământul fugindu-i brusc de sub picioare în momentul în care elicopterul zbură pe deasupra hăului. Alex se legănă periculos în aer, simțind că se rupea în două de la mijloc în jos. Inamicii rămași în urmă continuară să tragă în direcția celor doi agenți, dar erau deja mult prea departe.

Alex și Alina simțiră cum scara era trasă în sus și escaladară frânghia cât de repede puteau, încercând să ajute pe cât posibil.

– Mai repede! strigă inutil Alina, știind prea bine că nimeni n-o putea auzi.

Se uită în jos la Alex, cu inima bătându-i nebunește în piept. În curând, brațe puternice o apucară de subțiori și o traseră în elicopter. Alex o urmă după câteva secunde. Scott le zâmbi cu satisfacție.

– Bine v-ați întors printre cei vii!

Alex oftă și închise ochii, sprijinindu-se de peretele metalic din spatele lui. Scott se întoarse să închidă ușa elicopterului, apoi o privi pe Alina. Îi întinse o sticlă de apă, privind-o cum o bea însetată.

– Mulțumim că ați venit după noi, spuse ea cu voce moale, apoi își sprijini capul de peretele de metal și-și pierdu cunoștința.

IUBIRE INTERZISĂ

Milano, Italia

Alex privea fața palidă a Alinei, stând în picioare lângă patul ei. *Se va face bine,* îi rezonară cu ecou prin minte vorbele lui Brett. Dar Alina nu arăta prea bine. Fruntea îi dogorea, iar respirația îi era iregulată și greoaie. Însă ceea ce-l îngrijora cel mai mult era faptul că zăcea complet nemișcată.

– Alina, șopti el.

Nici un răspuns. Alex se aplecă deasupra ei.

– Alina.

Monitorul pe care se înregistrau bătăile inimii ei începu să piuie rapid și o cută îi apăru pe frunte. Ochii ei se deschiseră încet.

– Alex...

– Șșșșșșș... o calmă el. Sunt aici.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai fost operată. Ți s-au reparat rupturile de țesuturi din rana de la coapsă. Ai avut o hemoragie în elicopter... Am crezut că o să te pierd.

Alina închise ochii o secundă. O durea tot corpul și-i era foarte cald. Umbrele o împresurară de peste tot, întunecându-i vederea din nou. De data asta însă nu se mai obosi să se lupte împotriva lor. Întunericul era dulce și răcoros, o scăpare binevenită de durere și fierbințeală.

– Odihnește-te. Sunt aici, spuse Alex privind-o cum se lăsa dusă pe tărâmuri înnegurate.

Mâna lui se strecură sub cearșaful cu care era acoperită și o luă de mână. Degetele ei îl strânseră ușor, apoi se relaxară. El o mângâie cu degetele în palmă, contemplând miracolul existenței ei în viața lui. *Se va*

face bine, continuă să-și repete în minte cuvintele ca pe o mantră.

* * *

Alina ura clinica Elite. Îi ura sterilitatea, albul imaculat și în special mirosul de antiseptic și sânge pe care nu-l putea eradica nimic.

– Nu-mi pasă de procedura standard, vreau să ies de aici, spuse răspicat în timp ce stătea pe picioare nesigure lângă pat, ținându-se cu ambele mâini de saltea ca să nu cadă.

– Alina, începu Brett pe un ton ce se dorea împăciuitor. Știi prea bine că nu-ți pot îngădui să părăsești Elite dacă nu ești capabilă să te poți apăra în eventualitatea în care se întâmplă ceva. Trebuie să mai rămâi câteva zile până te pui pe picioare.

Îi înțelegea punctul de vedere, dar nu-i putea permite să se pună singură în pericol fără niciun sens. Regulile erau reguli și fuseseră create cu un scop foarte bine definit.

– Cred că ar fi mai bine să te sui din nou în pat. Riști să-ți agravezi din nou rana.

– Brett, termină cu prostiile! Pot să am grijă de mine și singură!

– Bagă-te în pat, sau îți extind șederea în clinică.

Alina deschise gura să riposteze, dar o voce binecunoscută o întrerupse.

– O iau eu și am grijă de ea.

Alina și Brett își întoarseră privirile spre ușă. Alex stătea în cadrul ușii, expresia feței lui la fel de impenetrabilă că întotdeauna.

– N-ai nimic de lucru? întrebă Brett vizibil iritat.

– Pot lucra de acasă.

– Nu ai tehnologia necesară într-o cameră de hotel.

– O duc la mine acasă, preciză Alex. Am tot ce-mi trebuie acolo.

– Bine, cedă Brett. Aveți o săptămână liberă. Ai grijă să-și ia medicamentele.

Alina se aşeză pe pat, privind uşurată cum Brett se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

– Mulţumesc, spuse, întorcându-şi privirile spre Alex.

– Cu plăcere.

– Nu ştiam că ai o casă.

– Am cumpărat-o acum câţiva ani. Nu merg prea des acolo, dar acum e locul perfect până te pui pe picioare.

– Când plecăm?

– Curând.

– Cât de curând?

El zâmbi la impacienţa ei vădită, apoi ridică mâna şi i-o puse pe frunte. Avea încă febră şi părea că picioarele abia dacă o mai susţineau.

– Să te vadă doctorul mai întâi. Între timp, trebuie să mai termin nişte treburi pe aici. Culcă-te şi dormi câteva ore, mă întorc cât pot de repede.

Alina se sui în pat, nedorind să admită cât de seducătoare era idea câtorva ore de somn.

– Promiţi?

– Promit.

Alex se ţinu de cuvânt şi, după ce termină de scris câteva rapoarte şi făcu o vizită la vestiare pentru câteva schimburi de haine, se întoarse la clinică să-şi ia pacienta în primire. Când ajunse, doctorul tocmai inspecta rana Alinei. Rămase în uşă şi privi cum îi prindea un bandaj elastic de susţinere în jurul coapsei. Doctorul luă o seringă de pe noptieră şi-i injectă conţinutul într-o venă din antebraţ.

– Mâine dimineaţă trebuie scos tubul de drenaj. Întoarse capul să-l privească pe Alex. Poţi face tu asta sau ori vrei să trimit pe cineva?

– Îl scot eu.

Doctorul îşi îndreptă din nou atenţia spre Alina.

– Antibioticele îţi vor ajunge o săptămână. Îţi dau şi ceva pentru durere. Poţi să începi să calci uşor pe picior, dar numai dacă foloseşti cârjele. Ti-am pus bandajul de susţinere pentru că nu am încredere că-mi vei respecta

instrucțiunile. Fără nici un fel de efort fizic și fără împușcături cel puțin o săptămână.

Alina zâmbi.

– Am înțeles.

– Ești pregătită să plecăm? întrebă Alex, apropiindu-se de ea.

– Mai mult ca oricând, răspunse ea nerăbdătoare.

Alex o luă în brațe și o cără până la mașina lui. Ea rămase tăcută până se îndepărtară de Elite.

– De ce? puse întrebarea care o frământa de când se oferise să aibă grijă de ea.

Ochii lui Alex rămaseră fixați pe șosea.

– De ce... ce?

– De ce mă duci la tine acasă?

Alex opri mașina la un semafor.

– Pentru că am încredere în tine, răspunse, întorcând capul s-o privească.

– Asta-i periculos. E împotriva regulilor tale să ai încredere în cineva.

Ochii lui se întoarseră la șosea.

– Tot ce fac cu tine e periculos.

Ea zâmbi la acea remarcă sinceră. Luna se ridică în fața lor precum un felinar chinezesc imens, luminându-le drumul. După ce intrară pe o străduță laterală, Alina zări casa ascunsă printre plopi. Apoi ieși la iveală acoperișul cu țigle cărămizii. Când intrară cu mașina în curtea din față, văzu că fusese renovată și vopsită de curând. O plantă cu flori mari albe se încolăcea pe grilajul care înconjura terasa.

– Ce-i asta?

– Crizantema nopții, înflorește când răsare luna. Simți cum miroase?

– Asta mirosea asa de frumos?

– Da.

Alex o luă din nou în brațe și o cără în casă. Închise ușa cu călcâiul și urcă scara spre dormitorul lui de la etaj. O așeză cu grijă pe pat, apoi o dezbrăcă de haine până la maieu și chiloți. Ea se cuibări sub plapumă.

– Nu mă lăsa să visez, spuse cu voce somnoroasă.

Alex o sărută pe frunte.

– Promit, îi şopti.

Alina nu-i mai răspunse, deja dormind fără ajutorul medicamentelor. Şi, de data aceea, nu mai visă sânge.

Alex o mângâie pe obraz, minunându-se de electricitatea ce-i străbătea corpul ori de câte ori o atingea. Îşi scoase jacheta şi arma din tocul de la subraţ, controlând încărcătorul. Din geanta Alinei, scoase arma ei şi i-o puse sub pernă. O mai privi o dată cum dormea liniştită, apoi se întoarse şi ieşi din dormitor, coborând scările la parter.

Alina se trezi şi trase aer cu lăcomie în piept. Părul ud i se lipise de ceafă şi se simţea obosită, dar în acelaşi timp avea o ciudată stare de bine. Oftă uşurată, ştiind că în sfârşit îi scăzuse febra. Întoarse capul şi privi la ceasul de pe noptieră. Două noaptea.

Pentru prima oară de când fusese rănită, se simţea aproape normal. Vederea îi era limpede şi medicamentele luate înainte de a părăsi Elite se ocupaseră de durere. Era cuibărită în patul lui Alex, acoperită cu o plapumă uşoară ca un fulg. *Patul lui Alex*. Nu era sigură la ce se aşteptase exact... Un sac militar de dormit aruncat direct pe podea? Aşternuturi din pânză de sac? Îşi imaginase orice, numai ceva atât de confortabil şi îmbietor nu.

Coborî din pat şi schiopătă până la baie, unde se spălă pe faţă cu apă rece ca gheaţa. Descoperi un halat de casă negru după uşă şi îl trase pe ea. Părăsi dormitorul şi străbătu un hol îngust până ajunse la scările ce duceau la parter, admirând pereţii de cărămidă roşie, parchetul închis la culoare şi mobila din lemn natur. Un spaţiu extrem de modern, decorat cu multe antichităţi, unde canapelele din piele neagră completau o bibliotecă gigantică plină ochi cu cărţi legate în coperte elegante. Un dulap vechi din lemn de trandafir decora un perete lateral.

Peste tot se vedeau elementele caracteristice ale bărbatului Alex, ordinea perfectă subliniind logica amplasării fiecărui corp de mobilier şi decoraţie într-o economie

de spațiu remarcabilă. Nu existau plante, animale, niciun suflet viu, dar, cu toate astea, totul emana intimitate și confort. Alina decise cu un zâmbet că i se potrivea de minune lui Alex.

Zărindu-l în semiîntunericul sufrageriei, se opri în ușă. Nu-și schimbase hainele și stătea în fața unei ferestre ca o santinelă. Spatele îi era drept, bărbia ridicată semeț, brațele pe lângă corp. Expresia feței lui era calmă și gânditoare, luminată de o rază rătăcită de lună.

Alina traversă camera, picioarele ei goale nescoțând niciun sunet pe parchetul silențios. Pe măsură ce se apropie de el, descoperi priveliștea de care părea fascinat. Un râu șerpuia leneș chiar prin spatele casei, luna plină oglindită în apele întunecate cu străluciri argintii.

Păși în spatele lui și-i înfășură brațele în jurul pieptului.

– Frumoasă priveliște, îi șopti.

Alex se întoarse spre ea. Ochii lui îi mângâiară fața, oscilând între ochi și buze. Ridică o mână și o atinse pe obraz.

– Așa e.

Ea zâmbi la complimentul lui, îmbujorându-se sub privirile lui insistente. Îi puse mâna pe frunte, răsuflând ușurat că în sfârșit nu mai dogorea ca un cuptor încins. Privirea ei era limpede, nicio urmă de confuzie sau durere vizibile în adâncimile lor verzi. Fiind sigur că, în sfârșit, se simțea suficient de bine, abordă subiectul din pricina căruia stătea pierdut pe gânduri în fața ferestrei la două dimineața.

– Nu mai face asta niciodată, vocea lui era blândă, dar serioasă.

Alina își așeză palmele pe pieptul lui.

– Ce să fac, să apreciez priveliștea?

El o apucă de încheieturi, sperând să o facă să înțeleagă importanța mesajului lui.

– Să încasezi gloanțe menite pentru mine, clarifică cu voce rece.

Ochii ei se îngustară.

– Nici n-ar trebui s-o fac dacă ai purta afurisita aia de vestă anti-glonț.

Prin ochii lui trecu o undă de iritație.

– N-am nevoie de protecția ta.

Alina râse zeflemitor.

– Serios?

Sarcasmul ei distruse calmul pe care cu greu îl mai putea păstra. Alex simți cum furia îi explodă în stomac, scăpând de sub control ca un câine turbat dintr-o lesă învechită. O apucă de umeri și o împinse în peretele din spatele ei. Ea gemu de durere, rana din coapsă protestând vehement la contactul cu suprafața tare.

– Ți-am salvat fundul ăla amărât, și în plus am asigurat succesul misiunii.

– N-am nevoie să-mi salvezi fundul amărât.

Trupul lui era lipit de-al ei, iar el simți cum începea să reacționeze fizic la acea apropiere. La naiba! Cum își putea pierde atât de ușor controlul când era vorba de acea femeie? Aproape fără să-și dea seama ce face, își plecă capul și o sărută. Îi simți rezistența inițială, apoi pe măsură ce pasiunea eclipsa furia, buzele ei se înmuiară. Când buzele lui le părăsiră pe ale ei, ea murmură un protest.

– Nu aici. Ochii lui străluceau de dorință. Știi de câte ori am visat să fac dragoste cu tine în patul meu?

– De câte ori? întrebă ea cu voce moale, dându-i jos jacheta.

– De multe, multe ori...

Jacheta căzu la podea, iar ea îi trase helanca neagră afară din pantaloni, apoi i-o scoase peste cap. Alex rămase nemișcat în fața ei, îmbrăcat numai în pantaloni. Pielea pieptului părea că-i strălucește în lumina palidă a lunii pline, mușchii bine definiți părând sculptați în marmură.

– Și în multe, multe feluri, șopti în timp ce-i scotea halatul, aruncându-l pe un scaun.

– Câte zile libere avem? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi inocenți.

– O săptămână.
– Aha... și câte fantezii legate de mine și patul ăla?
El întinse mâna și o trase în brațele lui.
– Multe...

* * *

Săptămâna trecu repede. Rana din coapsa Alinei continuă să se vindece, iar ea se simțea mai puternică cu fiecare zi care trecea. Se vindeca. Se vindecau amândoi din multe puncte de vedere. Câteodată un pas mic, câteodată o poticneală, dar în general păşeau înainte spre viitor. Un viitor care nu era încă foarte clar, dar care începea să se contureze într-o viziune a unei existențe cu un sens bine definit. Iar ei se bucurau din plin de pacea și rutina relativă a acelei perioade temporare.

Șapte zile și nopți de mâncat pe săturate, dormit, plimbări de-a lungul râului, tăceri confortabile, meditație interioară și intimitate pasională. Când Alex avea de lucru, Alina gătea sau privea pe geam ore întregi, ținându-i companie. Serile și le petreceau în fața șemineului cu un pahar de vin în mână, încercând să profite din plin de paradisul temporar al unei vieți normale, despre care știau că avea să se sfârșească mult prea curând. În a cincea zi, Alex primi un telefon de la Elite și fu nevoit să plece într-o misiune scurtă.

Alina își petrecu ziua la râu, încercând să-și facă ordine în gânduri și sentimente. Seara se hotărî să meargă devreme la culcare, așa că primele ore al întunericului o găsiră deja în pat, privind razele lunii care se jucau cu umbre efemere pe tavan.

Mintea i se învârtea în spirale cu gânduri despre Alex, încercând să-l definească. Cele câteva zile petrecute împreună îi dăduseră posibilitatea să cunoască o altă față a bărbatului Alex, una caldă și pasională, dar tot nu putea simți că-l cunoștea și înțelegea cu adevărat. Părea inocent și cald înainte de-a se reîntoarce la masca lui impasibilă și rece uzuală și era foarte greu de înțeles cine era el cu adevărat. Și mai ales de ce îi păsa ei.

Pe de o parte era crud, rece, alunecos ca un şarpe şi o manipula fără scrupule când era nevoie în timpul unei misiuni, pe de altă parte era blând, generos şi frumos. Cum coexistau toate astea? Presupunea că nu coexistau deloc. Cele două feţete ale personalităţii lui păreau în război permanent una cu cealaltă, ochii lui blânzi şi calzi, ca apoi să devină reci şi insensibili într-o fracţiune de secundă. Făcea tot posibilul să-i distrugă sufletul şi să-i zdrobească toate emoţiile, dar la nevoie nu stătea pe gânduri să-şi sacrifice viaţa pentru a o salva pe a ei.

Cu toate că nu-şi amintea să fi adormit, Alina se trezi când nişte buze catifelate o sărutară pe gât. Oftă şi deschise ochii.

– Alex...

El o muşcă uşor de gât.

– Bună, spuse, apoi o sărută pasional.

Buzele lui le cuceriră pe ale ei, orice fel de refuz devenind imposibil. Trase plapuma de pe ea, iar ea observă că nu se schimbase din echipamentul negru.

– Ce cauţi aici îmbrăcat de misiune?

– Contează? răspunse el cu o altă întrebare, apoi o sărută din nou.

În timp ce trupul ei nu avea nicio problemă cu situaţia în care se afla, mintea i se împotrivi. Îl împinse la o parte, ochii ei scânteind iritaţi.

– Nu reprezint decât o misiune pentru tine?

Mâinile lui alunecară pe sub cămaşa ei de noapte.

– N-am nevoie de o misiune pentru tine, spuse în timp ce o dezbrăca. Numai de o oportunitate.

– Chiar sunt atât de uşor de manipulat?

– Eşti iubita mea şi numai asta contează.

– Sunt iubita ta pentru faptul că mă poţi controla?

El se retrase puţin şi o privi.

– Tu nu poţi fi controlată, eşti persoana cu cel mai liber suflet din câte am cunoscut vreodată. Eşti jumătatea mea, şopti în timp ce-i ridica şoldurile, îngropându-se adânc în ea dintr-o singură mişcare.

Ea gemu și închise ochii.

– Ai venit la mine să atenuezi efectele misiunii?

– Nu... misiunile nu mă provoacă, răspunse el, pentrând-o tot mai adânc. Numai tu mă provoci. Ești a mea.

Alina deschise ochii îl privi.

– Nu sunt a ta.

– Ba da. Suntem împerecheați pe viață.

Mâinile ei se strecurară pe sub jacheta lui neagră, pumnii ei umplându-se cu tricoul negru de dedesubt.

– Ca animalele?

El îi ridică șoldurile și mai mult.

– Exact. Restul e o minciună.

Alina îi împinse jacheta de pe umeri și-l ajută să-și scoată tricoul.

– Hai să-ți spun o noutate, Alex. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui, trăgându-l mai aproape. Nu te iubesc. De fapt, nici măcar nu te plac ca om. Mâinile îi alunecară în părul lui și îl sărută aproape brutal. De cele mai multe ori te urăsc, șopti pe buzele lui.

El zâmbi ironic.

– Foarte bine.

– Foarte bine?

– Poți să mă urăști, să fii dezgustată de mine, poți fi furioasă pe mine, poți chiar să mă sfâșii în două. Cât timp ai sentimente pentru mine, pot trăi. Dar dacă mă vei privi vreodată cu indiferență, îmi pun capăt zilelor, îi răspunse, privind-o cu intensitate.

Alina clătină din cap.

– E o nebunie... toată chestia asta dintre noi e o nebunie... Suntem nebuni.

– Nu contează, e cel mai pur adevăr pe care-l avem. Aparținem unul altuia.

Ea oftă cu o expresie frustrată.

– Mă urăsc și pe mine pentru că te doresc, Alex. Urăsc să te doresc în felul ăsta, cu atâta intensitate. Urăsc că nu mai sunt nimic altceva decât un animal. M-ai transformat într-o cățea în călduri.

El o penetră din ce în ce mai repede, continuând s-o privească. Mâinile ei se agățară de umerii lui. El zâmbi și-o supuse în adâncuri cu mișcările lui, privind cum primele valuri ale orgasmului i se revărsau în ochi. Respirația ei tremură de plăcere, invitându-l s-o urmeze. Numai atunci își îngădui și el să se piardă în ea cu un geamăt înăbușit. Rămaseră împreunați și tăcuți, nemișcându-se câteva minute.

Alex ridică capul de pe umărul ei s-o sărute, dar ea își feri buzele. El se rostogoli de pe ea și rămase pe marginea patului.

– Îmi pare rău, șopti ea, dorindu-și cu disperare să-i poată explica ceea ce simțea, dar neștiind cum. Nu-și putea explica nici ei însăși. Nu mai știu... încercă din nou, și din nou rămase fără cuvinte.

Alex simți cum i se strânge inima în piept. Dumnezeule, nici măcar nu avea habar cât de mult o iubea! Nu i-o demonstrase niciodată.

– Nu trebuie să-ți pară rău, răspunse cu voce blândă.

Ea își lăsă capul în jos.

– Ba da, Alex. Nici măcar nu mai știu cine sunt cu adevărat.... M-am pierdut pe undeva. Nu mai sunt cine eram odată.

El îi ridică bărbia și o mângâie pe obraz.

– Ba ești, spuse, ochii lui încărcați de amintiri. Și vei fi mereu.

Ea închise ochii și se trase înapoi.

– Tu vezi numai ce vrei tu să vezi.

Alex știa că se apropia un moment crucial și o încurajă, știind că trebuia să-și exteriorizeze toate emoțiile ca să poată face față durerii ce o copleșea pe dinăuntru.

– Dar tu ce vezi?

– O ucigașă și o desfrânată.

– Știi că nu-i adevărat, o contrazise, durându-l inima pentru ea. Ai învățat să-ți faci munca și ti-o faci în mod eficient. Atingi mereu obiectivele misiunii, dar n-o faci niciodată în mod rece și calculat. Clătină din cap cu tristețe. Nu ești ca noi, toți ceilalți.

Alina deschise gura să-l contrazică, dar el se aplecă și o sărută ușor.

– Ești întotdeauna frumoasă. Îi mângâie buzele cu alt sărut. Și plină de viață.

– Alex...

– Știu, Alina, o întrerupse el. Nu sunt prost și nu sunt orb. Știu că te-ai schimbat, dar ai făcut-o în mod forțat, a trebuit s-o faci.

Inima lui începu să bată puternic, știind că trebuia să-i pună următoarea întrebare oricât i-ar fi fost de frică să audă răspunsul.

– Dar noi? Ce simți în legătură cu noi doi?

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Nu știu... Nici nu sunt sigură că existăm cu adevărat. Nu știu dacă ceea ce simțim e real sau doar o fantezie. Nici măcar nu știu dacă putem avea sentimente reale.

El încuviință din cap, încercând să ascundă sentimentul de disperare profundă care-l cuprinse la auzul cuvintelor ei. O înțelegea și n-o putea învinui pentru îndoielile care o măcinau.

Alina oftă din greu.

– Nu știu ce-i cu mine... nu știu ce mi se întâmplă. Simt atât de mult cu trupul, dar inima mi se răcește tot mai mult pe zi ce trece.

El o trase mai aproape, ochii lui iscodindu-i pe ai ei în căutarea adevărului.

– Nu mă iubești? șopti tremurat, în ochii lui ivindu-se teama.

– Nu mai știu nimic despre mine, Alex. Mă simt pierdută.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

– De ce ești pierdută, Alina?

Privirea ei evadă peste umărul lui.

– Simt că plutesc în neant... Parcă nu mai am niciun fel de reper. Doar plutesc prin viața asta care nici măcar nu mai e a mea.

– Ai nevoie de timp să te obișnuiești cu ceea ce trebuie să faci în timpul unei misiuni. E normal.

Ea râse amar şi-şi aşeză capul pe pieptul lui.

– Normal? Noi nu vom putea fi niciodată normali... Nu suntem decât nişte fantome.

Alex o sărută pe creştet, înţelegându-i chinul mult prea bine.

– Acum te doare sufletul prea tare ca să mai poţi simţi ceva. O auzi cum suspină sfâşietor şi o strânse în braţe, inima bătându-i numai pentru ea. Acordă-ţi un mic răgaz şi, mai ales, îngăduie-ţi să te vindeci.

– Îmi pare rău, Alex... Atât de rău că nu-ţi pot da mai mult, şopti ea.

El oftă şi închise ochii. Dacă ar fi putut s-o facă să înţeleagă...

– Am redevenit om din ziua în care ai apărut în viaţa mea, Alina. Mi-ai dat tot ceea ce sunt. Acum dă-ţi şi ţie voie să te vindeci, îi şopti în păr.

A doua zi făcură o plimbare lungă în josul râului. Ierburile înalte şopteau tainic, legănându-se în bătaia vântului, soarele ivindu-se ici şi colo printre nori cenuşii pufosi.

– Se termină totul mâine, spuse Alina cu voce tristă.

Un tunet bubui în depărtare, fulgere multiple luminând cerul într-o ţesătură intricată de electricitate. Alt tunet despică liniştea perfectă, de data aceasta mult mai aproape. Frunzele se zbuciumară în vânt, invitând norii să rupă zăgazurile ploii purificatoare. Dintr-o dată, cerurile se deschiseră, un torent de ploaie căzând în valuri peste ei.

Alina râse cu poftă când Alex începu să alerge, trăgând-o după el. Stropii graşi de ploaie îi loviră aproape frontal, udându-i din cap până în picioare în câteva secunde. Un fulger străbătu iute cerul, aerul din jurul lor erupând cu un tunet ce zgudui pământul. Alex îşi întări strânsoarea pe mâna Alinei. Ramurile copacilor se tânguiră violent în bătaia înteţită a vântului. Furtuna puse stăpânire pe ceruri şi pământ, privind pieziş către cei doi muritori imprudenţi care se încumetaseră să-i iasă în cale.

În câteva minute zăriră casa printre copaci, chiar în momentul în care cerul erupse din nou cu zeci de fulgere urmate imediat de tunete asurzitoare.

Când ajunseră în sfârșit la adăpostul terasei, apa li se scurgea în șiroaie din haine. Aerul era răcoros și proaspăt, mirosind a primăvară, trifoi și mentă, dar mai ales a ploaie. Rămaseră un timp pe terasă, privind cu uimire în jur la miracolul naturii. Un tunet puternic îi smulse Alinei o exclamație de bucurie. Alex zâmbi și o trase mai aproape. Căldura radia din trupul lui cu aburi denși. Îi înlătură cu blândețe șuvițele de păr ud lipite pe față, apoi o împinse spre ușa de la intrare.

– Cred c-ar trebui să te scot din hainele astea ude înainte să răcești, îi șopti la ureche.

Buzele lui le atinseră pe ale ei în timp ce o ghida spre canapea, amuțind orice fel de protest.

Ultima noastră noapte, gândi Alina, cuprinsă dintr-o dată de o tristețe copleșitoare. Mâinile ei alunecară pe pieptul lui, desfăcându-i nasturii cămășii ude. Brațele lui se descolăciră de pe talia ei și căzură pe lângă corp, îngăduindu-i să-l dezbrace.

– Ești sigură că asta vrei? o întrebă cu voce joasă, ochii lui studiind-o atent.

– Atât cât pot fi de sigură de orice în momentul ăsta.

Mâinile lui îi atinseră coapsele, alunecând în sus, simțind-o cum tremură înfiorată sub atingerea lui. Ridicându-i bluza, îi scoase pistolul vârât la spate în betelia pantalonilor și-l puse pe o măsuță. Ea îl privi cu un zâmbet ironic.

– A nu se face dragoste niciodată cu o femeie înarmată, răspunse el provocării ei tacite.

– Regula numărul unu în tehnici de seducție?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

– Regula numărul unu când te iubesc pe tine. Ești periculoasă, ceea ce simt pentru tine e periculos. Nu avem nevoie să adăugăm o armă la combinația asta.

O trase mai aproape, iar ea se relaxă, mulându-și trupul pe al lui. Buzele lui pline le atinseră pe ale ei, dorința

inflamându-i simţurile aproape dureros. Învăluiţi unul în altul, se poticniră până ajunseră la canapea. O împinse pe spate şi căzu peste ea, arătându-i că-şi pierduse orice fel de urmă de răbdare. Se dezbrăcară unul pe celălalt în grabă, focul dorinţei arzându-i pe dinăuntru. Alex se îngropă adânc în Alina fără a mai pierde timpul cu jocuri erotice, şoptind numele ei în agonie când simţi pe dată valurile pulsânde ale orgasmului ei. O sărută sălbatic, incapabil să se mai abţină, pierzându-se în valuri fierbinţi în adâncurile ei.

Rămaseră împreunaţi pentru mult timp, scăldându-se în toropeala pufoasă a pasiunii consumate atât de mistuitor. După un timp, Alex se retrase din ea şi se rostogoli pe spate, luând-o în braţe. Alina se cuibări la pieptul lui, strecurându-şi coapsa între ale lui. El o mângâie uşor pe păr şi gât.

Părea atât de liniştit lângă ea, de parcă îi aparţinuse de-o veşnicie, dar ştia că el aparţinea numai organizaţiei Elite. Le aparţinuse cu mult înainte de apariţia ei în viaţa lui. Era un agent operativ înainte de-a fi orice altceva şi asta avea să rămână mereu. Dar care erau sentimentele ei? Ce simţea ea cu adevărat? Îl iubea? Avea iubirea vreun loc în viaţa ei? Viziunea ei despre dragoste obişnuise să fie una ideal de romantică, familia perfectă, totul atât de imposibil acum. În mod absolut ciudat, găsise exact opusul: pasiune întunecată, mistuitoare şi mai ales interzisă. Alex.

Amurgul se aşternuse cu sclipiri argintii peste natura încă vibrând în amintirea furtunii ce trecuse. Casa era tăcută şi solitară ca o stâncă pustie şi întunecată în mijlocul oceanului debordând cu viaţă. Alex merse la bucătărie, unde umplu o tavă cu brânzeturi, chifle proaspete, cireşe amare şi o sticlă cu vin roşu. Când se întoarse în sufragerie, observă că focul era pe pe punctul de a se stinge şi adăugă câţiva buşteni pe jarul ce pulsa mocnit. Puseră tava cu bunătăţi în faţa şemineului şi se aşezară turceşte pe covor. Alina turnă vin în pahare şi-l ridică pe al ei într-un toast.

– *A la vie,* spuse cu voce moale.

– *A la vie,* răspunse Alex, atingându-şi paharul de al ei.

După ce devorară toată mâncarea de pe tavă, se lungiră unul lângă altul. Alex întoarse capul şi-o privi pe Alina. Privirile ei erau pierdute în foc, fascinată de scânteile roşii şi albastre învârtindu-se într-un dans jucăuş în jurul flăcărilor galbene. Un buştean sfârâi înciudat când limbile de foc linseră o picătură ascunsă de umezeală. Alina inspiră adânc, bucurându-se de căldură şi de mirosul vag de brad ce radia din inima lemnului. Alex îi ridică o şuviţă mătăsoasă de păr şi se jucă cu ea pe degete.

– Mulţumesc, şopti ea.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai salvat viaţa, pentru că m-ai adus aici şi pentru că mi-ai oferit tot ce poţi oferi, răspunse ea rămânând cu ochii la foc.

Mâna lui înlemni. Ochii lui alunecară peste umărul ei, privind în neant. Masca impasibilă cu care ea se obişnuise deja, ultima lui frontieră de apărare împotriva sentimentelor şi a gândurilor, se instală ferm pe trăsăturile lui atrăgătoare. Alina se aştepta la tăcere din partea lui, însă de data aceea o aştepta o surpriză.

– Te iubesc, Alina, dar nu pot da timpul înapoi ca să pot schimba ceea ce ţi-am făcut. Mi-aş dori din tot sufletul să o pot face, dar nu pot. Tot ce pot face e să te iubesc şi să sper că mă vei putea ierta vreodată.

Ea zâmbi trist, cu mintea asaltată de amintiri.

– Hai să nu mai vorbim despre trecut, Alex. Să ne bucurăm numai de momentul ăsta, oricât ar fi de efemer.

Îmbrăcată într-un trening călduros, purtând şosete groase în picioare, Alina şedea afară pe terasă pe un balansoar, cuibărindu-se sub o pătură veche de lână. Cu câteva ore în urmă, îl lăsase pe Alex dormind buştean. Acum era nerăbdătoare ca el să se trezească pentru cină. Cu stomacul protestând zgomotos de foame, găsise o reţetă de Paella Valenciană — o specialitate spaniolă com-

pusă din orez alb, carne şi legume proaspete — lipită pe uşa de la frigider şi-şi dăduse toată silinţa să o urmeze întru totul. Rezultatul sfârâia într-o oală din ceramică multicoloră în cuptor, împrăştiind arome apetisante prin toată casa. Spera să fie şi comestibilă.

Era târziu, iar în stomacul ei se dădea deja o luptă crâncenă. Se ridică de pe balansoar şi intră în casă, lăsându-i gura apă la mirosul delicios de mâncare. Făcu doi paşi în sufragerie, dar înlemni când simţi ţeava rece a unui pistol în ceafă.

– Sunt eu, murmură calm.

Piedica pistolului reveni la locul ei. Alex păşi invizibil pe lângă ea şi aprinse nişte lumânări. Se întoarse apoi cu faţa la ea, ochii lui arzând cu o tristeţe sfâşietoare.

– Îmi pare rău...

– Nu-ţi cere scuze, îl întrerupse ea. Aştia suntem noi cu adevărat. Cina e gata. Hai să mâncăm, că nu mai pot de foame.

O jumătate de oră mai târziu, erau îmbuibaţi cu mâncare şi somnoroşi. Merseră mână în mână până ajunseră în dormitor, ambii ştiind că făceau asta pentru ultima oară.

Alex o ridică în braţe şi o aşeză uşor pe pat. Ea se cuibări pe o parte, iar el îşi mulă trupul pe spatele ei, braţele lui îmbrăţişând-o strâns la pieptul lui. O simţi cum suspină tremurat, în timp ce comunicară tacit între ei cu certitudinea clară că acestea aveau să fie ultimele lor momente intime.

La trei dimineaţa, pe Alina o treziră gemetele lui Alex. Întoarse capul şi-l privi, realizând că avea un coşmar.

– Alex, şopti ea, atingându-i braţul cu blândeţe.

El se încordă ca un arc şi gemu profund.

– Alex, trezeşte-te, spuse ea cu voce fermă de data aceasta.

El se relaxă.

– Şşşşşşş... îl mângâie ea pe frunte. Gata, s-a terminat. Mă întorc imediat.

Alina coborî din pat și se îndreptă către baie. Se auzi apa curgând în chiuvetă, apoi se întoarse cu un prosop ud. Îl șterse pe față, însă el deschise gura, nesățios după cele câteva picături de apă rece ca gheața care se scurgeau de pe degetele ei.

– Mi-e sete.

– Stai aici, îți aduc un pahar cu apă.

Alina își trase halatul de casă pe ea și începu să coboare scările, dar se opri, dându-și brusc seama că nu erau singuri. Cineva se afla în casă. Își scoase pistolul dintr-un buzunar al halatului și păși în vârful picioarelor pe scări. Străbătu holul și aruncă o privire în sufragerie. Nimeni. Privirile îi fură atrase de lumina care se putea vedea pe sub ușa de la bucătărie. Răsuci clanța și trânti ușa de perete cu arma pregătită, dar se trezi privind direct în țeava unui pistol. Își ridică ochii de la pistol la cel care-l ținea cu ambele mâini.

Păr blond închis, ochi mai albaștri decât marea, înalt, bine făcut, chiar atrăgător dacă n-ar fi îndreptat o armă asupra ei. Și judecând după postura lui, nici nu era vreun amator. Profesionist, deci. Arma lui rămase ațintită direct spre capul ei, dar și a ei la fel.

– Lasă arma jos, spuse străinul cu voce rece ca gheața.

– Las-o tu primul, răspunse Alina pe același ton.

– Sunt al naibii de bun la chestia asta.

– Și eu la fel.

Străinul oftă iritat și lăsă arma jos.

– Bine, hai să fiu eu un gentleman.

– Întoarce-te cu spatele, te rog, îi ordonă Alina, arma ei încă țintindu-i capul.

El se conformă încet.

– Stai jos și spune-mi ce cauți la ora asta în bucătăria mea cu o armă de foc.

– În primul rând, asta nu e bucătăria ta. Străinul rânji, privind-o din cap până în picioare. În al doilea rând, am permis pentru arma aia. Și în al treilea rând, cine te crezi, Ducesa prostului gust?

Alina aruncă fără să vrea o privire la halatul antic de casă al lui Alex pe care-l purta.

– Nu schimba vorba, răspunse, simţind o nevoie uriaşă să râdă în hohote la absurdul situaţiei. Cine eşti?

– Versiunea lungă, sau cea scurtă?

Ea îi puse ţeava armei la tâmplă.

– Cea care are un sens ar fi suficientă. Sunt obosită şi mă enervezi.

– Numele meu e Ford. Sunt prieten cu Alex. Iar tu eşti...

– Nu atât de uşor de fraierit. De ce nu mi-a spus Alex nimic despre tine?

– De unde să ştiu eu ce-i în capul lui? În caz că n-ai observat, tipul nu e prea comunicativ din fire.

Uşa se deschise şi subiectul discuţiei lor întră în bucătărie.

– Vorbind de diavol, bombăni Ford, dar Alina nu lăsă arma jos. La naiba, Alex, nu poţi şi tu să ieşi cu femei normale? Spune-i Ducesei să se calmeze.

Alex privi de la unul la altul.

– Calmează-te, Alina.

Ea lăsă arma jos, dar Alex îi aruncă o privire şi i-o luă din mână. După ce îi scoase gloanţele, o aruncă într-un sertar.

– Alina, el e Ford. Face parte din Elite. Ford, ea e Alina. Şi ea face parte din Elite, făcu introducerile fără să-i privească.

Alina zâmbi şi întinse mâna.

– Îmi cer scuze că aproape ţi-am zburat creierii, Ford.

Ford se ridică în picioare şi-i strînse mâna cu un zâmbet larg.

– Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere, Ducesă. Ce-ar fi să împărţim o pizza şi să o luăm de la capăt?

Alina îşi arcui sprâncenele.

– Pizza?

Ford ridică din umeri.

– Am avut intenţia să petrec o cină liniştită alături de prietenul meu Alex, dar considerând că pari la fel de

ataşată de arma ta cum sunt eu de viaţa mea, cred că ar fi mai prudent să te primim şi pe tine. Ce zici?

– Pizza sună grozav, aprobă Alina.

– Excelent. Ford arătă spre Alex. Tu fă bine şi prepară nişte cafea. Iar tu, se întoarse spre Alina, nu asasina pe nimeni până nu mă întorc.

Îi făcu jucăuş cu ochiul, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi în hol să aducă mâncarea. Alina se aşează la masă, în timp ce Alex prepara cafeaua. Ford intră din nou, balansând o pizza uriaşă pe o palmă, cealaltă mână plină cu cumpărături. Alina nu comentă nimic, dar ridică sprâncenele în semn de întrebare.

Ford rânji.

– Hei, am mai avut cine din astea cu Alex... manâncă cât un taur.

Puse totul pe masă şi începu să despacheteze. Pizza gigantică, jumătate cu pui la grătar şi legume, jumătate cu spanac şi usturoi, două salate imense, trei feluri de desert.

– Care mai e viaţa ta, bătrâne? îl bătu Ford pe spate pe Alex.

– La fel, răspunse Alex cu o umbră de zâmbet. A ta?

– La fel. Săptămâna trecută am prins un fost informator franţuz care lucra la proiecte militare şi vindea secrete sovieticilor. I s-a năzărit să reia relaţiile şi a cam luat plasă. Chestii din astea plictisitoare.

– Care mai e situaţia prin est?

– Tensionată. Nu sunt bani, oamenii nu şi-au mai primit salariile de luni de zile, mai rău decât când erau sovieticii la putere. Umblă vorba că e posibil şi-un război civil, dar sunt convins că ştii deja toate astea. Zi-mi ce vânt te aduce pe aici.

– Suntem în tranzit. Am terminat o misiune, aşteptăm alta.

– Am înţeles. Când mergi la cartierul general?

– Mâine dimineaţă.

Expresia lui Ford deveni serioasă.

– Serios? Și eu am o ședință cu bossul mare de dimineață. Ceva legat de războiul civil din Liberia. Trebuia să ne vedem azi, dar am pierdut zborul de legătură, explică cu o ridicare din umeri.

– Credeam că se liniștiseră apele în Liberia.

– Se pare că e pe cale de-a izbucni din nou. S-ar putea să lucrăm împreună de data asta.

Mâncară în tăcere, conversația rezumându-se la cereri reciproce de piper și parmezan.

– Deci, Ducesă, ce-ai pățit la picior? întrebă Ford în cele din urmă.

– Am pățit un glonț.

– Unde?

– În coapsă.

– Nu, adică... unde?

– Afganistan.

Ford făcu o grimasă, înfulecând o gură de salată.

– Foarte nasoale facilitățile medicale în Afganistan.

– Habar n-am, dar mulțumesc de întrebare. Mă vindec destul de bine, răspunse Alina pe un ton ironic. Termină de mâncat, luă o gură de apă și se ridică să plece. Sunt de asemenea foarte obosită. Ne vedem mâine.

– Alina, o strigă Ford.

– Da?

– Nu mă băga în seamă. Sunt un mitocan, dar încerc să mă șlefuiesc. Somn ușor.

Ea înclină din cap cu un zâmbet.

– Noapte bună.

Ford rămase tăcut până auzi scările scârțâind, apoi își întoarse privirile spre Alex.

– Hai, varsă tot.

Alex oftă.

– Ce vrei să știi?

– Alina, Ducesa de Gheață. Cine e, care e rolul ei, de cât timp sunteți...

– E soția mea, îl întrerupse Alex.

Ford se înecă cu cafea.

– Soția ta? repetă, ochii bulbucându-i-se în cap, gata să sară pe masă.

– Mă rog, nu chiar. Elite ne-a căsătorit pentru o misiune și eu am luat-o de buna ca un bou. Oricum, tot ce trebuie să știi e că nu e disponibilă.

– Pentru tine, pentru mine, sau așa în general?

Alex începu să mănânce desertul Alinei.

– Ducem vieți foarte complicate, știi asta.

– Nu mă aiuri, Alex. Răspunde la întrebare, insistă Ford, punând mâncarea care rămăsese în frigider. Când nu primi nici un răspuns, își mai turnă cafea și se așeză la loc. Se pare c-ai dat de bucluc de data asta, amice.

– Habar n-ai despre ce vorbești.

– Lasă vrăjeala, nu trebuie să mă minți. Sunt eu, prietenul tău, îți aduci aminte? Ford clătină din cap. Deci lasă-mă să vad dacă am înțeles bine... Tu ești îndrăgostit de Ducesă și ai impresia că ea nu e de tine. Am dreptate?

– Tu ai fi în locul ei?

– Nu ești exact genul meu. Mă știi pe mine... Eu cad numai în plasa femeilor frumoase. Dar aveam impresia că ai talentul de-a face o femeie extatică de fericire. Ce anume îți reproșează Ducesa?

– Povestea e mult mai complicată.

– E o tipă foarte rece, comentă Ford gânditor. Pentru o secundă, când țintea arma aia la mine...

– Asta e o chestie recentă. Înainte era altfel.

Ford oftă. Mai bine își scotea măselele singur decât să-l facă pe Alex să vorbească.

– Înainte de ce?

– Înainte de-a o scăpa de SSO, după ce i-am ajutat să o recruteze.

– Mda... ai dreptate, e complicat. Iar acum nu te poate ierta pentru că ai recrutat-o, dar îți este în același timp recunoscătoare c-ai scăpat-o de SSO.

– Un pic din amândouă.

– Cum ai recrutat-o?

Alex puse cana goală de cafea pe masă.

– Am sedus-o.

– Eşti un porc egoist, răspunse Ford pe jumătate admirativ. Unde naiba ţi-a fost capul?

– Nu mi-a fost nicăieri, mi-am respectat ordinele. Dar eram deja îndrăgostit de ea.

– Drace, Alex! Tu ar trebui să ştii mai bine decât noi toţi că nu te joci cu inima şi slujba.

– N-am nevoie să-mi faci morală.

– Pun pariu că n-ai. Ford îl privi pe sub sprâncene. Ce iubeşti la ea?

– Poftim?

– Ce iubeşti la ea? Zi cinci lucruri. Repede, fără să te gândeşti.

– Compasiune, optimism, mânuieşte arma la perfecţie, învaţă repede şi improvizează bine, *are fair play.*

Ford pufni pe nas iritat.

– Credeam că ai fost antrenat să devii un super Romeo. Dă-o-ncolo, Alex, că eşti romantic ca o pizza rece. Haide, sunt sigur că poţi mai bine de atât. La naiba, pot şi eu şi nici măcar n-o cunosc.

– Bine, domnule romantic. Trebuia să te-apuci de scris romanţe siropoase, nu să lucrezi pentru Elite. Deşteaptă, superbă, super picioare, super ochi...

– Ai enumerat numai patru.

– Dă-mi un răgaz de câteva zile. Nu pot să zic super picioare de două ori?

Ford îi aruncă o privire dezamăgită şi se ridică în picioare.

– Dorm pe canapea.

– Şi eu pe jos.

– Hei, parcă dormeai în dormitor cu Ducesa.

– Dormeam, dar poate c-ar trebui să-i ofer un pic de spaţiu.

– Mă rog... numai să nu dormi în acelaşi pat cu mine. Din câte îmi aduc aminte, îmi tragi numai ghionturi.

– Pentru că furi plapuma, preciză Alex.

Scoase o saltea de sub canapea şi se instală pe ea. Ford stinse lumina, liniştea coborând peste casă ca o cortină peste o scenă goală.

– Nu e îndrăgostită de mine... Nu cred asta, o știu cu certitudine.

Ford întoarse capul și-l privi.

– Nu fi mai prost decât te poți abține.

– Mi-a spus-o mai devreme.

– Drace! Ford se ridică în șezut. Trebuie să aprind lumina pentru confesiunea asta?

– Nu.

– Mă bucur. Ford se întinse la loc, încă privindu-l pe Alex. Și cum ți-a spus exact că nu te iubește?

– Prefer să nu mai vorbim despre asta.

Ford înjură înfundat.

– Ești un mare prost. Și ce-i mai rău e că ești si un mare idiot.

– În ce sens? întrebă Alex, sunând mai mult curios decât ofensat.

– Ești un prost pentru că spui asta și un idiot că nu faci nimic în sensul ăsta. Mai ales dacă zici că o iubești.

– Ce să fac?

– Spre exemplu, să-ți miști fundul sus în dormitor și să ai cu ea discuția pe care o ai cu mine. Ce-ai impresia că sunt eu, un afurisit de psiholog?

Alex oftă.

– Probabil doarme deja.

– Poate da, poate nu. Ford se ridică pe coate. Lasă-mă să te întreb ceva, Alex. Femeia pe care o iubești e sus în patul tău, iar tu dormi cu mine în cameră. Sincer, oricât m-aș simți de măgulit, trebuie să admiți că sună ca naiba.

– Care era întrebarea? replică Alex cu voce joasă.

– Chiar vrei să-ți petreci tot restul vieții făcând pe martirul? Joci bine rolul, dar deja devine plictisitor. Trebuie să treci odată peste tot trecutul ăsta al tău și să mergi înainte. În definitiv, e vorba despre viața ta.

– E ușor de vorbit.

– Da, este, aprobă Ford, întorcându-se cu spatele. Și-ar fi mult mai ușor pentru tine să fii un pic mai fericit dacă n-ai fi atât de căpos. Acum ori taci și culcă-te, ori fă ce trebuie să faci.

Camera se scufundă în tăcere pentru câteva momente. Alex se ridică în picioare şi păşi spre uşă.

– Bănuiesc că ne vedem mâine dimineaţă la Elite, spuse, apoi deschise uşa fără nici un zgomot şi ieşi afară.

Pe faţa lui Ford înflori un zâmbet triumfător. Alex era bărbatul cel mai greu de impresionat pe care-l cunoscuse vreodată. Dacă ceea ce-i povestise despre Alina era adevărat, avea sentimentul că avea s-o placă chiar foarte mult.

Ford Dukelman, un fost Navy Seal de treizeci şi opt de ani, lucra pentru Organizaţia Elite de mai bine de o decadă. Imediat ce enigmaticul Alex fusese recrutat de către Elite, Ford devenise partenerul lui, admirându-l de la bun început şi urmărindu-i ascensiunea către statutul de cel mai bun agent operativ în viaţă. În tot acel timp, prietenia lor se adâncise, Ford devenind singurul suflet în care Alex avea încredere şi căruia îi făcea dezvăluiri din viaţa lui personală cea mai secretă.

Dar Ford nu-şi amintea să-l mai fi auzit vorbind despre dragoste vreodată. Şi, cu toate că era o noutate binevenită să-şi vadă prietenul într-o postură vulnerabilă, spera pentru binele lui că nu-şi alesese o dragoste imposibilă care avea să-i distrugă şi mai mult sufletul. Trebuia să ţină situaţia aceea delicată sub observaţie, se gândi cu îngrijorare înainte de a adormi.

Alina se trezi devreme. Afară ploua torenţial. Deschise fereastra şi inspiră adânc aerul curat, apoi se aplecă peste pervaz şi captură câteva picături de ploaie pe limbă. Aerul mirosea a iarbă proaspătă. Ploaia de primăvară se infiltra în pământul însetat, apa curgând în mici râuleţe printre straturile cu flori timpurii de toate culorile, purtând cu ea miasma plantelor aromatice ce creşteau peste tot în grădina lui Alex. O briză răcoroasă se strecură pe lângă ea în cameră, înfoind perdelele diafane precum pânzele unei corăbii nerăbdătoare să pornească într-o ultimă călătorie spre tărâmuri misterioase şi îndepărtate.

Alina întoarse capul și privi peste umăr. Alex se trezise ca de obicei fără niciun zgomot și o privea tăcut.

– Bună dimineața, spuse ea, apropiindu-se de pat.

– Bună dimineața. Cum te simți?

– Bine.

Alina zâmbi când realiză că ceea ce spusese era adevărat, de parcă ceva înlăuntrul ei se relaxase, un gol fusese umplut.

– Mă simt bine, repetă numai pentru a mai auzi cuvintele încă o dată.

Alex știa la ce se referea. Toată acea perioadă încordată în care trebuiseră nu numai să-și controleze emoțiile și sentimentele, ci să facă față și stresului și oboselii începuse să-și pună amprenta pe amândoi. Secretele unui trecut îngropat adânc în inimile lor începuseră să-i tragă în jos, secătuindu-i de orice fel de energie. Probabil că venise timpul să scape de demonii din trecut.

Tăcerea dintre ei deveni apăsătoare în timp ce făcură câte un duș și serviră un mic dejun la repezeală, tot timpul evitând din răsputeri să se atingă. Alina observă că Ford dispăruse deja, așa că în curând se grăbiră și ei să ajungă la Elite. Când intrară în sala de ședințe, îi găsiră pe Ford și pe Scott așezați la masă, urmărindu-l tăcuți cu privirile pe Brett care se plimba ca un leu în cușcă prin fața lor.

La apariția lor, Brett se opri și se întoarse către Alina.

– Cum te simți? o întrebă cu o voce neutră.

– O să-mi fac treaba, răspunse ea în același fel.

Părând mulțumit de răspunsul ei, Brett se apropie de ecranul din dreapta mesei și luă telecomanda. Imagini oribile de război defilară prin fața lor.

– Liberia, o țară măcinată din interior de un crud război civil, explică Brett în timp ce priveau imaginile. William Tolbert, ultimul președinte, a fost asasinat în 1980 în timpul unei lovituri militare de stat conduse de Sergentul Major Samuel Doe. Domnul Doe a preluat puterea, fondând Partidul Național Democratic. Toate eforturile opoziției de a-l înlătura au eșuat în mod tragic,

ba chiar aş putea adăuga în mod extrem de sângeros. Cei trei ani care au urmat au rezultat în cel puţin cinci mii de victime colaterale. Charles Taylor, un civil corupt care lucrase pentru Doe în toată această perioadă, a pus la cale invazia Liberiei de la graniţa cu Republica Côte d'Ivoire. Armata lui Doe, numită Forţele Armate ale Liberiei, a atacat Côte d'Ivoire şi băştinaşii s-au alăturat luptătorilor lui Taylor. Conflictul a degenerat într-unul dintre cele mai teribile războaie etnice care au existat vreodată.

Brett făcu o pauză şi apăsă pe un buton al telecomenzii, înlocuind imaginile violente cu cea a unui cuplu atractiv.

– Jenkins şi Lucreţia Jiba, ambii absolvenţi al faimosului Oxford, ambii provenind din familii liberiene de rang înalt. Crema societăţii. Sunt bogaţi şi plictisiţi, aşa că se joacă de-a terorismul în favoarea forţelor lui Doe şi asta numai pentru că jocul cu focul îi amuză teribil. Pe noi nu ne amuză deloc, dar i-am lăsat în pace până acum din moment ce nu prezentau un pericol real. Se pare, însă, că în ultimul timp devin tot mai dedicaţi şi mai pasionaţi cauzei lor. Săptămâna trecută au păşit în liga jucătorilor grei.

Brett apăsă din nou butonul telecomenzii şi imaginea soţilor Jiba fu înlocuită cu cea a unui bărbat de vârstă mijlocie.

– Fahim Haroun, un traficant de arme foarte cunoscut din Estul Mijlociu. Soţii Jiba, ajutaţi de o terţă persoană necunoscută, au căzut la înţelegere cu Haroun pentru a achiziţiona arme biologice produse în Irak. Credem că vor să le folosească în Monrovia. Din motive evidente, nu le putem îngădui să reuşească.

– De ce nu se ocupă Serviciul Secret Liberian de asta? întrebă Alex.

– Au încercat, dar se pare că domnul Jiba are conexiuni foarte puternice nu numai în sânul guvernului, ci chiar şi în interiorul Serviciului Secret. Soţii Jiba au fost avertizaţi despre investigaţie şi agentul infiltrat în casa lor pe post de servitor a fost găsit plutind cu faţa în jos pe

râul Montserrado. Acela a fost momentul în care s-a apelat la noi.

Alex încuviință din cap.

– Înțeleg.

– După ce-am analizat situația, am ajuns la concluzia că soții Jiba nu sunt decît un paravan pentru un jucător mult mai important și mai periculos. Sunt ei educați la Oxford, dar nu au experiența și contactele care pot aranja o tranzacție cu un specimen ca Haroun. Altcineva le trage ițele și trebuie să aflăm cine. Misiunea asta va avea două obiective și două faze. În primul rând, vrem să aflați cine e în spatele operațiunii și să-l aduceți pentru interogatoriu.

Brett făcu o pauză și aduse pe ecran imaginea unei hărți reprezentând ceea ce păreau a fi sate și drumurile lor de acces.

– A doua fază va consta în distrugerea unui laborator în care se experimentează armele biologice. Problema e că se află în mijlocul unui sat și asta cu încuviințarea și ajutorul sătenilor. Informațiile de ultimă oră ne-au indicat că acolo este dezvoltat un virus extrem de violent de febră tifoidă cu care plănuiesc să infecteze apa potabilă a Monroviei. În cazul în care reușesc, victimele s-ar putea ridica la sute de mii. Trebuie să-i lovim repede și în forță. Nu vreau supraviețuitori. Dacă se află că operațiunea asta a fost manevrată din afară, le oferim pe tavă o scuză pentru a reîncepe un război civil care a omorât deja sute de mii de oameni nevinovați. Scott vă va prezenta detaliile tehnice.

Scott se ridică în picioare în timp ce imaginea hărții de pe ecran era înlocuită cu cea a schemei unei clădiri.

– Laboratorul este complet independent din toate punctele de vedere de sat, așa că mai întâi va trebui să-i distrugem generatorul electric. Vestea bună e că vom fi echipați cu bombe incendiare care vor arde totul fără să lase nicio urmă, așa încât va părea că un scurtcircuit electric a pornit incendiul. Vestea proastă e că incendiarele

trebuie plasate manual şi odată ce explodează nu mai există cale de evacuare.

Alina îşi drese glasul şi se sprijini de spătarul scaunului ei.

– Cu ce ne vom confrunta din punct de vedere apărare?

– Dacă-şi dau seama de prezenţa noastră, cu orice.

– Dar este o aşezare unde trăiesc oameni, nu-i aşa? insistă ea.

– Ce vrei să spui? interveni Brett vizibil iritat.

– Vreau să spun că avem acolo civili inocenţi.

– Gruparea asta e pregătită să omoare sute de mii de oameni inocenţi fără nicio problemă şi te asigur că vă vor lichida la prima vedere fără să mediteze prea mult la moralitatea acţiunilor lor. Altcineva mai are şi alte probleme? întrebă Brett pe un ton care nu invita nici una. Bun, spuse după un moment de tăcere. Pentru prima fază a operaţiunii, Alex va fi Robert Leela, un american bogat de origine liberiană.

Brett se întoarse să-l privească pe Alex.

– Familia ta a fost direct implicată în războiul de independenţă liberian, acordând sprijin material Frontului de Eliberare Naţională. Cum ai crescut într-un mediu familiar extrem de libertin, eşti înclinat să susţii material diferite grupări rebele nu numai pentru că poţi, ci şi pentrucă te amuză.

Atenţia lui Brett se îndreptă din nou asupra Alinei.

– Alina, vei fi Jane Leela, soţia lui Robert. Te-ai născut în Statele Unite, dar după divorţul părinţilor te-ai mutat în România împreună cu mama ta. La fel ca şi soţii Jiba, eşti fabulos de bogată şi la fel de plictisită. Cauzele lui Robert au devenit ale tale şi-l susţii necondiţionat în toate extravaganţele. Datorită oamenilor noştri de contact, soţii Jiba sunt deja la curent cu activităţile voastre extracuriculare, după cum sunt la curent cu faptul că urmează să vizitaţi Monrovia pentru a participa la o recepţie organizată de Ambasada Americană. Avem deja confirmarea

că intenționează să vă cunoască personal pentru a discuta o ofertă de afaceri.

Brett apăsă pe butonul telecomenzii și ecranul se scufundă în întuneric.

– Scott, rolul tău va fi să aduni cât mai multe informații direct la fața locului. Sapă cât poți de adânc și găsește orice fan AFL cu legături în crema societății liberiene. Ford, vei fi șoferul soților Leela. Împrietenește-te cu personalul care lucrează în casa Jiba și vezi dacă descoperi ceva suspect. Eu voi rămâne la cartierul general ca punct de legătură pentru ambele echipe. Toate detaliile misiunii au fost încărcate pe PDA-uri. Studiați-le foarte bine și nu uitați că ușa mea e deschisă oricui are întrebări sau nelămuriri. Plecați peste opt ore.

REALITATE DIFUZĂ

Alex se îmbarcă în micul jet aparținând flotei Elite, întâmpinat de hohotele de râs ale Alinei. După toate aparențele, Ford îi relata o întâmplare picantă, pe care ea o găsea extrem de amuzantă. Când observă că o privește, însă, deveni brusc serioasă și își ocupă locul, punându-și centura de siguranță. Privirea lui Ford oscilă de câteva ori între Alex și Alina, apoi cu un oftat resemnat se îndreptă și el spre un scaun din spatele jetului. Scott nu părea să bage de seamă tensiunea palpabilă din jur, continuând să studieze ecranul PDA-ului din fața lui.

Ochii lui Alex se fixară pe Alina în timp ce-și ocupă locul la rândul lui și își puse centura de siguranță cu mișcări mecanice. Cu toate că îi înțelegea punctul de vedere, hotărârea ei de a pune din nou capăt relației lor pasionale îl rănise mai mult decât vroia să recunoască. Amestecul sălbatic de emoții ce i se îmbulzeau în suflet îl făceau să se simtă frustrat și iritat în același timp. Închise ochii cu un oftat, dorindu-și să poată dormi până la destinație.

Monrovia, Liberia

Jetul Elite aterizează pe Aeroportul Internațional Roberts la opt seara, ora locală a Monroviei. Scott dispăru imediat fără niciun cuvânt pentru a lua legătura cu sucursala locală Elite, în timp ce restul echipei se îmbarcă în limuzina neagră staționată la marginea pistei de aterizare. Ford, în rolul său de șofer al soților Leela, își conduse patronii la Hotelul Ducor, o clădire destinată exclusiv elitelor. Decorul era opulent, serviciul de neegalat, iar

personalul extrem de discret. Piesele de mobilier antic autentic reprezentau un amestec de excepție mult mai potrivit pentru a fi expus în *Victoria and Albert Museum* decât pentru a deservi recepția unui hotel, indiferent cât era acesta de exclusivist.

Alex renunțase la hainele lui negre obișnuite în favoarea unui costum de haine gri de o croială impecabilă, în timp ce Alina abordase un taior Channel de culoarea fildeșului, părul ei strâns aproape sever într-un coc elegant la ceafă.

Alex privi amuzat atitudinea ei de regină de gheață. Aprecia întotdeauna o provocare pe cinste. Dacă tot trebuia să joace rolul soțului devotat pentru misiunea asta, putea măcar să se distreze un pic. Întinse mâna și o dezmierdă ușor pe ceafă. Alina își jucă perfect rolul de soție adorabilă, însă rigiditatea instantanee a corpului ei o dădu de gol că atingerea lui o afecta mai mult decât ar fi trebuit. Își întoarse capul și-i aruncă o privire, ochii ei la fel de inpenetrabili ca și ai lui.

– Relaxează-te, draga mea, îi spuse el pe un ton scăzut. Suntem un cuplu îndrăgostit.

Ea continuă să-l privească pentru câteva momente, apoi îl trase brusc spre ea și-l sărută îndelung și senzual pe gură. Stupoarea care se citea pe fața lui când îl eliberă era atât de amuzantă, încât își permise un minuscul zâmbet triumfător. Observând că Ford terminase cu formalitățile de cazare, îi întoarse spatele și se îndreptă spre lift.

– Vino, iubitule, îi aruncă peste umăr.

Apartamentul luxos al soților Leela beneficia de panorama impresionantă a golfului Monrovia și a Peninsulei West Point, și era decorată în același stil cu recepția hotelului. Ford ocupase o cameră cu mult mai modestă, așa cum se cuvenea poziției sale de șofer.

Alina se simțea extrem de incomod în acel decor opulent, însă observă că Alex se comporta de parcă s-ar fi simțit la el acasă. Îl urmări pe sub gene cum ședea într-un jilț vechi de sute de ani, sorbind tacticos dintr-un pahar de coniac Remy Martin Black Pearl Louis XIII, care

probabil costa cât salariul anual al unui profesor universitar. Părea total degajat, de parcă ar fi făcut asta toată viaţa. Alex dădu restul de coniac pe gât, apoi puse paharul pe o măsuţă de lemn de trandafir din stânga lui şi-şi întoarse ochii spre ea.

– Eu o să fac o baie. Simte-te ca acasă, spuse cu voce calmă, o urmă de amuzament licărindu-i în ochi.

Ea îl urmări cu privirea până intră în baie, apoi auzi apa curgând în cadă câteva momente mai târziu. Expiră încetişor, abia atunci realizând că-şi ţinuse respiraţia. Apucă valiza ei de voiaj şi o trase după ea în dormitorul spaţios. Era dominat de un pat gigantic, însă ea refuză să se gândească că trebuia să-l împartă cu Alex în calitate de soţie. *Mai târziu*, îşi spuse, avea să reflecteze la acel amănunt mai târziu.

Deschise sertare şi dulăpioare, observând că hainele lor fuseseră deja despachetate din valize, probabil de către cameristă, şi aşezate cu grijă în dulap. Ochii îi rămaseră un moment pe smochingul pe care Alex urma să-l poarte la gala de la ambasadă, dându-şi seama că aştepta cu nerăbdare acel eveniment. Cu cât terminau mai repede cu faza aceea a misiunii, cu atât se sfârşea mai rapid mascarada cuplului îndrăgostit. Cele două nopţi ar fi putut trece rapid şi fără incidente... Sau nu.

Când Alex păşi afară din baie cu nimic altceva pe el decât un prosop alb pluşat înfăşurat în jurul taliei, Alina oftă înfundat, convinsă că încerca să o împingă peste limita răbdării.

– Baia îţi aparţine, spuse în timp ce traversa sufrageria spre valiza lui de voiaj.

Ea îl ignoră, aranjându-şi rochiile din dulap. Nu avea să-i dea satisfacţie. Dacă dorea să se dea în spectacol prin apartament pe jumătate dezbrăcat, era numai treaba lui.

– Ce latură preferi? întrebă el brusc.

– Poftim?

Înainte de a se putea opri, Alina se întoarse şi-l privi în mod direct. Ochii îi coborâră pe pieptul lui gol. O picătură de apă i se prelinse din părul ud, lăsând în urmă

o dâră strălucitoare pe pielea netedă. Privirea ei o urmări de-a lungul pieptului cizelat, apoi în jos, pe abdomen, până dispăru în textura moale a prosopului. Își simți gâtul uscat, iar mintea i se înceţoşă. Încercă cu disperare să-şi amintească care era subiectul discuţiei lor şi ratăcu brio.

– Ce parte a patului preferi? specifică el.

Tonul lui uşor iritat o trezi rapid.

– Dreapta, răspunse cu voce indiferentă.

Alex ridică din umeri.

– M-aş instala pe divan, dar...

– Cunosc protocolul, Alex, i-o reteză glacial. Personalul hotelului trebuie să creadă că suntem căsătoriţi, ceea ce necesită un pat răvăşit pe ambele laturi. Ştiu toate astea. Şi cred că suntem amândoi suficient de profesionoşti cât să putem dormi în acelaşi pat fără să ne sărim la beregată.

El o privi tăcut pentru câteva momente, apoi ridică o sprânceană.

– Deci faci odată baia aia, sau trebuie să mă schimb în sufragerie?

Alina înghiţi în sec. Se întoarse pe călcâie şi scoase un schimb de haine din dulap. Nu vroia nici în ruptul capului să iasă din baie înfăşurată într-un prosop. Nu-i mai aruncă nicio privire lui Alex înainte de a intra în baie şi trânti uşa, apoi o încuie, ca o barieră sigură între ei.

Îmbrăcat cu pantaloni negri din stofă subţire şi o cămaşă de mătase de culoarea cobaltului, Alex comandă mâncarea în cameră, în timp ce o aştepta pe Alina să iasă din baie. Conform profilului lor, soţii Leela preferau să rămână în intimitatea apartamenului decât să-şi facă apariţia în public. Tot pentru a rămâne în ton cu rolurile pe care le aveau de jucat, comandă caviar, preparate din bucătăria franţuzească şi o sticlă de Perrier-Joue, toate aranjate cu dichis la masa intimă cu lumânări. Îl concedie pe ospătar cu un bacşiş substanţial, apoi deschise sticla de

şampanie şi turnă lichidul spumos în două pahare de cristal.

Cu paharul în mână, păşi afară pe terasă şi privi absent la peisajul splendid ce se desfăşura în faţa lui, mintea lui trecând febril în revistă problemele care puteau apărea în timpul acelei misiuni delicate. Aveau toate şansele să-şi facă treaba foarte bine, cu condiţia ca Alina să-şi joace rolul în mod corespunzător. În jocul din care făceau ei parte, dacă nu te implicai sută la sută, nu mai jucai deloc. Sau jucai cu un potenţial glonţ în cap. Alina era foarte bună, unul dintre cei mai buni agenţi operativi cu care lucrase vreodată, însă nimeni nu era suficient de bun încât să supravieţuiască cu jumătăţi de măsură.

Chiar în acel moment, Alina îşi făcu apariţia în cameră, învăluită într-un foşnet de mătase. Alex se întoarse, pregătindu-se să-i ofere un pahar de şampanie cu un zâmbet ironic, dar gestul nu se mai materializă. Adora să o vadă îmbrăcată aşa. Rochia era neagră, fără bretele, cu o bustieră ce-i scotea în evidenţă trupul mlădios şi terminându-se cu falduri vaporoase de mătase care foşneau provocator cu fiecare pas. Alex se forţă să-şi păstreze o mină rece.

– Şampania vă aşteaptă, doamnă Leela, se pomeni vorbind, vocea lui cu un ton mai jos decât de obicei. Şi acum că am terminat cu toate formalităţile, hai să cinăm odată, continuă, de data asta pe un ton iritat.

Alina îl privi aproape mirată în timp ce lua loc la masă.

– Credeam că cinăm în restaurant, spuse, ochii ei iscodindu-l în mod deschis.

Alex nu-i întoarse privirea şi ridică din umeri, turnându-şi încă un pahar de şampanie.

– Soţii Leela sunt extrem de comozi şi iubesc intimitatea. N-ar fi normal pentru ei să se obosească cu mersul la restaurant, mai ales după o călătorie lungă. Tonul lui exprima clar iritarea produsă de comentariul ei.

Alina îşi arcui sprâncenele, continuând să-l sfideze câteva momente cu privirea, apoi oftă şi-şi plecă ochii în

farfurie. O provoca în mod deliberat, iar ea nu avea chef să-i dea satisfacție. Luă o înghițitură de șampanie, un zâmbet minuscul plutindu-i pe buze.

– E foarte bună, îmi place.

Alex n-ar fi putut să-și stăpânească replica ironică nici dacă ar fi încercat. Și nici măcar nu încercă.

– Mă bucur din suflet că aprobi gusturile soților Leela. E într-adevăr o ușurare.

Se aștepta la un comentariu pe măsură, însă fu întâmpinat cu tăcere. O tăcere tensionată, care îl făcu să-și întoarcă privirile la ea, în cele din urmă. Alina ședea perfect nemișcată în lumina lumânărilor, fața ei golită de orice fel de expresie. Lumina pâlpâitoare îi trasa umbre neliniștite pe chip, împrumutând o iluzie de expresie rănită ochilor ei. Cu mișcări lente așeză cu mare grijă paharul de șampanie lângă farfurie, de parcă era cel mai prețios obiect din lume, apoi puse mâinile pe masă. Alex simți o gheară în stomac, o emoție pe care n-o putea defini și care-l făcea să regrete replica acidă de mai devreme. Acea Alină tăcută și suspusă îl amețea. Pierduse cumva controlul balanței și habar nu avea cum să-l recapete.

– Dacă nu trebuie să cinăm în restaurant, nu cred că-mi e prea foame, spuse ea în cele din urmă.

Nu-l privi când se ridică de la masă și se retrase în intimitatea dormitorului, închizând ferm ușa după ea.

Alex lăsă să-i scape un oftat iritat și se ridică și el de la masă. Bău șampania din pahar dintr-o suflare și-și mai turnă unul, hotărându-se să nu meargă la culcare până nu era sigur că Alina era deja adormită. Nu mai putea suporta niciun fel de contact cu ea în seara aceea. În prezenta lui stare de spirit era de-a dreptul periculos și nu știa exact pentru cine.

Când Alina se trezi a doua zi de dimineață, Alex era deja plecat. De fapt, dacă n-ar fi văzut urma capului lui pe perna de lângă ea, ar fi bănuit că nici nu împărțiseră același pat. Se întrebă câte ore dormise, sau dacă macar

dormise vreun pic. În mod surprinzător, ea dormise buştean.

Petrecerea de la ambasadă avea loc în seara aceea, iar soţii Leela aveau să fie prezenţi, cu Ford în rolul lui de şofer. Şi, din moment ce jucau rolul bogătaşilor plictisiţi de viaţă, ea avea programări la spa, tratamente faciale şi masaje pe toată durata zilei. Doar era prea bogată ca să se spele singură pe cap, nu-i aşa? Oricum, avea să fie o experienţă plăcută. Următoarea misiune probabil presupunea târâtul pe burtă prin vreo conductă plină de murdărie şi şobolani. O trecu un fior neplăcut numai gândindu-se la asta.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un taior bej deschis cu pantofi şi poşetă asortate, îi scrise rapid un bileţel lui Alex şi o porni către o zi plină de activităţi promiţătoare.

Când se întoarse mai pe seară, Alex era tot absent, însă un alt bileţel o informa că avea s-o aştepte în recepţia hotelului la ora şapte seara. Petrecerea de la ambasadă începea la opt.

Rochia ei era o creaţie încântătoare de mătase neagră cu un guler înalt ca de regină şi valuri de material diafan mulându-se provocator pe trup. Mulţumită că imaginea se potrivea perfect cu rolul pe care-l avea de jucat în seara aceea, îşi aruncă un şal pe umeri şi alese o poşetă asortată, apoi părăsi apartamentul.

Îmbrăcat într-un smoching impecabil, Alex supraveghea recepţia hotelului din poziţia lui strategică de la bar, prefăcându-se că citea un ziar local. Aproape simţi intuitiv prezenţa Alinei chiar în momentul în care ea păşea afară din lift. Arăta relaxată şi incredibil de frumoasă. Părul îi era strâns într-un coc extravagant, iar culoarea neagră a rochiei îi scotea în evidenţă albul strălucitor al pielii. Îşi coborî ochii la ziar, nevrând să fie surprins holbându-se ca un idiot.

– Bună iubitule, îl salută ea cu o voce suavă. Cum ţi-ai petrecut ziua?

Alex se ridică în picioare şi o sărută cast pe buze.

– Cu afaceri plictisitoare. Tu?

– Ca o prințesă, răspunse ea, fără alte precizări. Mergem?

– Da. Suntem așteptați.

Alex o luă de talie și o ghidă spre ieșire, unde Ford îi aștepta sprijinit de capota limuzinei. Privindu-i expresia de regină de gheață, decise că seara se anunța interesantă. Era curios cât timp își putea menține mina de femeie de bani gata.

Petrecerea de la Ambasada Americană era în plină desfășurare când ajunseră. Luminile lumânărilor străluceau precum sute de stele căzute din cer, liniștea nopții fiind destrămată de sunetul muzicii pe care orchestra angajată pentru eveniment o interpreta cu entuziasm. La ușă îi întâmpină chiar ambasadorul, lângă care se afla un bărbat între două vârste. Se prezentă drept Richard Durant, om de afaceri, și avu chiar tupeul de a-și plasa mâna pe umărul gol al Alinei atunci când îi luă șalul pentru a-l încredința unui garderobier. Alex observă gestul cu un zâmbet amuzat, în timp ce Alina îi aruncă o privire de gheață. Alex o apucă de talie și o propulsă înăuntru înainte ca privirea ei să-l poată îngheța complet pe îndrăznețul om de afaceri. Ochii Alinei îl priviră cu iritare o fracțiune de secundă, apoi privirea ei mătură sala principală în căutarea celor doi suspecți.

– Colțul din dreapta, murmură.

– Lasă-i să vină ei la noi, răspunse Alex în același mod.

Îi făcu semn unui ospătar și luă două pahare de șampanie de pe tava de argint, apoi se întoarse spre Alina, oferindu-i unul dintre ele.

– Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă atunci când te enervezi? o întrebă, de data aceasta cu voce tare.

Ea îl privi pe sub gene, observând sclipirea răutăcioasă din ochii lui. Se distra de minune pe seama ei. Ticălosul. Însă ea știa din proprie experiență că nu era indicat să-l combată pe Alex cu foc... Riscau să se ardă amândoi. Așa că alese să-l combată cu gheață.

– Nu-mi amintesc, răspunse pe un ton indiferent.

El se aplecă spre ea.

– Îţi dă o aură senzuală.

Ea aproape se înecă şi sorbi din şampanie pentru a-şi înghiţi nodul din gât. Mulţumind cerului că soţii Jibba se îndreptau chiar în acel moment spre ei, îl privi cu detaşare. Nu credea că-i mai putea suporta prea mult comentariile ironice, oscilând între nevoia de a-l pălmui sau a-l ucide, niciuna o opţiune viabilă pentru un cuplu plictisit la o petrecere mondenă.

– Domnul Leela? rosti o voce în spatele lor.

Alex se întoarse către intrus. Jenkins Jibba era un bărbat blond cu ochi albaştri care aducea mai degrabă cu un preot Anglican decât cu un susţinător al terorismului modern, un zâmbet insolent plutind pe buzele lui subţiri.

– Ne cunoaştem? întrebă Alex amabil.

– Nu încă. Numele meu e Jenkins Jibba, spuse bărbatul cu o plecăciune minusculă, atitudinea lui relaxată diminuând interesul care-i sclipeau în priviri.

Preţul cerut de Haroun fusese cu mult mai ridicat decât anticipase şi arabii nu aveau să-i trimită substanţele toxice până nu primeau şi ultimul bănuţ.

– Soţia mea, Lucreţia, continuă Jenkins Jibba. Am înţeles de la o cunoştinţă comună că avem multe interese similare.

– Cunoştinţă comună? întrebă Alina mirată.

Lucreţia, o brunetă minionă cu ochi întunecaţi, se grăbi să intervină.

– Richard Durant ne-a menţionat că aţi investit într-o afacere de care se ocupă el.

– A, desigur, domnul Durant! exclamă Alina, dându-şi seama că imbecilul căruia aproape îi trăsese un şut în părţile anatomice sensibile se afla pe statul de plată al Elite.

Alex îi aruncă o privire amuzată, apoi preluă discuţia.

– De fapt, dacă-mi amintesc bine, am investit chiar o sumă mare de bani în afacerea domnului Durant. Zâmbi

aproape conspirativ. N-am făcut mare lucru, mai ales că era pentru un prieten.

Era clar după expresia feței lui Jenkins Jibba că acesta era răspunsul așteptat.

– În cazul în care sunteți interesați, mâine seară organizăm o mică petrecere la noi acasă împreună cu câțiva prieteni investitori, spuse el pe un ton jovial. Mă gândeam că ar fi drăguț să veniți și voi să ne cunoaștem mai bine. Cine știe, poate găsim și ceva interese comune.

– De ce nu? răspunse Alex în același fel. Întotdeauna mi-au plăcut adunările oamenilor cu bani. Nu-i așa, draga mea?

– În mod sigur, spuse Alina, zâmbind seren. Vom fi încântați să vă facem o vizită.

Lucreția scoase o carte de vizită din poșetă.

– În jurul cinei sună bine?

– Perfect.

Alina acceptă cartea de vizită, întrebându-se în sinea ei cum putea Lucreția, o femeie aparent cumsecade, să considere un atac biologic pe străzile Monroviei drept o soluție viabilă pentru războiul civil. Dar aparențele erau întotdeauna înșelătoare, iar ea învățase asta pe pielea ei, din prima zi în care-l cunoscuse pe Alex. Ochii ei urmăriră cuplul Jibba care se îndepărta, pierzându-se în mulțime.

– Nu prea a durat mult, murmură. Probabil sunt disperați.

Alex îi luă paharul de șampanie din mână și-l puse pe o masă împreună cu al lui. O conduse la ringul de dans și o trase în brațele lui. Ea adoptă poziția de dans în mod automat, întrebându-se de ce nu plecau, acum că primul contact cu subiecții fusese deja stabilit.

– Încă nu, draga mea, răspunse el întrebării ei tăcute. Va trebui să ne mai jucăm rolurile pentru puțin timp.

– Pot să întreb de ce? întrebă ea, dorindu-și să nu-i mai spună *draga mea*.

– Soții Jibba ne-au căutat pe noi și nu invers. Dacă plecăm acum, le arătăm că de fapt îi așteptam.

Alina nu-i mai oferi nicio replică şi se lăsă condusă în ritmul muzicii. Alex oftă şi închise ochii, inhalând cu aviditate mirosul ei unic. Cu misiune sau fără, se va bucura de acest moment pe cât de mult posibil.

Când ajunseră la hotel, îl găsiră pe Scott întins pe tot patul, delectându-se cu ceea ce televiziunea liberiană avea de oferit într-o sâmbătă seara pe cele două canale care încă mai funcţionau. În poală îi trona o pungă imensă si uleioasă plină ochi cu ceva ce arăta a chips-uri care trăzneau a oţet.

– Salutare, îi întâmpină cu un rânjet. Cum a mers?

– A mers, răspunse Alex în timp ce-i fura din chips-uri. Mâine seară suntem invitaţi la o petrecere acasă la soţii Jibba. Cu ocazia asta poate să iscodească şi Ford personalul casei să mai afle câte ceva.

După ce savură chips-urile, Alex mai fură câteva. Gustările de la ambasadă nu fuseseră prea strălucite.

– Păi, hai să vă zic şi eu ce-am aflat până acum, spuse Scott, lingându-şi degetele unsuroase. Am luat legătura cu filiala noastră locală ca să văd dacă a mai apărut ceva. Intel. Mi-au spus că n-a mai apărut nimic nou, habar n-au pentru cine lucrează soţii Jibba. Brett e şi el cu mâna goală.

Alex începu să se plimbe prin încăpere, masându-şi absent tâmplele.

– Ce-ar fi să ne spui şi nouă ce anume te preocupă? întrebă Ford, privindu-l cu atenţie.

Alex se opri în faţa ferestrei şi privi gânditor afară, rămânând tăcut preţ de câteva minute.

– Nu ştiu... E ceva ce nu se leagă şi nu pot să-mi dau seama ce, rupse în cele din urmă tăcerea. Întâlnirea din seara asta a mers prea pe roate, soţii Jibba au fost prea deschişi, ne-au acceptat povestea fără nicio ezitare numai pe baza spuselor unui om de legătură de-al nostru plasat la repezeală în anturajul lor. Nici măcar nu s-au obosit să ne mai confirme identitatea. Ce fel de joc e ăsta? Ori sunt

incredibil de naivi, ori incredibil de şireţi. Posibilităţile i se învârteau prin minte.

– Hai să vedem ce părere are şi Brett, spuse Ford din spatele lui. Ne vedem cu el în cinci minute.

Alex aprobă absent cu o înclinare a capului şi deschise laptop-ul pentru a stabili conexiunea cu baza de operaţiuni Elite. În câteva minute, Brett îi fixa de pe ecran cu ochi roşii care arătau ca şi când ar fi privit în monitoare mai mult decât ar fi trebuit. Alex îl informă despre întâlnirea cu soţii Jibba şi despre lipsa inexistentă de informaţiilor de la care reuşise să le culeagă Scott. Brett fu de acord că ceva nu era în regulă.

– Care e următorul pas? întrebă pe un ton obosit.

– Vom şti mai multe mâine seară după petrecere, răspunse Alex, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Am nevoie de mai multe informaţii în legătură cu agentul care se presupune că a fost omorât de către soţii Jibba.

– Nu eram la curent că numai presupunem implicarea celor doi în dispariţia agentului, răspunse Brett sec.

Faţa lui Alex rămase impasibilă.

– S-ar putea să am un fir. M-am întâlnit cu oamenii mei de legătură şi mi s-a indicat că ar trebui să sap mai adânc în direcţia asta.

Brett încuviinţă gânditor din cap, părând dintr-o dată mult mai obosit.

– De acord.

– Vreau rezultatul autopsiei şi numele persoanei care ne-a trimis informaţiile pentru misiunea asta. Din ce departament al serviciile secrete liberiene provine? S-ar putea să fie important.

Brett îl privi mai atent.

– E ceva ce nu-mi spui? Vreo informaţie primită de la oamenii tăi de legătură, poate?

– Nu, veni răspunsul calm al lui Alex.

Adevărul era că, de fapt, deţinea informaţii adiţionale, dar nu era încă pregătit să le dezvăluie. Nu înainte de a fi ferm convins de veridicitatea lor.

– Vă vreau în legătură directă mâine seară, ca să putem analiza feţele şi vocile invitaţilor, concluzionă Brett.

Ecranul deveni negru.

În seara următoare, Ford făcu un mic ocol cu limuzina de la hotel la casa soţilor Jibba, pentru a-i da timp lui Alex să stabilească legătura directă cu Brett.

– Canalul A a fost activat, se auzi glasul lui autoritar în dispozitivul de comunicaţie. Mă recepţionaţi?

– Afirmativ, răspunse Alex. Ai şi vizual?

– Aproximativ. Alina, vezi dacă poţi să îndrepţi camera aia, că văd totul pe orizontal.

Alina răsuci broşa elegantă prinsă de rochie.

– E mai bine?

– Mult mai bine, răspunse vocea lui Brett. Şi încearcă s-o păstrezi aşa.

– Ai informaţiile pe care le-am cerut? întrebă Alex.

– Numele agentului asasinat e Belnubo Sleju. Lucrătură profesionistă, un glonţ în ceafă. Analiza balistică nu ne-a ajutat cu nimic şi n-am găsit indicii noi, ceea ce nu e surprinzător din moment l-au găsit pe fundul râului Montserrado.

Alina îl privi pe Alex în timp ce digera informaţiile lui Brett. Nu părea deloc surprins de lipsa probelor, de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

– Altceva? întrebă el, fixându-şi privirea în a ei.

– Sleju era cam verde, recent ieşit din şcoală şi fără prea multe misiuni la activ.

– Care era acoperirea lui?

– Fusese infiltrat în personalul casei şi nici nu trebuia să aibă prea mult contact cu soţii Jibba. Treaba lui era să tragă personalul de limbă, să observe activităţile zilnice şi să raporteze orice i se părea suspect.

– Cui?

– Nu ştiu încă, dar o să aflu.

Alex îşi întoarse privirile către geam şi privi afară cu un aer absent, masându-şi uşor buzele cu degetele. Şi-l

putea imagina pe agentul ucis... tânăr, plin de entuziasm, idealist. Ce descoperise oare şi cui îi raportase?

– Cine ne-a trimis datele pentru misiunea asta? întrebă, continuând să privească afară pe geam.

– Un superior de-al lui Sleju. Cineva care ştia de existenţa noastră şi asta cred că spune multe.

Alex rămase tăcut pentru câteva minute, suspiciunile vagi pe care le avusese cu privire la adevăratul asasin al lui Sleju conturându-se mai clar în mintea lui. Îşi îndreptă privirea către Alina.

– Vreau să-i studiezi atent pe soţii Jibba şi să-mi spui dacă crezi că sunt suficient de loiali cauzei cât să-l execute cu sânge rece pe Sleju.

Ea înclină din cap.

– Nu crezi că l-au omorât ei?

– Oamenii mei de legătură mi-au sugerat că nu, dar vreau şi opinia ta.

– Intuiţia?

– Cam aşa ceva.

Ford parcă limuzina în faţa casei soţilor Jibba, o vilă elegantă cu patru etaje decorată în stilul secolului XVIII La uşă îi aştepta un valet care arăta impecabil. Alina îi înmână şalul de pe umeri, adoptând un aer plictisit. Era îmbrăcată cu o rochie de cocktail de culoare roz pal, cu părul strâns într-o coadă la spate din care scăpaseră câteva şuviţe rebele pentru a-i încadra faţa.

Lucreţia Jibba îşi făcu apariţia în hol, cu un pahar de băutură în mână şi zâmbind cu gura până la urechi.

– Dragilor, ce drăguţ din partea voastră că aţi venit! exclamă, ochii ei studiindu-l aproape insolent pe Alex.

El îi luă mâna şi i-o sărută, susţinându-i privirea.

– Lucreţia, arăţi fabulos, o complimentă, în timp ce o lua de braţ pentru a o conduce spre salonul de unde se auzeau vocile invitaţilor.

Ca şi cum şi-ar fi amintit în ultimul moment, privi peste umăr la Alina.

– Vii, draga mea?

După ce se scurseră trei ore cu o încetineală agonizantă, timp în care soţii Jibba se comportară ca nişte gazde perfecte, agenţii operativi Elite nu se puteau lăuda cu niciun fel de progres. Nu aflaseră nimic nou, lumea din jur părând interesată numai de conversaţii insipide. Se făceau glume acide la adresa clasei muncitoare, se râdea, se bea din plin. Nimeni nu aduse vorba despre organizarea vreunui atac terorist. Alina era confuză şi plictisită până la refuz.

– Am analizat toate informaţiile pe care le-am obţinut despre invitaţi şi n-am găsit nimic. Sunt curaţi cu toţii... fără activităţi suspecte, fără legături cu organizaţii teroriste, auzi vocea lui Brett în ureche. N-a adus nimeni vorba de atac?

– Nu în mod direct, dar Jenkins i-a bătut ceva apropouri lui Alex, răspunse ea printre dinţi.

– Nu ajungem nicăieri aşa! exclamă Brett pe un ton exasperat. Gata, ridicaţi ancora, că poate îi forţăm să intre în acţiune.

Alina mulţumi în gând cerului. Îndurase trei ore de conversaţii idioate şi zâmbete tâmpe, ceea ce era mai mult decât putea suporta. Cel mai distractiv fusese să-l urmărească pe Alex cum flirta cu toate femeile din salon. Îmbrăcat la costum negru, cu o cămaşă vaporoasă albă pe dedesubt, efectul era devastator. Zâmbea senzual şi asculta cu răbdare toate inepţiile pe care le debitau, în speranţa că avea să afle mai multe informaţii, însă tot ce reuşea să extragă din capul lor era numai aer gol. Judecând după privirile fugare pe care i le arunca când şi când, ştia că şi el ajunsese la exasperare.

Nici bărbaţii nu erau mai presus. Alina îi trăsese pe toţi de limbă, însă nu reuşise să treacă de subiecte puerile ca jocul de polo, vacanţe recente şi noile cumpărături în materie de maşini de curse. Nu se făcuse nicio menţiune la războiul civil, nu auzise niciun comentariu cu conotaţie politică.

Alex scoase un pager din buzunar şi se prefăcu că studiază numărul, apoi cu o mină îngrijorată se întoarse spre

Jenkins Jibba şi-l informă că afaceri presante în Asia necesitau atenţia lui. Din păcate, trebuiau să plece.

– Chiar trebuie să plecaţi? întrebă Lucreţia, părând că nu dorea să-l piardă din ochi.

– Mă tem că da, răspunse Alex pe un ton ferm. Ştiţi prea bine cât e de instabilă piaţa asiatică în zilele astea. Când oamenii mei mă contactează, înseamnă că prezenţa mea e absolut obligatorie.

Lucreţia şi Jenkins Jibba îi conduseră până la uşă, cerându-i valetului să-i aducă Alinei şalul şi să informeze şoferul. Rămaseră să aştepte cu toţii în hol şi Jenkins aduse în sfârşit vorba despre ceea ce-i interesa cu adevărat.

– Apropo de investiţia despre care am discutat ieri, spuse cu un rânjet viclean. Am înţeles de la Richard Durant că v-a explicat ce şi cum, şi că aţi fi interesaţi.

– Am putea fi, dar am dori mai multe detalii, plusă Alina.

– Păi Richard v-a spus cam tot ce era de spus. Nu vi se pare o acţiune incitantă? Care poate provoca anumite reacţii? întrebă Jenkins cu o mină perplexă.

Alina rămase impasibilă.

– Eu personal sunt puţin îngrijorată că planul de acţiune e cam prea... extremist. Nu putem ajunge la aceleaşi rezultate cu un produs mai puţin radical?

– Cât timp avem la dispoziţie să ne hotărâm? interveni Alex.

– Nu foarte mult. Marfa nu a fost plătită încă, aşa că până nu rezolvăm problema financiară, nu poate fi livrată. Şi timpul ne presează tot mai mult, explică Jenkins.

Alex îi aruncă o privire Alinei. Dacă soţii Jibba nu dispuneau încă de fondurile necesare pentru a achita achiziţionarea toxinei, problema era parţial rezolvată. Haroun nu avea să le trimită nimic până când nu-şi primea toţi banii.

– Şi cam la ce sumă v-aţi gândit? întrebă Alina.

– Trei milioane, răspunse Lucreţia pe un ton nonşalant.

– Ceilalţi investitori contribuie cu aceeaşi sumă?

– Bineînţeles, râse Lucreţia. De ce crezi că sunt aici în seara asta? Ca să sărbătorim.

Judecând după cantitatea de alcool consumată, Alina fu înclinată să-i dea crezare. Nici Lucreţia nu părea prea sigură pe picioarele ei, sprijinindu-se de braţul lui Jenkins pentru a-şi păstra echilibrul. Iar el părea că se sprijină pe ea.

Valetul apăru cu şalul Alinei. Alex i-l aranjă cu grijă pe umeri.

– Ne vom gândi la propunerea voastră în seara asta şi vă dăm un răspuns până mâine, propuse el cu o mină binevoitoare.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îl condiţionă Lucreţia.

Odată ajunşi în intimitatea limuzinei, Alina îşi desprinse imediat broşa cu camera video de pe rochie şi-şi scoase unitatea de comunicaţie din ureche. Jucându-se cu ele în palmă, oftă şi privi absentă pe geam. După un timp, întoarse capul şi-l privi pe Alex. Şi el îşi scosese toate dispozitivele audio şi video şi le depozitase într-un buzunar interior al hainei negre.

– Deci, ce zici? o întrebă ridicând din sprâncene, deja bănuind ce avea să-i spună.

– Idioţii ăştia nu sunt teroriştI! Sunt alcoolici! izbucni ea.

– Crezi că ei l-au executat pe Sleju?

Alina îşi putea da seama după expresia feţei lui că şi el avea serioase îndoieli, dar ceva din ochii lui o făcu să creadă că încerca să o împingă într-o direcţie pe care numai el o cunoştea. Văzuse de prea multe ori sclipirea aceea în ochii lui ca să nu ştie ce înseamnă.

– N-au determinarea necesară, răspunse, lăsându-se pe mâna lui. Nu mi-i pot imagina lăsând paharele cu băutură din mână suficient de mult timp cât să tragă un

glonț în ceafa cuiva. Făcu o pauză și-l privi cu atenție. Toată chestia asta e numai un joc pentru ei, nu-i așa?

– Da.

– Cum e posibil?

Alex întoarse capul și privi pe geam.

– Soții Jibba fac parte dintr-o lume în care moralitatea e relativă. Când ai atât de mulți bani, regulile normale nu se mai aplică. Viața poate deveni destul de plicticoasă, așa că trebuie să-și procure senzații tari. Jocuri. Sunt atât de izolați de societatea normală, încât oamenii li se par entități abstracte, piese de șah pe care să le mute în voie în jocul lor dement. Punerea la cale a unui atac terorist sau finanțarea de trafic cu arme nu reprezintă pentru ei decât o mutare riscantă. Nu realizează că efectele acțiunilor lor pot deveni foarte reale.

După un moment de tăcere, ochii lui se ațintiră din nou asupra ei.

– Cum crezi că va reacționa publicul larg dacă planurile lor ar avea succes?

Alina oftă din nou și ridică din umeri.

– Păi asta e chestia care mă nelămurește cel mai mult și n-are niciun sens. Toată lumea s-ar întoarce împotriva mișcării de rezistență pe care o susțin. Dacă e acceptabil să li se treacă cu vederea eventualele violențe, un atac biologic i-ar desființa. S-ar împușca în cap singuri.

Alex rămase tăcut, privind-o cu atenție. Zâmbi ușor când văzu mai întâi uimirea și apoi înțelegerea din ochii ei.

– Planul este să discrediteze mișcarea de rezistență, nu să-l susțină, șopti ea, în sfârșit înțelegând unde dorise el să o îndrepte. Iar sursa lor este un agent dublu din serviciul secret liberian. Din cauza asta l-ai întrebat pe Brett numele persoanei care ne-a trimis informațiile. Cineva a bănuit că au un trădător și a alergat la Elite să le spele rufele, asta e singura explicație pentru care nu au anchetat personal execuția unui agent de-al lor. Făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă. Sleju a aflat ade-

vărul şi i l-a raportat cui nu trebuia. Probabil chiar omului de legătură al lui Haroun.

– Exact, încuviinţă Alex.

– Ştii cine e?

– Încă nu.

– Dar suspectezi pe cineva din comanda lui Sleju, cineva care acţiona pe post de tampon între el şi persoana care ne-a trimis nouă datele. Poate chiar cineva care a fost coleg cu soţii Jibba la Oxford şi care i-a ademenit pe calea asta de ani de zile.

Alex înclină din cap şi privi din nou afară pe geam.

Când intrară în apartamenul lor de la hotel, fură întâmpinaţi de aceeaşi imagine ca în seara precedentă. Scott stătea lungit pe pat, privind la televizor. De data aceasta însă, lipsea punga mare şi slinoasă din poala lui. Îi ascultă cu atenţie în timp ce-l puneau în temă cu ultimele noutăţi, apoi dădu gânditor din cap.

– S-ar putea să am un fir care să ne ducă la sursa lor din serviciile secrete, anunţă apoi cu un rânjet. Se pare că soţii Jibba au făcut parte din diferite grupuri cu vederi extremiste în timp ce studiau la Oxford. De fapt, aşa s-au cunoscut şi-au frecventat tot felul de personaje dubioase. Brett a săpat în arhivele lor să mai găsească alţi foşti studenţi care fac parte din elita serviciilor secrete liberiene.

Asta era exact ceea ce voia Alex să audă.

– Şi?

– Şi aştept să ma contacteze.

– Păi hai să-l contactăm noi, propuse Alina, nerăbdătoare să încheie odată misiunea asta. Soţii Jibba îi făceau scârbă. Poate a aflat ceva între timp.

Ford îşi făcu şi el apariţia când Alex stabili legătura cu baza şi se aşeză la masă, raportând că nu aflase nimic nou de la personalul angajat la casa soţilor Jibba. Ori habar nu aveau că patronii lor erau implicaţi în activităţi dubioase, ori erau mai discreţi decât ar fi fost normal.

– Avem doi potenţiali suspecţi. Analizăm acum toate informaţiile pe care le avem despre ei, îi informă Brett.

Odată ce confirmăm identitatea sursei din interiorul serviviilor secrete, îl aducem pentru interogatoriu. Singura întrebare care mai rămâne este dacă soții Jibba sunt implicați în acțiunea de discreditare a mișcării de rezistență, ori dacă au fost manipulați să creadă că atacul terorist ar fi o mutare pozitivă. Oricum, sunt terminați.

– Adică? întrebă Alina, neașteptându-se neapărat la un răspuns.

– Adică toate dovezile legate de finanțarea de trafic de arme au fost trimise la poliția locală. Cred că vor petrece pe cinste în închisorile liberiene.

Telefonul de pe biroul lui Brett sună, iar el răspunse cu ochii ațintiți asupra grupului de agenți operativi care îl priveau de pe monitor. Ascultă tăcut persoana de la celălalt capăt al firului, apoi mormăi scurt și închise.

– Identitatea sursei a fost stabilită, îi informă cu o mină întunecată care nu prevestea nimic bun. Numele lui e Qadarif Nuhud, Comandantul șef al seviciilor secrete liberiene. Aveți undă verde, dar să mi-l aduceți întreg pentru interogatoriu.

Ford ridică din umeri.

– Dragi colegi, se pare că misiunea s-a încheiat cu succes și ne cam luăm tălpășița. Îi anunț să ne alimenteze avionul.

Vântul rece și umed se strecura ca un iz de fantomă prin noaptea întunecată, o ploaie măruntă căzând neauzită peste oraș. Nicio mașină nu se încumeta să se aventureze pe străzile pustii în afara unui camion misterios fără numere de înmatriculare. Înăuntru, Alex fixa cu privirea un monitor cu amprentele termice al casei lui Qadarif Nuhud. Comandantul șef al serviciilor secrete liberiene era singurul ocupant al casei, așa că Alex ordonă echipelor Elite să-și ocupe pozițiile.

Echipa Alfa ocupă perimetrul din spatele casei, în timp ce echipa Beta asigura paza pe o arie de câteva zeci de metri împrejurul locației. Un agent operativ mascat anihilă sistemul de alarmă și deschise ușa din spate,

păşind în bucătărie. Deplasându-se fără zgomot spre mica spălătorie, Alina localiză tabloul de siguranţe şi întrerupse curentul electric.

– Undă verde, raportă în şoaptă.

Imediat, un alt agent operativ i se alătură şi împreună se deplasară neauziţi prin casă până ajunseră la dormitorul comandantului. Din camion, Alex le urmărea atent înaintarea de pe monitor.

Alina deschise fără zgomot uşa dormitorului şi merse în jurul patului până în partea stângă. În timp ce-şi scotea arma încărcată cu tranchilizant de la curea, celălalt agent operativ care făcea de pază la uşă intră în cameră şi îşi ocupă poziţia în partea dreaptă a patului. Alina puse ţeava armei la ceafa comandantului şi trase, privind cum corpul lui se dezumflă precum un balon înţepat cu un ac. Celălalt agent îl ridică pe umăr şi dispăru în noapte.

– Subiectul e în tranzit, raportă Alina.

La ordinul lui Alex, restul agenţilor operativi intrară în acţiune. Echipa Beta scoase un cadavru din camion pe care-l puseră în patul comandantului, în timp ce echipa Alfa plantă o bombă în miniatură în tabloul electric, după care porniră din nou curentul. Când toţi agenţii se reîntoarseră la camion, Alex detonă mica bombă cu ajutorul unei telecomenzi. Casa fu cuprinsă repede de flăcări.

– Misiune completă, raportă Alex.

Un telefon anonim alertă poliţia. Pompierii ajunseră la timp pentru a stinge focul înainte să se poată extinde la casele învecinate, însă, din păcate Qadarif Nuhud, Comandantul şef al serviciilor secrete liberiene, pieri în accident. Raportul oficial decreta drept cauză a izbucnirii focului: *Scurtcircuit datorat firelor electrice uzate.*

Străzile rămaseră la fel de pustii cu excepţia unui camion întunecat şi misterios care dispăru la fel de repede precum apăruse.

Imediat ce se îmbarcară în avion spre faza a doua a misiunii, Alina îşi croi drum spre Scott.

– Brett spunea că locul unde mergem e populat. Asta înseamnă femei și copii? întrebă fără nicio altă introducere.

– Ce importanță are? răspunse Scott, privind în jos la arma pe care o încărca. Ești la fel de mort dacă te împușcă un puști mucos, sau ta-su.

Un gând oribil o străfulgeră pe Alina.

– Și ce fac dacă îmi ies copii înarmați în cale?

Scott ridică ochii și o privi fix.

– Nu pune întrebări la care nu vrei să auzi răspunsul.

Alina îi întoarse spatele și se întoarse la locul ei.

Zborul fu scurt și tensionat, agenții operativi tăcuți și neliniștiți. Alex nu vorbi cu nimeni, dar asta nu era ceva nou. Nu era genul comunicativ înainte de o misiune. Părea să se fi retras în sine, comunicând mai degrabă cu demonii lui interiori decât cu oamenii din jur.

Butlo, Liberia

O boare de vânt adia prin copacii adormiți, ușoară ca o șoaptă. Nu se zărea nici urmă de lună, niciun fel de lumină, nu se auzea nicio mișcare, numai pacea întunecată a pădurii și zbuciumul frunzelor. În întunericul de nepătruns al pădurii foșnetele se auzeau mai clar, însă de data aceasta nu de la adierea vântului, ori de la frunze, ci de la o armată de fantome.

Alex și Alina se ascunseră după un Jeep abandonat.

– Suntem pe poziții, se auzi vocea lui Scott în urechea lor.

– Undă verde, ordonă Alex cu voce joasă.

În câteva secunde, se auzi o explozie de proporții. Alex și Alina alergară către clădirea care fusese identificată drept laboratorul unde se produceau toxinele. Alina zări în stânga ei o siluetă micuță care fugea în direcție opusă.

La naiba, de ce trebuie să-i văd? se gândi, apoi intră în clădire, dându-și seama că Alex era deja înăuntru. Se opri

un moment până i se obişnuiră ochii cu întunericul. În dreapta zări strălucirea unei ţevi de armă. Se întoarse, ţinând arma cu două mâini şi trase. Un bărbat îmbrăcat în pijamale reuşi să trimită un glonţ în tavan înainte de a se prăbuşi la pământ.

Alina merse până la capătul coridorului şi-l găsi pe Alex stând în mijlocul unei încăperi imense care era laboratorul. O privi scurt peste umăr, apoi se apucă să planteze explozibilul incendiar în jurul sutelor de sticluţe şi eprubete, atent să nu atingă nimic.

– Ţi-ai pus mănuşile? o întrebă fără s-o privească.

– Da.

– Nu pune mâna pe nimic.

Alina merse în jurul încăperii şi controlă uşa din spate. Se deschidea într-un coridor lung şi întunecat care bănuia că ducea spre cel de-al doilea laborator.

– Cred că vine cineva, şopti când auzi paşi îndepărtaţi.

– Vezi cine e. Te urmez imediat.

Alex îi făcu semn cu capul să plece, iar ea putu să vadă că mai avea numai câteva bucăţi de explozibil incendiar de plasat. Se strecură pe coridor şi privi în încăperea alăturată. Nu văzu pe nimeni, aşa că merse mai departe cu arma ţintită cu ambele mâini. Un băieţel de vreo treisprezece ani se rostogoli de sub un dulap şi se ridică în picioare, iar ea îşi dădu şocată seama că ţinea o grenadă în mână. Buzele i se mişcau, dar nu putea înţelege ce spunea. Îngheţă, pulsul zvâcnindu-i în tâmple aproape dureros. Pur şi simplu rămase acolo înţepenită, cu ochii fixaţi pe faţa aceea ce nu avusese nevoie niciodată de un bărbierit. Îl privi cum scoate cuiul de la grenadă cu un zâmbet ironic pe buze.

O împuşcătură se auzi peste umărul ei şi băiatul se prăbuşi la pământ, sângele împroşcându-i faţa. Alina se întoarse şi văzu o siluetă întunecată. Respiraţia i se opri. Ochii gri ai lui Alex se scufundară în ai ei într-o comuniune atât de adâncă încât niciunul dintre ei n-o înţelese cu adevărat. În timp ce comunicarea prin cuvinte era

menținută la un minimum necesar, nu puteau nega legătura spirituală și atracția carnală aproape ireale care îi copleșeau ori de câte ori se aflau împreună. Erau parteneri, erau o echipă. Aparțineau unul altuia și pe teren și în afara lui, chiar dacă decizia de a fi împreună putea fi definită de margini ascuțite ca lama unui cuțit.

Alex coborî mâna care încă mai țintea pistolul și păși pe lângă ea. Luă cuiul din mâna copilului mort și-l puse cu grijă la loc în grenadă.

– Trebuie să ieșim de aici, focul se întinde.

Înainte ca ea să poată spune ceva, un copilaș, probabil de doi ani, apăru dintr-o cameră alăturată, arătând somnoros și speriat. Alex păși peste corpul băiatului mort și-l luă în brațe.

– Ia-o înainte, mă ocup eu de el.

– Cum adică te ocupi tu? întrebă ea îngrozită de potențialul răspuns.

El o privi cu o sclipire întunecată în adâncul ochilor.

– Preferi s-o faci tu?

– Dacă-l omori, n-o să ti-o iert niciodată, îi promise ea.

Alex oftă din greu.

– Știu, dar din păcate nu-l putem lua cu noi. Și acum pleacă naibii de aici, ori o fac în fața ta.

Alina se urî pe sine din toată inima, însă îl ascultă și-și croi drum spre punctul de evacuare.

– Alex, care e statusul tău? auzi în ureche vocea lui Brett.

– Am terminat. Toate echipele, retragerea. Eu o să mai stau să verific încă o dată totul. Mă întorc pe cont propriu.

Alex puse copilul jos și privi în jurul lui, realizând că se afla într-o creșă. Scutece curate din bumbac erau împăturite într-un colț, câteva jucării zăceau pe podea, iar pe marginea unui pătuț erau aranjate niște hăinuțe viu colorate. Inima i se strânse dureros când privi în ochii negri ca două perle întunecate ai copilului. Era speriat, avea nevoie de căldură sufletească. Unde erau părinții

lui? Probabil zăceau morţi pe vreun coridor, părăsindu-şi copilul pentru nebunia unui maniac care voia să vindece lumea prin război biologic. Copilul întinse braţele, pe punctul de a izbucni în plâns.

– La naiba, murmură Alex înciudat.

Îngenunche şi-l luă în braţe, încercând să ignore sunetele fericite pe care le scotea în timp ce i se cuibărea la piept. Îşi scoase în mod absent arma şi o puse la tâmpla copilului, întorcându-şi instinctiv capul astfel încât să nu fie împroşcat cu sângele lui. Copilul, găsindu-şi în sfârşit un culcuş cald şi primitor, nu observă când el îşi puse degetul tremurător pe trăgaci.

– Operaţiune completă, îşi auzi vocea raportând.

Ştia ce trebuie să facă, ştia că nu avea încotro, dar n-o putea face. Nu aşa.

Căldura focului îl readuse la realitate. Trebuia să iasă de acolo, ori risca să ardă de viu cu copilul în braţe. Se simţea ca un animal prins în cursă cu o singură opţiune de neimaginat. Apoi îşi aminti de flacoanele cu tranchilizant. *Dacă ar adormi puţin...* Scoase un flacon şi-l desfăcu, apoi i-l puse copilului la gură, care bău cu nesaţ vreo două guri, dar pe urmă se opri şi se strâmbă. Oricum, luase deja suficient de mult drog cât să adoarmă câteva ore bune. Alex îl privi în timp ce se cuibărea mai bine la pieptul său. Ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc.

Milano, Italia

Zborul înapoi la baza Elite i se păru interminabil Alinei. Nu-şi putea scoate din simţuri mirosul şi gustul fumului. De câte ori închidea ochii, vedea faţa băiatului cu grenada şi copilul mic în braţele lui Alex. Îşi tot spunea că-i lăcrimau ochii din cauza fumului, însă oricât s-ar fi spălat pe faţă, lacrimile tot reveneau.

Când ajunseră la bază, Brett îi aştepta.

– Ați făcut o treabă excelentă, îi lăudă el. Predați-vă echipamentul, aveți câteva zile să vă odihniți.

Incapabilă să se controleze, Alina pufni iritată pe nas. Bret o țintui cu o privire de gheață.

– Ai ceva de adăugat, Alina?

– Da, am. Nu înțeleg de ce-a trebuit să distrugem totul în cale, răspunse ea, susținându-i privirea.

– Treaba ta nu este să înțelegi, ci să-ți urmezi ordinele.

Alina zâmbi și-și privi bocancii acoperiți de noroi și frunze moarte.

– Nu văd de ce s-ar exclude una pe alta.

– Până n-ai să vezi, n-ai să poți înțelege.

– Dacă ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să nu-mi pierd sufletul, nici nu vreau să înțeleg.

– O să gândești altfel într-o bună zi.

Alina scutură din cap și se îndreptă către ușă.

– Mă îndoiesc.

– Mai bine te-ai duce acasă și te-ai relaxa un pic, spuse Brett în spatele ei, vocea lui sunând o idee mai caldă de data aceasta.

Dar ea nu era grăbită să se întoarcă la o cameră goală de hotel. Îl zări pe Ford și se îndreptă către el.

– Cum se întoarce Alex acasă? îl întrebă. Nu avem nicio filială prin apropiere.

– Are un om de legătură prin zonă, răspunse Ford alegându-și cu grijă cuvintele, parcă simțind bătălia din ea. Să știi că te iubește foarte mult, continuă cu voce joasă.

– Alex nu iubește pe nimeni, râse ea. Cel mai acut sentiment de care mai e în stare e loialitatea, iar el e loial numai locului ăstuia.

– Îți e loial și ție.

– N-aș crede.

– Dar îl iubești.

Nu o întrebare, ci o afirmație. Alina îl privi fix în ochi.

– Nu am voie să iubesc pe nimeni. Regulile standard Elite, Ford, ar trebui să știi asta.

– Regulile standard Elite, sau regulile lui Alex?

– E vreo diferență? Alex *este* Elite.

– Mie nu-mi pari genul de femeie care face ce i se spune.

– Se pare că încep să învăţ, spuse ea zâmbind trist.

Aşezământul Crucea Roşie, Liberia

Omul de legătură al lui Alex era Camille Stewart, o asistentă britanică care lucra pentru Crucea Roşie.

– Trebuie să vorbim, îi spuse el când o descoperi făcându-şi rondul de noapte într-unul dintre corturile înţesate cu răniţi şi bolnavi.

Camille, o femeie trecută de prima tinereţe, cu păr bălai spălăcit strâns în creştetul capului, ochi albastri şi o dungă subţire pe post de gură, aprobă din cap şi-i făcu semn s-o urmeze. În ciuda posturii ei semeţe şi elegante, oboseala i se citea în fiecare gest şi pas. Îl conduse afară din cort şi apoi în altul, probabil cel în care locuia, din moment ce Alex observă lucruri personale şi câteva poze înrămate. Camille se opri lângă un aragaz mic şi turnă ceai în două căni.

– Eşti rănit? îl întrebă, oferindu-i una dintre căni.

– Nu, doar murdar, răspunse Alex, simţindu-se ca şi cum ar fi fost scufundat în smoală.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, sorbind din ceaiul aburind.

Alex scoase o mogâldeaţă întunecată de sub haină. Copilul era încă adormit, sugându-şi degetul mare cu un zâmbet pe buze. Camille puse cana cu ceai pe o măsuţă şi-l luă în braţe.

– L-am găsit abandonat şi nu m-a lăsat inima să-l las să moară.

– Bună alegere. De aici mă ocup eu, spuse Camille, aşezând copilul cu grijă pe patul ei. Nu mai e responsabilitatea ta.

– Ce-o să faci cu el?

– Nu e mai simplu pentru tine să nu ştii?

Alex aprobă din cap.

– Şi acum?

– Un avion al Crucii Roşii pleacă spre Europa într-o oră, răspunse Camille privind la ceas.

– Şi tu?

Camille îşi întoarse ochii spre micuţul care dormea pe patul ei.

– Nu cred că o să apuc să dorm prea mult în noaptea asta.

Milano, Italia

Alina nu putea concepe să se calmeze, încă simţindu-se îngrozitor că lăsase copilul acela în braţele lui Alex. Nici măcar nu ştia dacă fusese băiat sau fată. Era total scârbită de propriile acţiuni şi-l ura pe Alex pentru că făcea orice în numele ordinelor primite. Îşi petrecu toată noaptea la baza Elite, bând prea multă cafea şi iritând pe toată lumea. A doua zi de dimineaţă, îl întâmpină pe Alex imediat cum acesta coborî din elicopterul de transport.

– Operaţiune completă, ai? Poţi să fii mândru, domnule soldat perfect, îi aruncă în faţă.

Alex, însă, nu arăta prea mândru şi nici odihnit. Reuşise să se bărbierească pe undeva şi să găsească nişte haine, dar arăta complet vlăguit. Adrenalina care-l ţinuse în priză dispăruse, aşa că acum era chinuit de uşoarele arsuri pe care le suportase. Ochii şi gâtul îl usturau de la fum, iar oboseala pe care o simţea era prea profundă chiar şi pentru somn. Ochii i se închiseră pentru o fracţiune de secundă în timp ce încerca să treacă pe lângă ea.

– Nu se poate să lăsăm discuţia asta pe altă dată, Alina?

– Un copil, Alex, un copil atât de mic... vocea i se frânse gâtuită.

– Nu discut asta cu tine. Misiunea e întotdeauna pe primul loc, ştii doar asta, îi spuse el peste umăr.

Alina îl urmă și-l apucă de braț, forțându-l să se oprească și să se întoarcă cu fața la ea.

– Ia spune, cum l-ai omorât? L-ai împușcat, i-ai rupt gâtul, ori doar l-ai înjunghiat ca pe un animal lipsit de apărare?

– Chiar vrei să știi adevărul?

Ea înghiți convulsiv.

– Da. L-ai omorât?

– Nu știu, răspunse el, lăsându-și ochii în jos.

– Ce fel de răspuns idiot mai e și ăsta? Mă întrebi dacă vreau să știu adevărul și-mi servești tâmpenia asta.

– Ultima oară când l-am văzut, era viu.

– Zău, și ce-ai făcut? L-ai lăsat acolo să ardă de viu? Cel mai groaznic e că nici măcar nu-ți pasă, Alex! îi strigă ea în față.

– N-am făcut nimic decât să-mi respect ordinele, răspunse el, simțind brusc că se va prăbuși din picioare de oboseală.

– Păi da, la asta ești cel mai bun! Atât știi, să-ți respecți ordinele indiferent de consecințe! Eu am învățat asta chiar pe pielea mea, făcu ea referire la implicarea lui în recrutarea ei. Știi ceva, n-o să pot învăța să fac asta niciodată. N-o să fac niciodată așa ceva într-o misiune, indiferent cine mi-ar ordona, termină ea, respirând din greu de parcă ar fi alergat.

Alex încercă să-și țină în frâu tentația de a da drumul furiei.

– Dacă vei supraviețui suficient de mult timp, s-ar putea ca într-o bună zi să dai chiar tu ordinul ăla, spuse pe un ton calm.

– Eu nu sunt ca tine, Alex, șuieră ea printre dinți. Nu visez să ajung Brett când mă fac mare.

Într-o fracțiune de secundă, mâinile lui îi prinseră brațele ca într-o menghină, fața lui la numai câțiva centimetri de a ei.

– Fir-ai tu să fii de răsfățată arogantă, o scuturâ șuierând printre dinți. Habar n-ai câte eforturi am făcut să-ți protejez sentimentele alea idioate! Știi de câte ori

ți-am acoperit greșelile? Câte misiuni ai fi distrus dacă nu eram lângă tine? Știi?

Vreme de câteva secunde rămaseră amândoi împietriți, Alina cu ochii mari, incapabilă să evadeze din privirea lui. Nu se putea mișca, nu putea vorbi, abia dacă mai respira. Alex o trânti în peretele din spatele ei.

– N-o mai face pe copila inocentă și privește în jurul tău! îi strigă în față. Nouăzeci și nouă la sută dintre oamenii pe care-i vezi aici n-o să supraviețuiască mai mult de cinci ani și asta pentru că nu sunt suficient de buni la ceea ce trebuie să facă pe teren! Crezi că a fi agent operativ e o carieră pentru care poți opta ca să nu te confrunți cu alegerile pe care trebuie să le facă superiorii tăi? Trezește-te!

Cu inima bătându-i nebunește, Alina își umezi cu limba buzele uscate. Privirea lui Alex coborî pe buzele ei și atitudinea lui violentă se topi ca prin farmec, totul transformându-se brusc în ceva de nedefinit, cu conotație erotică. Alina deveni conștientă de apropierea trupurilor, de căldura ce le radia prin haine, de întunecarea subită a ochilor lui. Se cutremură când îi simți respirația pe piele.

Vrea să mă sărute, realiză cu o fracțiune de secundă înainte ca el să-și aplece capul, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei. O fracțiune de secundă în care ea ar fi putut întoarce capul pentru a rupe vraja dintre ei, însă n-o făcu. Își putea simți sângele gonindu-i prin vene, încălzind-o, amețind-o, în timp ce buzele ei se întredeschiseră expectativ.

Alex se smulse atât de brusc încât ea se împiedică, aproape căzând în genunchi. Realiză rușinată că se topise în îmbrățișarea lui, prinsă într-un moment care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Clipi rapid, reorientându-se în spațiu, concentrându-se pe locul unde se afla ea, unde se afla el și ce făceau în acel moment. Expresia lui era rece și distantă. În ochi nu i se citea vreun sentiment, iar ea se întrebă dacă nu cumva își imaginase emoțiile pe care le zărise acolo, cu câteva secunde mai devreme. Poate chiar își imaginase toată scena...

Alex o porni către intrarea în clădirea principală, trecând pe lângă ea şi izbind-o uşor cu braţul în umăr. Incapabilă să se abţină, ea îl atinse uşor pe braţ. Un muşchi îi tresări pe faţă, corpul devenindu-i rigid sub mâna ei.

– Alex... şopti ea.

El se opri, dar nu o privi.

– Viaţa ta de dinainte nu mai există, Alina. Treci peste, tonul lui era politicos, aproape impersonal.

Mâna ei se scurse de pe braţul lui şi-i căzu pe lângă corp. Se sprijini de peretele din spate, simţind că leşină. Implicaţiile cuvintelor lui i se învârteau nebuneşte prin cap, iar ea încerca din răsputeri să le cuprindă cu mintea, ştiind că era purul adevăr.

– Aş putea să te ucid, Alex, spuse cu voce calmă. Câteodată cred că, dacă ai muri, viaţa mea ar deveni mai suportabilă. Nimeni nu m-ar mai putea răni.

El o privi cu jind, în ochii lui strălucind un zâmbet care nu-i atinse buzele.

– Aş muri dacă aş şti că te-ar ajuta cu ceva, îi răspunse aproape în şoaptă. Dar cine ar mai veghea asupra ta?

– Atunci poate ar fi mai bine să mor eu... Poate aşa nu m-ar mai durea sufletul atât de tare.

– Nu spune asta. Făcu un pas spre ea, dar n-o atinse. Eşti puternică, trebuie să supravieţuieşti.

– Nu-mi doresc viaţa pe care mi-o construieşti tu aici. N-am nimic de câştigat de la ea. Chiar dacă aş ajunge să conduc locul ăsta, ar trebui să sacrific prea multe ca să merite. În fiecare zi fac lucruri pe care nu credeam c-o să le pot face acum trei ani. Nu vreau să învăţ mai mult, nu vreau să-mi pierd sufletul de tot.

– N-o să las să se întâmple una ca asta. Alex îi cuprinse faţa în mâini, forţând-o să-l privească. N-am să permit locului ăstuia să te distrugă.

Alina îşi îngădui să se piardă în ochii lui. Era atât de puternic, putea fi atât de nemilos, însă nu vedea nimic rece în ochii lui în acel moment. Numai îngrijorare sinceră, durere, chiar speranţă că-i va îngădui din nou s-o

protejeze. Că-şi va încredinţa din nou sufletul spre salvare în mâinile lui. Nu-i cerea dragostea, nici măcar tandreţea, ori trupul ei. Tot ce-şi dorea era să o vadă supravieţuind şi să rămână cu sufletul întreg, nu ciopârţit ca al lui.

Închise ochii, fiindu-i frică de ceea ce avea să facă. Nu-şi putea încredinţa sufletul în grija unui bărbat care putea fi atât de crud, un bărbat care pretindea că şi l-a pierdut pe al lui. Ar fi semănat prea mult cu un pact cu diavolul.

– Nu mai am nevoie de protecţia ta, cuvintele îi ţâşniră de pe buze înainte de a se gândi să le rostească.

Alex deschise gura ca pentru a spune ceva, apoi o închise, privind-o tăcut cu o expresie pierdută.

– Vorbesc serios, Alex, s-a terminat. Nu mă mai cere în echipa ta.

– Alina, te rog, nu face asta, o imploră el.

– Nu mai putem continua... Nu mai pot eu continua. Am crezut că pot, dar e mult prea greu pentru amândoi. Îmi pare rău, mai spuse, o adiere de părere de rău umbrindu-i faţa. Îl mai privi pentru încă un moment, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă rapid.

Alex o privi până dispăru după un colţ, incapabil să se mişte. După câteva minute, o porni încet spre biroul lui. Locul acela închis şi întunecat i se părea de o intimitate binecuvântată. Se aşeză la birou, relaxându-şi încetişor toţi muşchii. Aşteptă furia şi durerea, dar nu putea simţi nimic. Era amorţit. Imagini intoxicate de prezenţa Alinei i se succedară rapid prin minte... Zâmbetul ei luminos, râsul cristalin, cum adormea încolăcită în jurul trupului lui, cum îl atingea când erau singuri, curba delicată a gâtului ei.

Îşi puse capul pe braţe şi, acolo, în intimitatea întunecată a biroului lui, îşi dădu frâu liber sentimentelor. Plânse înfocat, cu lacrimi amare pentru femeia care adusese speranţa în inima lui pe care o crezuse moartă pentru totdeuna. Femeia pe care ştia că a pierdut-o.

Capitularea lui dură numai câteva minute, însă pentru el însemna o eternitate.

În cele din urmă, se sustrase din oceanul disperării şi-şi şterse ochii cu mâneca. Trăgând aer adânc în plămâni, deschise laptopul şi scotoci cu înfrigurare prin toate ştirile recente. Un video înfăţisa un grup de măicuţe care tocmai sosiseră în Statele Unite, aducând cu ele refugiaţi minori din Liberia. Alex mări feţele copiilor şi se apropie de monitor. Acolo... Păr negru şi cârlionţat, ochi mari şi rotunzi, întunecaţi ca nişte perle negre.

***

Alina bătu cu furie la uşa biroului lui Brett şi intră.

– Nu vreau să mai fac parte din echipa lui Alex, declară ferm, fără nicio altă introducere.

Brett o privi tăcut pentru câteva momente.

– Cred că ai nevoie de ceva timp liber să te odihneşti, să-ţi limpezeşti gândurile şi să-ţi regândeşti priorităţile, spuse el îngăduitor. Pentru moment nu voi lua în seamă cererea ta. Ştii foarte bine că nu poţi lăsa emoţiile să-ţi afecteze eficienţa profesională.

– N-am nevoie de niciun fel de timp liber, ştiu ce vreau, insistă ea cu voce fermă. Pune-mă în echipa altcuiva.

– Cred că ar fi o greşeală. Faceţi o echipă formidabilă împreună.

– Crede-mă, e mai bine aşa.

Brett se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pe deasupra ochelarilor.

– Şi asta se întîmplă din cauza relaţiei voastre personale?

– Între noi nu mai există niciun fel de relaţie, aşa că nu, nu din cauza asta.

– Păi în cazul ăsta, n-ar trebui să aveţi niciun fel de problemă să lucraţi împreună, răspunse Brett pe un ton glacial. Dar deocamdată voi onora cererea ta şi te voi muta în altă echipă. *Deocamdată*, Alina, asta nu e o decizie permanentă.

ADIEREA MORŢII

Alina îşi ocupă locul la masă alături de ceilalţi agenţi operativi, jucându-se absent cu ochelarii de soare. Era foarte ciudat să se afle în sala de *briefing*, aşteptându-l pe Brett să-i trimită în cine ştie ce colţ uitat de lume, fără să-i fie şi Alex alături, fără să-i simtă privirea mustrând-o ori de câte ori îi zbura mintea aiurea. Brett o informase în treacăt că Ford era liderul echipei şi, automat, noul ei superior. Îl căută cu privirea şi-l descoperi aşezat la capătul mesei. După privirile iscoditoare pe care i le arunca, înţelese că era la curent cu ultimele noutăţi în ceea ce privea relaţia ei cu Alex.

Brett intră în încăpere şi toate discuţiile de fond se transformară în murmure, care apoi se reduseră la tăcere.

– Din informaţiile de ultimă oră pe care le-am primit de la filiala noastră din Finlanda, se pare că cineva a furat două focoase nucleare dintr-un depozit aparţinând fostei Uniuni Sovietice, urmând să le transporte în curând spre un potenţial cumpărător necunoscut, îşi începu ca de obicei Brett *briefingul* fără alte introduceri inutile.

– În paralel, am primit informaţii despre o nouă grupare extremistă numită Leii Negri, despre care ştiam foarte puţine până acum. Li s-a menţionat numele de câteva ori în cazuri de confruntări violente între diferite organizaţii teroriste. Ceea ce ne îngijorează cel mai tare este că nu pare să le pese cine este prins la mijloc. În urma investigării unei explozii care a distrus o clădire de birouri din Africa de Nord, am reuşit să punem mâna pe un om de-al lor de legătură şi-am aflat mai multe. Se pare că, deşi se află pe piaţă de mai puţin de un an, încep deja să-şi facă un nume. Nu au o agendă politică sau religioasă, şi-şi vând serviciile oricui plăteşte preţul cerut. Clienţii

lor sunt traficanţi de arme şi droguri şi grupări teroriste care nu au propria trupă de asalt.

– Mercenari? întrebă Ford.

– Cam aşa ceva. Acum avem indicaţii clare că vor activa pe post de cumpărători pentru focoasele nucleare. Deocamdată nu ştim sigur dacă e o tranzacţie pentru uz personal, ori acţionează pe post de paravan pentru altcineva din umbră. Punctul de transfer va fi un port mic de pe Râul Amu Darya de la graniţa dintre Turkmenistan şi Afganistan. Misiunea voastră e să interceptaţi convoiul şi să-l urmăriţi. Vrem ca ambele părţi să fie aduse pentru interogatorii şi nu cred că mai e nevoie să specific că vrem focoasele înapoi. Avionul vă va transporta până la Kerki, la aproximativ o oră de graniţă. Veţi primi instrucţiuni detaliate pe parcurs. Timpul ne presează, plecaţi imediat ce vă luaţi în primire echipamentul. Vreau rezultate. Ford, vino cu mine. Restul ştiţi ce aveţi de făcut.

Fără niciun alt cuvânt, Brett părăsi sala de *briefing*, cu Ford în urma lui. Ceilalţi agenţi se ridicară de la masă în linişte şi le urmară exemplul, unul câte unul. Îl găsiră pe Jason Adler, şeful Departamentului de Armament şi Echipamente, ocupat până peste cap. Pe jos zăceau lăzi cu muniţie perforatoare de veste anti-glonţ, grenade cu gaz lacrimogen, măşti de gaze, pistoale de mână, mitraliere, puşti cu lunetă.

– Niciun lansator de rachete? glumi Scott.

Jason îl privi pieziş.

– Păi nu prea cred că s-ar potrivi bine cu încărcătura din cargo.

Jason Adler era un bărbat între două vârste cu un nas puţin cam mare şi coroiat, o cicatrice lungă brăzdându-i fruntea — pe care gurile rele spuneau că ar fi primit-o în timpul unei misiuni din care abia scăpase cu viaţă — şi o grămadă de păr alb peste tot cu excepţia capului, unde avea un început de chelie pe care încerca s-o ascundă cu o frezăcare ar fi părut severă chiar şi celui mai înfocat cadru militar.

– Gata, spuse Ford în spatele lor. Era deja echipat pentru misiune, iar tonul vocii lui era prea liniar pentru a transforma cuvântul într-o întrebare. Oscila între *sunteți gata?* și *v-ați dat foc la valiză dacă nu sunteți gata!*

Scott aprobă din cap în timp ce-și încărca arma.

– Hai să-i dăm bătaie.

Kerki, Turkmenistan

Avionul aterizează la o bază militară părăsită cam la o jumătate de oră de Kerki. În zece minute, un microbuz negru cu geamuri fumurii trăgând o remorcă pe care se aflau două motociclete își făcu apariția din burta avionului și se angajă spre sud-est pe șoseaua cu două benzi care ducea spre granița afgană cam la 15 kilometri distanță.

Alina, prinsă până peste cap într-o ceartă aprinsă cu Brett, abia dacă remarcă tranziția.

– Cum adică o fereastră de numai treizeci de minute? Încercăm să găsim un convoi pe cea mai aglomerată șosea din Turkmenistan și tu ne dai acces la satelit numai treizeci de minute? Făcu o pauză, ascultând replica lui Brett. Da, Brett, știu că avem numai un singur satelit care poate distinge semnătura radioactivă, continuă după un moment. Dar ce-i mai important? Dacă nu putem confirma vizual în numai treizeci de minute?

– O să confirmăm, spuse Ford, privind monitorul peste umărul ei.

Alina întoarse capul și-l privi cu îndoială. Optimismul lui era încurajator, chiar dacă nu avea alt motiv logic în afară de neacceptarea eșecului. De fapt, dură douăzeci și șapte de minute, iar șoferul trebui să facă un adevărat raliu prin traficul dement pentru a poziționa microbuzul la câteva trailere în spatele convoiului format din două autobuze gri închis, încadrate în față și spate de două camioane militare.

– Depăşeşte-i, îi ordonă Ford şoferului. Alina, scanează în infraroşu.

– Câte şase în fiecare camion, plus alţi şase în autobuze, trei şi trei.

Toată lumea putea socoti. Şapte agenţi operativi Elite, asta dacă-l socoteau şi pe Ford, căruia îi fusese încredinţat suportul tehnic, şi douăzeci şi doi de inamici. Ford urmări privirile pe care le schimbau oamenii lui în timp ce se întrebau dacă fuseseră trimişi să intercepteze convoiul cu focoasele nucleare, ori să fie ucişi încercând.

– Opreşte la următorul popas. Alina, vii cu mine, ordonă în timp ce încărca o armă specială cu cartuşe conţinând iod radioactiv într-un amestec de ulei vâscos, greu de curăţat chiar şi de cea mai aprigă ploaie.

Îşi puse o pereche de mănuşi de piele şi o cască de motociclist. Microbuzul încetini şi opri. Alina îşi puse şi ea casca şi-l urmă afară.

Totul dură numai patru minute, echipa lucrând rapid să descarce cele două motociclete din remorcă. Ford reintră pe şosea, cu Alina acoperindu-i spatele, făcând slalom printre maşini şi tiruri până ajunseră din nou în spatele convoiului. Îl depăşiră prin stânga, Ford ascunzând arma sub braţul drept în timp ce marca fiecare vehicul cu câte un cartuş de iod radioactiv.

– Confirmă, vorbi în microfonul incorporat în cască, integrându-se în traficul din faţa convoiului.

– Patru obiective confirmate, îi răsună vocea lui Scott în ureche. Vii înapoi?

Traficul începea să încetinească în apropierea graniţei afgane. Dacă se opreau acum puteau pierde convoiul.

– Nu, mai întâi trecem dincolo.

Imediat după graniţă, pe care o trecură ca-n brânză, fără măcar să încetinească, şoseaua se ramifica: Est în direcţia Portului Choghli Tappeh şi Sud-Est spre Portul Qarqin. Când ajunse la intersecţie, convoiul se despărţi în două, un autobuz si un camion luând-o spre est, celelalte două continuând să meargă drept.

– La naiba! înjură Scott. Ce facem?

– Raza de urmărire?

– Patruzeci de kilometri.

– Trageți pe dreapta.

Ford își parcă motocicleta lângă microbuz și-i făcu semn Alinei să-l urmeze înăuntru.

– Fă-mi legătura cu Brett, i se adresă lui Scott. S-au despărțit, raportă imediat ce Brett răspunse. Două vehicule spre est, două spre sud-est. Avem nevoie de întăriri în ambele locații. Eu o iau spre est, Alina spre sud-est.

– Am înțeles. Contactează-mă imediat ce ajungeți. Echipele de intervenție sunt pregătite în ambele porturi.

– Ne separăm, le explică Ford oamenilor lui, punctând cele două porturi pe harta de pe monitor. Eu cu Alina luăm Portul Choghli Tappeh, Qarquin e al vostru. Brett a trimis întăriri în ambele porturi. Scott preia comanda. Fiți pregătiți să vă mișcați imediat cum ajungeți. Cargoul este prima prioritate, prizonierii pentru interogatorii a doua.

Ford și Alina reveniră pe șosea în mai puțin de opt minute, făcând un slalom nebun prin trafic până ajunseră din urmă jumătatea lor de convoi înainte să poată ieși din raza de urmărire. Nu puteau risca să-l piardă. Odată descărcată, marfa putea fi trimisă rapid oriunde în lume, iar cei implicați să dispară fără urmă în Munții Afgani.

Ford își scoase telefonul mobil și apăsă un buton.

– Brett.

– Te așteptam, veni răspunsul prompt.

– Mă poți localiza de la transmisia asta?

– Deja am făcut-o. Ești la aproximativ doi kilometri sud-vest de port. Poți menține linia asta deschisă?

– Da.

– Echipa de intervenție e în drum spre tine. Îi coordonăm noi, dar așteaptă ordinele tale.

– Scott?

– Se lucrează pe șosea și tot traficul e oprit. Probabil nu vor ajunge la punctul de întâlnire în următoarea oră.

– Am înțeles.

Strecură telefonul deschis în buzunarul de la piept şi se concentră la drum. Zece minute mai târziu, convoiul intră în port şi dispăru într-o hală.

– Închideţi toate căile de acces. Cel puţin unsprezece inamici, informă Ford echipele de intervenţie.

Cumpărătorii se aflau deja înăuntru probabil. Îi făcu semn Alinei să-l urmeze şi escaladară scara de incendiu. Când ajunseră pe acoperiş, se strecurară înăuntru printr-o gură de aerisire. Aşteptară câteva momente să li se obişnuiască ochii cu întunericul. Un bărbat stătea de pază la câţiva metri mai în faţă. Alina se furişă în spatele lui şi-i rupse gâtul fără niciun zgomot, apoi îl trase după un colţ în timp ce Ford îi lua locul pe circulara de metal care se conecta cu primul etaj printr-o scară ruginită.

Dedesubt, doi bărbaţi stăteau aplecaţi asupra unui laptop, discutând animat despre preţul pentru care erau dispuşi să vândă focoasele nucleare. Mintea lui Ford lucră rapid. Dacă puteau recrea ultimele comenzi, aflau şi cine erau cumpărătorii.

– E o tranzacţie virtuală, şopti în telefonul mobil.

Îşi scoase arma cu tranchilizante. Cadavrele nu aveau cum să le dea informaţii despre cine erau cumpărătorii. Ţinti gâtul unuia dintre cei doi, observând cu uşurare că laptopul era deja închis, şi apăsă pe trăgaci. Omul căzu ca secerat.

Echipele de intervenţie năvăliră în hală într-un vacarm de nedescris şi, în curând, unsprezece corpuri se aflau întinse la pământ. Nouă adormiţi cu tranchilizante, doi morţi. Focoasele nucleare se aflau în autobuz.

– Pachetele sunt în siguranţă, îi raportă lui Brett. Spune-i lui Scott că urmăresc o pistă falsă.

– Am înţeles. Prizonierii?

– Nouă din unsprezece, deja în tranzit. Niciun rănit.

– Ne vedem la bază.

– Încă ceva, Brett. Am găsit un laptop care ar putea conţine informaţii importante. Îl conectez în reţeaua noastră şi-ţi transfer baza de date, poate găseşti ceva interesant.

– Dă-i drumul și așteaptă confirmarea mea.

Ford se sui într-un microbuz identic cu cel în care se aflau Scott împreună cu echipa lui, contemplând ideea unui duș fierbinte și a unui schimb de haine care nu puteau a transpirație și gaze de eșapament. Conectă laptopul în interfața securizată Elite și inițiе transferul de date. Abia dacă apucă să-și sprijine capul de spătarul scaunului și să închidă ochii, când vocea lui Brett bubui din nou în urechea lui:

– Mă tem că va trebui să-ți amâni dușul, spuse de parcă-i ghicise gândurile. Reasamblează-ți echipa, ne vedem online într-o oră.

Alina închise ochii și încercă să se relaxeze, frânturi din discuțiile purtate în surdină de agenții din jurul ei ajungându-i la ureche ca un zumzet îndepărtat de albine. Un sentiment ciudat îi străbătu coșul pieptului, făcându-i pielea ca de găină și parcă amorțindu-i toate organele vitale. Îl recunoscu imediat. Frică pură. Și ce-o îngrozea cel mai tare era certitudinea că acel sentiment era cât se poate de rațional, cu toate că nu putea identifica de unde anume provenea. Ford se foi pe scaunul de lângă ea. Deschise ochii și-l privi.

– Ești ok? o întrebă el, studiind-o atent.

Alina își dădu ochii peste cap, mimând exasperarea.

– Da, Ford, sunt foarte ok. N-am de gând s-o iau razna încă, așa că nu trebuie să mă ții sub observație.

Ford zâmbi și o bătu prietenește pe genunchi, apoi își încrucișă brațele la piept și-și întinse picioarele în fața lui. Era aproape întuneric în microbuz, numai luminițele verzi de evacuare amestecându-se cu lumina albastră a monitorului pregătit pentru conferința cu Brett.

Alina închise din nou ochii și încercă să vizualizeze cu ochii minții cum i se scurge tensiunea din corp. Avea momente când îi venea să urle. Pur și simplu să deschidă gura și să urle cât putea de tare. Se întrebă oare ce fel de sunet ar fi ieșit... Macabru și inuman, învăluit în durere și sârmă ghimpată, ori mai degrabă ca al unui animal rănit?

Viaţa ei se transformase într-un coşmar din care nu mai putea ieşi. Încă se mai trezea dimineaţa aşteptând să-l vadă pe Alex lângă ea, însă în locul razelor de soare şi a căldurii lui găsea numai singurătate rece. Se trezea în sunetul propriei tăceri. Contrar a ceea ce-i spusese, încă mai bocea după viaţa normală pe care o pierduse şi se răscula periodic împotriva acelei nedreptăţi îngrozitoare, dorindu-şi să poată deschide gura în timpul *briefingurilor* şi să urle cât o ţineau plămânii.

Monitorul se însufleţi dintr-o dată, lumina albăstruie fiind înlocuită cu o poză din satelit a câtorva clădiri înconjurate de munţi stâncoşi.

– Munţii Pamir din Afganistan, numiţi şi Acoperişul Lumii de către localnici, se auzi vocea lui Brett în difuzoare. Se pare că am avut dreptate. Leii Negri au activat într-adevăr pe post de vânzători. Informaţiile găsite pe laptop confirmă locaţia asta drept cartierul lor general. Profilul misiunii se află deja în PDA-uri, studiaţi-l foarte atent. Echipele de intervenţie sunt deja pe drum. Vreau anihilare completă.

Alina oftă şi deschise ochii.

Munţii Pamir – 48 de ore mai târziu

La câteva ore după căderea întunericului, Alina era aşezată la pupitrul de comandă al microbuzului, la un kilometru de cartierul general al Leilor Negri. Ford efectuase o cercetare amănunţită a locului, iar acum se afla împreună cu echipa lui pe poziţii. Scott conducea echipa de intervenţie poziţionată în partea de est a obiectivului. Ordinele erau să distrugă cele trei clădiri principale, în timp ce Ford dinamita depozitul de armament. Cu numai zece paznici vizibili, totul trebuia să meargă ca uns. Trebuia, dar nu se întâmplă aşa.

Primul semnal de alarmă fu tras de către Alina.

– Ford, nu-i a bună. Satelitul îmi indică două camioane care se apropie de locaţia voastră. Seamănă al

naibii de mult cu un transport de trupe şi ajung în zece minute. Cred că trebuie să ne retragem.

Ford cercetă drumul cu un binoclu. Deja putea vedea camioanele urcând anevoios pe drumul stâncos.

Milano, Italia

Brett se fâţâia nervos de colo-colo prin încăperea comandamentului de operaţiuni. Alex privea monitoarele suspendate, observând desfăşurarea tactică a misiunii.

– Fă-mi o scanare pe infraroşu, îi ceru Brett, oprindu-se din mers şi privind la rândul său monitoarele.

Alex se execută fără niciun comentariu.

– Cel puţin cincizeci, raportă, în vocea lui simţindu-se îngrijorarea.

– Misiunea rămâne pe rol. Daţi-i bătaie.

Alex îl privi surprins.

– Brett, sunt cu cincizeci de inamici mai mulţi decât prevăzusem. Mai au nevoie de cel puţin două echipe ca să poată face faţă.

Brett nu-şi dezlipi privirea de pe monitoare.

– Am spus să-i daţi bătaie.

– Sunt complet expuşi!

Brett îşi întoarse capul şi-l ţintui cu privirea.

– Fă-ţi treaba sau te înlocuiesc cu altcineva.

Alex îl fixă cu ochi ca de gheaţă, însă rosti ordinul cu voce fermă:

– Ford, ai undă verde.

Munţii Pamir, Afganistan

– Ne retragem? repetă Alina întrebarea, aşteptând răspunsul lui Ford.

– Nu. Toată lumea îşi menţine poziţiile şi aşteptaţi instrucţiuni.

Ford privi din nou camioanele care înaintau încet dar constant. Cu toate că era deja întuneric, nu aveau suficientă acoperire. Trebuia să întârzie camioanele dacă voia să iasă vii de acolo şi cu misiunea reuşită. Nu avea prea multe opţiuni.

– Echipele Alfa şi Beta, ocupaţi-vă poziţiile pe latura de sud. Distrugeţi clădirile principale şi plasaţi restul de explozibil. Echipa Gama, distrugeţi depozitul de armament. Alina, treci pe canalul doi.

Se auzi un clic, apoi vocea Alinei:

– Zi.

– Trebuie să scot cumva camioanele din funcţiune.

– Eşti nebun? E sinucidere curată! Probabil sunt peste cincizeci de soldaţi în camioanele alea.

– Alina, ascultă-mă! Misiunea asta e responsabilitatea mea. Pot să-mi fac treaba fără să trebuiască să te conving să ţi-o faci şi tu pe-a ta?

Un moment de linişte, apoi:

– Ok, Ford, poţi conta pe mine.

– Bun, deci o să încerc să întârzii cumva camioanele, după care vin pe cont propriu la punctul de evacuare. Dacă întârzii, începeţi evacuarea fără mine. Ai înţeles?

– Nu, n-am înţeles, dar o s-o fac.

– Trec pe mut, că nu vreau să riscăm o interceptare a convorbirilor. Camioanele ajung în câteva minute.

– Ne vedem la punctul de evacuare, Ford. Să nu îndrăzneşti să nu fii acolo.

– Evident. Poţi să-ţi pariezi fundul ăla frumos pe chestia asta, Ducesă.

Alina dădu ordinul şi echipele trecură la treabă.

Ford lucră rapid. Mai întâi se deconectă de la reţeaua de comunicaţii, apoi scoase apărătorile de plastic de pe trei dispozitive cu încărcătură explozibilă. Alergă către drumul prăfuit şi plasă un dispozitiv la aproximativ două sute de metri de poarta principală. Farurile primului camion iluminară zona. Ford sări într-un şanţ de la marginea drumului şi-şi scoase pistolul Glock. În câteva secunde, primul camion ajunse lângă încărcătura explo-

zibilă. Ford ţinti cu ambele mâini şi trase câteva focuri în succesiune rapidă. Rezervorul cu benzină al camionului explodă, apoi urmă o explozie de proporţii, care transformă noaptea în zi. Al doilea camion se opri, prea departe pentru a fi afectat de explozii. Soldaţii se revărsară afară precum furnicile dintr-un muşuroi infestat şi împânziră zona.

Ford se ridică în picioare cu mitraliera Uzi în dreptul şoldului. Înainte ca soldaţii să poată reacţiona în vreun fel, îi împroşcă din plin cu gloanţe, apoi se topi în întunericul din spatele lui, atrăgându-i după el, departe de clădirile principale.

Agenţii Elite plantaseră deja tot explozibilul când noaptea fu luminată de o explozie puternică. Scott întoarse capul şi privi bila de foc. Ford oprise camioanele. Focuri de armă izbucniră ca la comandă din toate părţile, făcând imposibilă orice încercare de retragere. Scott se adăposti după un camion abandonat.

În microbuz, Alina asculta încordată focurile de armă, conversaţiile şi ordinele urlate ale misiunii. Secunde trecură precum ani.

– Retragerea! ordonă, apoi schimbă canalul de comunicaţie pentru a-i raporta lui Brett. Toate încărcăturile au fost plantate.

– Evacuaţi.

Alina transmise ordinul şi echipele Elite începură să se retragă, dar în curând totul se duse pe apa sâmbetii. Scott nu era sigur dacă din cauza profilului prost al misiunii, informaţiilor insuficiente, ori pur şi simplu din cauza neşansei. Gloanţele îi copleşiră din toate părţile. Agentul de lângă el se scutură spasmodic într-un dans macabru, gloanţele perforându-i spatele. Doi alţi agenţi căzură în dreapta lui.

– Evacuarea! urlă Scott.

Cu gloanţe şuierându-le peste capete precum roiuri înfuriate de viespi, agenţii se retraseră în spatele unei barăci dărăpănate. Cu toţii ştiau protocolul de urgenţă: se-

parare, tactici de pierdere a urmei, reîntâlnirea la punctul secundar de evacuare. Scott se lăsă pe vine în spatele unui zid de cărămidă, cu echipa pe care o conducea în spatele lui. Cu toate gloanţele care viermuiau în faţa lui, era riscant să privească pe după zid. Habar nu avea unde se aflau inamicii.

– Scott, unde eşti? îi bâzâi vocea Alinei în ureche.

– Colţul din sud-est, după baracă.

– Rămâi acolo, vin să vă ajut.

Scott înjură printre dinţi.

– Da, n-ar strica un pic de ajutor.

Răspunsul Alinei veni prin întetirea focurilor de armă. Se apropia de ei din sud, în fruntea echipei de intervenţie, eliminând inamicii care le blocau calea de retragere. Ştiind că alt moment mai bun nu avea să existe, Scott şi echipa lui începură retragerea mergând cu spatele, aşternând un val de gloanţe împotriva urmăritorilor.

– Şaizeci de secunde până la detonare, îi anunţă glasul lui Brett.

Microbuzul se opri în scrâşnet de frâne în spatele lor. Imediat ce se aruncară claie peste grămadă înăuntru şi şoferul demară în trombă, pământul se zgudui sub şocul exploziilor multiple.

Îl aşteptară pe Ford la punctul de evacuare până când zorii începură să se reverse peste partea de est a orizontului. Îngrijorarea Alinei crescu cu fiecare minut care trecea, ştiind că, în curând, satelitul de comunicaţie se va afla peste poziţia lor, îngăduindu-le să intre în contact cu Elite. Se temea că în absenţa lui Ford, Brett avea să fie forţat să dea ordinul de reîntoarcere la bază. Trebuia să facă ceva înainte de a li se ordona sacrificarea lui.

Se ridică brusc în picioare şi-şi pregăti echipamentul.

– Mă duc după el.

Scott o privi neliniştit, dar nu încercă să o oprească.

– Ne vedem la punctul secundar de evacuare, îi spuse ea, punându-şi rucsacul în spate.

– N-ai decât patru ore până la evacuare, o avertiză el.

– O să ne întoarcem la timp.

Deschise uşa microbuzului şi se strecură afară. După numai câţiva paşi, Scott apăru lângă ea.

– N-ar trebui să te bagi de bunăvoie în bucluc, îi spuse, privindu-l peste umăr.

– Mda... Mama îmi spunea mereu asta.

– Poate ar fi cazul să începi s-o asculţi.

– Cred că-i prea târziu, rânji Scott.

Făcură drumul înapoi până ajunseră la cartierul general distrus al Leilor Negri. Se culcară pe burtă pe culmea unui deal prăfuit şi priviră zona, Alina prin binoclu, Scott prin luneta puştii. Singura structură rămasă în picioare era baraca de cărămidă. Pe ici pe colo încă mai ardeau focuri răzleţe, molozul întins pe o arie foarte largă. Câţiva soldaţi aranjau zecile de corpuri arse în rânduri ordonate.

La un moment dat, Ford apăru în uşa barăcii cu mâinile legate la spate. Avea sânge pe faţă şi şchiopăta foarte tare, ca şi când abia mai putea pune piciorul drept în pământ. Din cauza distanţei şi a echipamentului negru pe care-l purta, nu se putea vedea dacă mai avea şi alte răni. Trei soldaţi îl înconjurară, unul dintre ei lovindu-l cu piciorul în spatele genunchiului. Ford se prăbuşi la pământ, dar soldatul îl apucă de guler şi-l ridică din nou în picioare.

– Îl execută!

Alina aproape se ridică în picioare, dar Scott o trase înapoi.

– Suntem prea departe ca să putem face ceva, îi şuieră printre dinţi. Şi nu-l ajuţi cu nimic dacă te laşi omorâtă.

Soldatul care-l lovise cu piciorul îndreptă arma spre capul lui Ford, apoi o retrase brusc şi-l lovi cu sete în tâmplă. Ford se prăbuşi din nou la pământ, părând că-şi pierduse cunoştinţa. Ceilalţi doi soldaţi îl ridicară pe sus şi-l puseră într-un Jeep militar. Unul dintre ei se urcă lângă el, ceilalţi în faţă. Maşina demară în trombă. Alina încercă

să-şi amintească harta drumului pe care veniseră camioanele.

– Am o idee, şopti, făcându-i semn lui Scott s-o urmeze.

Se retraseră şi se ridicară în picioare. Alina o luă la fugă spre vest. Scott o urmă fără să mai comenteze. Drumul şerpuia printr-un canion abrupt, iar ea calculă că puteau ajunge înaintea Jeepului dacă o tăiau peste terenul stâncos. O explozie în faţa maşinii ar fi putut să-i devieze traiectoria, poate chiar s-o oprească. Cam ăsta era planul, dar nu se întâmplă chiar aşa.

Pe când ajunseră, Jeepul deja intra în canion. Alina pregăti grenada, în timp ce Scott îşi pregăti arma. De aici totul o luă razna. Alina aruncă grenada, dar calculă greşit distanţa, lovind peretele stâncos. Bolovani şi ţărână o luară la vale, blocând drumul numai pe jumătate. Şoferul realiză că erau atacaţi şi mări viteza, încercând să se strecoare pe lângă blocaj. Scott ţinti şi trase câteva focuri de armă, nimerindu-l pe şofer, care se prăbuşi peste volan. Maşina făcu câteva zig-zaguri, se lovi de peretele stâncos şi se răsturnă pe o parte. Cei doi soldaţi rămaşi se adăpostiră după maşină şi începură să riposteze atacului cu focuri răzleţe de armă. Ford zăcea nemişcat pe o parte la câţiva paşi, cu mâinile încă legate la spate. Soldaţii nu se puteau mişca fără să se expună gloanţelor, iar Alina şi Scott nu-l puteau recupera pe Ford. Ajunseseră într-un impas şi timpul nu era de partea lor.

Alina era nerăbdătoare să ajungă la Ford. Zăcea complet nemişcat, iar ţărâna căpătase o culoare roşiatică în jurul pulpei lui stângi, semn că sângera abundent. Putea muri chiar în faţa lor şi nu puteau face nimic altceva decât să privească neputincioşi. Trebuia să facă ceva şi încă repede.

– O iau pe ocolite, spuse, privindu-l pe Scott peste umăr. Acoperă-mă.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, ea deja dispăruse. Cu Scott împroşcându-i cu gloanţe pe soldaţi pentru a le atrage atenţia, Alina fugi cât o ţineau picioarele,

urmărind un semicerc imaginar, apoi se adăposti după niște stânci. Îi putea vedea pe cei doi soldați acum, trăgând în direcția lui Scott. Își extrase pușca cu lunetă din harnașamentul prins pe spate și controlă încărcătorul. Gata de acțiune.

Se așeză în poziția de tragere, ochi tâmpla primului soldat, respiră o dată adânc și o dată numai pe jumătate. Apăsă pe trăgaci între două bătăi de inimă. Glonțul intră în tâmpla din dreapta și ieși pe partea cealaltă printr-o gaură imensă. Soldatul se prăbuși ca o marionetă cu firele tăiate de o mână invizibilă. Alina ochi tâmpla celuilalt soldat înainte ca acesta să-și fi dat seama ce se întâmplă și apăsă din nou pe trăgaci. Soldatul căzu ca secerat, lăsând în urma lui un arc de sânge care zbură prin aer ca jetul unei fântâni arteziene.

Alina alergă către Ford și îngenunche lângă el. Îi eliberă mâinile și încercă să facă un inventar rapid al rănilor. Echipamentul lui negru mustea de sângele ce încă se mai scurgea din pulpa dreaptă. Rană de glonț. Partea stângă a feței îi era năclăită în sânge de la o rană urâtă la tâmplă.

– Trebuie s-o ștergem de aici, spuse Scott pe un ton urgent imediat ce ajunse lângă ei. Îl car eu pe Ford.

Se aplecă și icni de efort când ridică masa inertă care era corpul lui Ford. Inima Alinei bătea mai tare cu fiecare secundă prețioasă care trecea. Începură să alerge fără să mai privească înapoi.

În avion, Ford fu întins pe o pătură direct pe podea. Nu puteau face mare lucru pentru el, echipa de medici care îi așteptă la bază instruindu-i numai să încerce să-i oprească sângerarea și să-i mențină temperatura corpului constantă.

Alina îngenunche lângă el. Rana din pulpă nu era atât de gravă dacă reușeau să oprească sângerarea. Rana de la cap o îngrijora cel mai tare, ușoara deformare indicând o fractură a craniului. Îi înfășură cu grijă capul în bandaje elastice, atingându-l cu la fel de multă delicatețe ca pe un

ou crăpat. Îi puse o perfuzie în brațul drept și încercă să-i curețe cât mai bine rana din pulpă, apoi îl pansă strâns pentru a opri sângerarea.

Fața lui era foarte palidă, fruntea îi era acoperită de sudoare, respirația foarte anevoioasă. Uruitul motoarelor în clipa în care decolară îl trezi la realitate și întredeschise ochii. Alina îl mângâie pe frunte.

– Sunt aici, Ford. Totul o să fie bine.

Mâna lui tremurândă o căută cu înfrigurare pe-a ei. Alina îl luă de mână și-l strânse cu putere.

– Sunt aici cu tine, Ford. Rezistă. Voi fi aici, orice s-ar întâmpla... se înecă în propriile cuvinte. Sunt lângă tine. Mă auzi, Ford?

O tristețe profundă o copleși când o lacrimă se prelinse ușor pe obrazul lui. Încercarea lui nereușită de a o șterge însă, îi nimici inima.

Trei zile mai târziu

Ford ședea rezemat de spătarul patului de spital, urmărind picăturile din perfuzie. Zăcuse mai mult fără cunoștință în primele douăzeci și patru de ore după operație. Apoi se instalase febra. Medicii se luptaseră cu el pentru a-l împiedica să-și smulgă perfuziile în timp ce se zbătea ca un animal prins în cușcă.

Alina nu-l părăsise nicio clipă, chinuită de imaginea trupului lui zvârcolindu-se în timp ce era legat de pat. Tot ceea ce putea face era să-l mângâie ușor pe fruntea fierbinte și să-i vorbească, asigurându-l că era acolo. Într-un târziu, după ce i se administrară antibioticele adecvate, starea i se stabiliză și căzu într-un somn lung și liniștit. Imediat ce se trezi, ceru să o vadă pe Alina.

– Ai face orice numai să scapi de scris rapoarte, nu-i așa? îl întrebă ea când intră în cameră.

Ford o privi cu ochi încărcați de emoție.

– Alina, mulțumesc...

– E-n regulă, Ford, îi zâmbi ea. Cuvintele nu sunt necesare. Nu între noi.

El dădu din cap şi zâmbi la rândul lui.

– Acum, să spun sincer, Ducesă, aş mai mânca nişte gloanţe dacă mi-ai acorda toată atenţia ta pe o perioadă nedefinită.

Alina îl privi pe sub sprâncene.

– Linguşeala asta nu-ţi va aduce decât...

– O noapte cu tine?

– Mai multe belele decât poţi să duci.

Ford râse cu voce tare, privind-o cum iese pe uşă, nu înainte de a-i face cu ochiul. Clătină din cap şi se rezemă de pernă cu un zâmbet imens pe buze.

O ETERNITATE FĂRĂ TINE

O peliculă de ceaţă mohorâtă acoperi cerul la asfinţit, potrivindu-se perfect cu starea lui interioară. Alex deschise uşa casei sale şi intră. Privi în jur, amintindu-şi săptămâna fericită pe care o petrecuse aici împreună cu Alina. Îşi lăsă haina pe un scaun şi puse pe foc ceainicul pe care Alina insistase să-l cumpărere. Încercă să zâmbească la amintirea vizitei pe care o făcuseră micului magazin denumit pe bună dreptate Pasiune Chinezească.

S-a contrazis cu ea până rămase aproape fără suflare, încercând s-o facă să înţeleagă că el adoră cafeaua proaspătă, considerând-o una dintre puţinele plăceri ale vieţii. Alina rămase neînduplecată.

– Cafeaua nu e bună pentru sănătate, spuse pe ton final care nu mai admitea niciun fel de comentariu.

– Măcar decofeinizată, încercă el să pledeze.

– În caz că nu ştiai, cafeaua decofeinizată e o adevărată nenorocire. E plină de chimicale.

Adora felul în care primul ei cuvânt dintr-o propoziţie se suprapunea peste ultimul lui cuvânt, de parcă ea ştia deja ce avea el să spună, având răspunsul gata pregătit. O adora şi mai mult pentru abilitatea ei de-a crede, chiar şi numai pentru un moment, că vor supravieţui nebuniei care se numea viaţa lor în Elite, trebuind să-şi facă probleme datorită cofeinei, sau cine ştie ce altă idioţenie modernă care le-ar fi putut afecta sănătatea.

Durerea îl strânse cu degete reci ca de gheaţă de inimă când îşi turnă ceaiul ei favorit într-o cană. Se aşeză pe canapea şi sorbi din lichidul fierbinte, gândindu-se cât de fericită ar fi fost ea să ştie că devenise un tabiet aproape zilnic.

După ce se separaseră, devenise, treptat, din ce în ce mai neglijent în munca lui, până în punctul în care aproape că-şi pierduse viaţa în primele ore ale acelei dimineţi într-o hală părăsită de la capătul lumii. Ţeava armei teroristului i se înfipsese dureros în spate şi auzise foarte clar click-ul metalic în momentul în care acesta apăsase pe trăgaci. Gândurile care-i trecuseră atunci prin minte într-o fracţiune de secundă îl mai bântuiau şi acum. Se gândise că avea să moară fără să-i poată vedea chipul pentru ultima oară, fără ca ea să-l ţină în braţe până la ultima suflare. Dar încărcătorul teroristului fusese gol, iar el se întorsese şi-i rupsese gâtul cu iuţeala fulgerului. Graţie divină, ori blestem? Timpul devenise duşmanul lui, nicidecum un aliat.

N-o mai văzuse de aproape patru luni, n-o atinsese de nouă... Sau de o eternitate? Dacă ar fi fost ucis în acea dimineaţă, ar fi devenit o eternitate. Îi invadase lumea lui scufundată în tăcere cu spiritul ei liber, transformând-o într-una în care visele şi dorinţele puteau fi reale, nu doar o şoaptă efemeră în mijlocul nopţii. Suflarea lui era lipsită de viaţă fără ea.

Cât timp trecuse de când îi aparţinuse trup şi suflet? *Nu chiar atât de mult timp*, încercă să se mintă singur. O zi, sau o eternitate, amintirile mult prea dureroase pentru a le retrăi sau uita.

Alina se reîntoarse la baza Elite după o misiune de supraveghere de patru săptămâni la Monte Carlo, pregătită să dea piept cu Alex. Brett o informase că aveau să lucreze împreună pentru misiunea următoare, iar ea nu putuse decât să dea din cap şi să încerce să se împace cu ideea.

– Văd că te-ai întors printre muritorii de rând, auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse să-l vadă pe Jason apropiindu-se de ea.

– Aşa se pare.

Ochii lui Jason îi măsurară trupul suplu, observând bronzul arămiu.

– Văd că ţi-a priit misiunea asta.

– Mda... E chiar distractiv s-o arzi aiurea patru săptămâni la Monte Carlo cu un grup de traficanţi de arme. Oricum, spuse ea întinzându-şi leneş braţele deasupra capului, munca sub acoperire pe marginea piscinei are farmecul ei.

– Mi-aş dori să ştiu cum e.

– Ei haide, Jason, revino-ţi. Dacă vrei, fă o cerere de transfer la departamentul nostru şi mă ofer eu să te antrenez ca agent operativ, replică ea rânjind ironic.

– Nu, mersi.

– Vezi, ştiam eu. E o muncă a naibii de dificilă pentru cei sensibili.

– Da, recunosc. Sunt sensibil. Ţi-am spus vreodată că mă jucam cu păpuşile când eram mic?

– Umblă zvonul că încă o mai faci.

– Da, dar acum au puls, chicoti Jason. Apropo, îmi arăţi şi mie zonele tale care au rămas nebronzate?

Alina flutură din gene.

– N-am nici una.

– Răsfăţată mică, murmură el, clătinând din cap.

Ea râse cu voce tare, apoi îi puse întrebarea care-i stătuse pe limbă de când îl întâlnise:

– Alex e pe-aici?

– Da, dar ai grijă. E-n toane proaste.

Îl găsi în biroul lui, cu degetele zburându-i pe deasupra tastaturii calculatorului. Nici nu ridică capul s-o privească, ignorând-o total şi văzându-şi mai departe de treabă. După o separare atât de lungă, era reconfortant să-şi dea seama că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

– Bună, Alex.

Degetele lui se opriră, însă rămaseră pe tastatură, şi-şi ridică privirea la ea.

– Avem un *briefing* în douăzeci de minute.

Acum înţelegea comentariul lui Jason.

– Ştiu. Am vrut numai să te salut mai întâi.

Alex o concedie cu o ridicare indiferentă de umeri şi se reîntoarse la treaba lui.

– Sunt ocupat.

Clinchetul tastaturii sub degetele lui o urmări până ieşi din birou.

– Acum două zile, o aeronavă comercială cu destinaţia Londra s-a prăbuşit în Marea Nordului, începu Brett *briefing*-ul, înclinând capul spre imaginea de pe ecran ce înfăţişa rămăşiţe răzleţe de fuzelaj plutind pe valurile înspumate. Mass-media au atribuit acest accident nefericit defecţiunilor tehnice. Noi, însă, avem alte informaţii.

Apăsă pe un buton al telecomenzii şi înlocui imaginea cu cea a unui bărbat tânăr slab şi deşirat, îmbrăcat cu haine mototolite.

– Bernard Collins, un chimist strălucit care a creat un tip de exploziv de zeci de ori mai puternic decât C4, ce nu poate fi detectat cu aparatura modernă. Substanţa găsită la locul accidentului este identică cu o mostră din laboratorul lui Collins. Ori i-a furat cineva formula, ori a dat-o el de bunăvoie şi acum circulă nestingherită pe piaţă.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat destul de atrăgător care traversa o stradă. După costumul elegant pe care-l purta, părea un om de afaceri de succes. *Ghutra* de culoare albă ce-i acoperea capul sublinia faptul că era un tradiţionalist arab.

– Amer El-Faati, continuă Brett, un jucător relativ nou pe piaţa traficului de arme. Avocat de renume, care se pare că şi-a îmbogăţit repertoriul prin asocierea cu o clientelă dubioasă. Din informaţiile noastre, El-Faati a fost cel care a facilitat tranzacţia explozibilului lui Collins. Nu ne pasă de el, e colateral. Ne pasă de omul lui de legătură. Credem că au stabilit o întâlnire la sfârşitul săptămânii, când El-Faati se va afla împreună cu familia într-o vacanţă pe Riviera Israeliană. Informaţiile se află pe PDA-uri, toate echipele raportaţi direct la Alex. Plecaţi în două ore.

Agenţii se împrăştiară imediat ce *briefing*-ul luă sfârşit. Alina rămase pe gânduri o vreme la masă, apoi se ridică fără chef. Avea nevoie de informaţii şi nu de genul cărora le putea afla la o şedinţă. Jason era ocupat cu echiparea misiunii, aşa că se îndreptă spre a doua sursă de încredere.

– Ford.

– Care-i treaba, Ducesă? Nu te-am mai vazut cam de mult pe-aici, îi răspunse el cu un zâmbet sincer.

– Am fost plecată câteva săptămâni. Misiune de supraveghere de rutină, explică ea scurt. Ce ştii de Alex? îl întrebă după câteva clipe.

El îşi coborî privirea pe bombeul bocancilor.

– Nu ştiu nimic.

Alina îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi întrebător.

– Tot ce ştiu e că a avut toane toată săptămâna, continuă el cu voce joasă.

– Defineşte *toane*.

Ford oftă din greu.

– Rece, nervos, calcă pe toată lumea în picioare fără scrupule... A ţinut-o aşa de când s-a întors din ultima misiune, ceva la nivel înalt la care nu am acces. Auzi, voi doi v-aţi certat, sau ceva de genul ăsta?

Alina îl privi gânditoare, aproape fără să-l vadă.

– Zi-mi şi mie dacă mai afli ceva, ok? spuse într-un târziu.

– S-a făcut.

Riviera israeliană

Razele de soare radiau în valuri fierbinţi, evaporând apa de pe pielea Alinei. Capturarea omului de legătură al lui El-Faati putea fi trecută în manualele pentru antrenamentul noilor recruţi drept un exemplu de misiune standard: plantarea dispozitivelor de urmărire, supravegherea întâlnirii celor doi subiecţi, capturare. Cum supravegherea preliminară determinase că El-Faati îşi

petrecea mai tot timpul împreună cu familia la piscina hotelului unde erau cazați, profilul misiunii avea ca punct de pornire plasarea strategică a Alinei pe un șezlong confortabil la marginea bazinului.

El-Faati își făcu intrarea, urmat de soție și fiu, flancați de doi bodyguarzi cât două tancuri, care aruncau priviri fioroase împrejur. Pistoalele li se distingeau clar sub jachetele închise la culoare.

Alina se prefăcu fascinată de cartea pe care se prefăcea că o citește. O privire rapidă pe deasupra ochelarilor de soare îi confirmă faptul că El-Faati arăta exact ca în poza pe care o văzuse în timpul *briefingului*: un bărbat atrăgător, sigur pe el, obișnuit să dea ordine care să fie respectate. Soția lui era de o frumusețe exotică răpitoare, iar fiul, care nu părea să aibă mai mult de zece ani, era o combinație foarte reușită din amândoi, cu părul negru și cârlionțat al tatălui său și ochii verzi ai mamei. Strigă ceva către părinți, apoi o luă la fugă și sări în piscină chiar în dreptul șezlongului pe care stătea Alina.

N-ar fi putut evita valul imens cât un tsunami chiar dacă ar fi încercat. Și nici nu avusese de gând să încerce. Puse mâna pe un prosop și începu să se șteargă, în timp ce soția lui El-Faati îl certa pe băiat pe un ton ce nu admitea niciun comentariu. El-Faati junior o sfeclise.

– Mii de scuze, spuse El-Faati senior într-o engleză cu accent puternic. Fiul meu este... cum se spune... greu de stăpânit.

Alina se ridică în picioare și zâmbi la vederea expresiei de consternare din ochii lui.

– Nicio problemă. La urma urmelor, suntem la piscină și port costum de baie.

– Sunteți foarte amabilă.

Alina ridică din umeri.

– Mai degrabă realistă.

Încercă să scuture o pietricică care-i intrase în sandale, dar se dezechilibră. Îl privi pe El-Faati cu o expresie întrebătoare și îndică umărul lui.

– Îmi dați voie?

– Vă rog.

Alina se sprijini de umărul lui pentru a-şi păstra echilibrul, ataşându-i un transmiţător minuscul sub gulerul cămăşii lui în acelaşi timp. Ridică piciorul şi-şi scutură pietricica din sanda, observând cu coada ochiului cum cei doi bodyguarzi se apropiau cu mâinile pe armele de sub jachete. Luă mâna de pe umărul lui El-Faati şi păşi doi paşi înapoi.

– Mulţumesc.

– Măcar atât puteam face.

El Faati înclină din cap şi se reîntoarse la familia lui, urmat îndeaproape de cei doi bodyguarzi. Alina se aşeză pe şezlong şi privi amuzată cum îşi dojenea fiul, care afişase o mutră spăşită.

– Frumos... Foarte diplomatic, spuse Ford în urechea ei pe un ton amuzat. Transmiţătorul emite perfect. Poţi să te retragi.

– Aş mai sta un pic.

Un moment de linişte, întrerupt din nou de vocea lui Ford.

– Alex zice să vii înapoi.

Alina schiţă o grimasă.

– De ce? Suntem în *stand-by* până diseară.

Alt moment de linişte, apoi vocea lui Alex:

– Acum, Alina.

Alina oftă exasperată. La naiba! Doar nu era vreun recrut care nu ştia cum să profite în mod discret de puţin timp liber.

– Da, şefu', şuieră printre dinţi.

Două echipe Elite se aflau deja pe poziţii în seara aceea, când El-Faati îşi făcu apariţia în recepţia hotelului, urmat de fiul său. Din înregistrările convorbirilor lui cu ajutorul transmiţătorului pe care i-l plantase Alina, reieşise că întâlnirea cu omul de legătură fusese stabilită pentru ora opt seara în recepţia hotelului. Nu aveau o descriere fizică a omului de legătură, ştiau numai că-l cheamă Habib, iar vocea lui nu se potrivea cu niciun

fișier audio din baza de date Elite. Echipele foloseau metode de supraveghere mobilă, schimbând agenții periodic pentru a nu fi reperați de o posibilă echipă de contra supraveghere. Singurii agenți stabili în recepția hotelului erau Alina și Alex, cu Ford și Scott postați afară în dreptul ușii de la intrare.

După apariția lui El-Faati, Alex se postă într-un colț mai întunecat de unde putea ține sub observație toată recepția. Alina se așeză pe un jilț îmbrăcat în damasc. Scotoci prin poșetă, de unde scoase o oglinjoară și un ruj, apoi se rujă, păstrându-l pe El-Faati în raza ei vizuală.

Arabul se îndreptă spre un grup de canapele bej și se așeză cu fața spre ușa de la intrare. Sorbi cu un aer absent dintr-un pahar cu vin roșu, răsfoind o revistă fără să-i privească paginile. Ochii îi erau ațintiți pe ușă.

– Cred că întâlnirea va avea loc chiar aici, murmură Alina.

– Beta, ocupați-vă pozițiile și așteptați confirmarea vizuală, ordonă Alex.

Ford și Scott intrară în recepție și se postară în partea dreaptă a ușii, discutând animat ca doi prieteni care nu s-au mai văzut de ceva timp.

Privirea Alinei se mută la fiul lui El-Faati, care era clar că se plictisea și încerca să-i atragă atenția tatălui său. Se trase de gulerul cămășii de mătase cu care era îmbrăcat, se foi pe scaun, lovi cu pantofii în masa din față. Când tatăl său nu-i acordă nici cea mai mică atenție, se ridică de pe scaun, își luă avânt și încercă o săritură asemănătoare cu cea de la piscină, numai că de data aceasta obiectivul era poala tatălui său. Dar se părea că El-Faati era obișnuit cu apucăturile odraslei sale, așa că-l pescui din zbor și-l așeză în siguranță pe scaun. Băiatul indică paharul cu vin, iar tatăl îl privi cu un zâmbet îngăduitor. Luă paharul și învârti lichidul vișiniu în mod ademenitor. Băiatul îl privi fascinat și apucă paharul cu ambele mâini.

Alina își întoarse ochii spre Alex. Imun la tot ceea ce nu avea legătură cu misiunea, stătea perfect nemișcat ca o replică a sa dintr-un muzeu de ceară, numai ochii miș-

cându-i-se pentru a scana recepţia. Se mutau de la copil, la tată, de la turişti, la agenţii Elite, oprindu-se pe uşa de la intrare. Iar şi iar repeta acea succesiune, ritmic şi precis ca un muncitor de lângă o bandă rulantă. Ca un robot. Numai o singură dată se opri pentru a o privi pe Alina fix de parcă s-ar fi uitat prin ea.

Uşa hotelului se deschise şi intră un bărbat solid cu o freză ca de soldat şi o pereche de ochelari de soare care-i stăteau parcă suspendaţi pe nasul bulbucat. La subraţ ţinea un ziar făcut sul.

– Avem un suspect, murmură Alina printre dinţi. Potenţială armă în ziar.

– Nu mişcă nimeni până nu avem confirmarea, ordonă Alex.

Noul sosit traversă recepţia în direcţia lui El-Faati, scoţându-şi ochelarii de soare pentru a scoate la iveală o pereche de ochi reci şi întunecaţi. Îi aruncă o privire scurtă fiului lui El-Faati, apoi ridică întrebător din sprâncene. El-Faati se grăbi să-şi expedieze odrasla înapoi în camera de hotel.

– Habib, salută cu o înclinare de cap.

Vocea lui Brett bâzâi în urechile agenţilor într-o fracţiune de secundă:

– Subiectul a fost confirmat.

– Îl interceptăm acum? întrebă Ford.

– Nu, răspunse Alex. Locul e prea public. Aşteptăm până când iese.

Întâlnirea se desfăşură rapid. Se schimbară informaţii, apoi urmă un transfer de bani. La sfârşit se stabili o nouă întâlnire pentru livrarea mărfii. În mai puţin de zece minute, Habib era din nou în picioare, deplasându-se către uşă.

– Beta, interceptaţi-l, ordonă Alex.

Era imposibil ca Habib să fi auzit ordinul secret şi totuşi părea că la un anumit nivel îl recepţionase. Probabil un al şaptelea simţ, un radar personal al pericolului, extrem de dezvoltat de ani buni de experienţă. Oricare ar fi fost cauza, bărbatul aproape o rupse la fugă pe măsură ce

se apropia de ieşire. Ochii i se mişcau continuu, scanând recepţia, oprindu-se pe cei doi agenţi postaţi la uşă. Apoi observară poziţia lui Alex şi în final pe cea a Alinei.

– Ne-a mirosit, spuse Scott, introducându-şi mâna sub haină.

Ziarul de la subraţul lui Habib căzu pe dalele de marmură, un pistol Glock apărând ca prin farmec în mâna lui dreaptă.

Ford păşi în faţa lui.

– Las-o baltă, n-ai nicio şansă. Vino cu noi în linişte şi s-ar putea să rămâi în viaţă.

Habib era înconjurat şi nu avea cum să facă faţă singur împotriva atâtor agenţi. O ştia şi el şi o ştiau şi ei. Era numai o chestiune de timp.

– Tati!

Toată lumea încremeni ca într-un stop cadru. Toată lumea în afară de fiul lui El-Faati, care alerga spre tatăl său. Ochii lui Habib se fixară pe băiat. Nu mai avea altă cale de scăpare. Dintr-un salt ajunse lângă băiat şi-l prinse cu un braţ, ridicându-l în faţa lui pe post de scut. Copilul începu să ţipe, zbătându-se cu înfrigurare, dar braţul puternic al lui Habib îl strânse ca într-o menghină, aproape tăindu-i căile respiratorii. Ţipetele se reduseră la scâncete turi, băiatul luptându-se să respire. El-Faati se repezi să-şi salveze fiul, dar fu doborât la pământ de către Alex cu un pumn bine plasat sub bărbie. Lumea din recepţie începu să ţipe la vederea armelor care se materializară în mâinile agenţilor şi se bulucira spre ieşire.

– Avem vreun unghi bun de tragere? întrebă vocea lui Brett.

– Nu. Tipul se mişcă prea repede, răspunse Alina cu arma Glock ţintită cu ambele mâini spre capul lui Habib.

Având mereu grijă să se ascundă după băiat, Habib începu să se retragă. Alex îl urmă cu arma pe lângă corp, raza laser despicând aerul ca pentru a incita particulele de praf la isterie. Într-o fracţiune de secundă, ridică Glock-ul şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse în umărul lui Habib cu suficientă forţă pentru a-l face să-i zboare

picioarele de sub el. Copilul îi scăpă din braţe şi se răsuci în aer ca aruncat de o centrifugă uriaşă, apoi ateriză pe dalele de marmură cu un zgomot înfundat. Încă conştient, se cuibări în poziţie fetală şi începu să plângă după mama lui. Alina se repezi la el şi încercă să-l calmeze, privindu-l pe Alex cum păşi până în dreptul lui Habib.

– Ridică-te, îi spuse pe un ton ca de gheaţă.

Habib gemu şi se ridică în picioare, cu mâna stângă încleştată pe rana sângerândă din umăr. Alex făcu un semn înspre Ford şi Scott. Îl apucară fiecare de câte o mână şi-l conduseră afară.

Alina se ridică de lângă băiat şi-i bară drumul.

– Aproape ai omorât un copil!

Alex o ignoră total, raportând în microfon:

– Obiectiv neutralizat, activaţi procesul de evacuare. Avem nevoie de un medic.

Înainte să-i poată întoarce spatele, Alina îl apucă de braţ. El privi în jos la mâna ei, apoi îşi ridică ochii şi-i fixă într-ai ei.

– Rămâi şi coordonează sterilizarea zonei, îi ordonă pe un ton calm. Ne vedem la punctul de evacuare în zece minute. Îşi puse arma în tocul de la subraţ şi se îndepărtă.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? strigă ea la spatele lui.

Alex o privi peste umăr cu ochi opaci.

– Nimic.

Bărbatul din faţa ei nu era Alex pe care-l cunoştea. Persoana asta era... altfel. Schimbarea era aproape intangibilă şi n-o putea defini. Era ceva ce simţea mai mult la nivel intuitiv. În timp ce băiatul continua să plângă şi să suspine, simţi cum lumea ei îşi ieşise din propria axă.

Milano, Italia

Jason Addler realiză că ceva era în neregulă imediat ce o zări pe Alina.

– Bună, Jason, îl salută cu o mină obosită şi îngrijorată.

Scott și Ford erau ocupați cu demontarea și predarea echipamentului. Roman, un agent operativ transferat de curând de la una dintre filialele din Europa de Est, se tot învârtea în jurul mesei în căutarea unui dispozitiv de comunicație ce lipsea din inventar.

– Vino puțin până în spate, vreau să-ți arăt ceva, spuse Jason, indicând depozitul de echipamente. Imediat ce se aflară la o distanță rezonabilă, se întoarse spre ea și-și puse mâinile în șolduri. Ok, Alina, zi-mi ce s-a întâmplat. Arăți de parcă ți-a călcat cineva pisica cu un tractor.

– N-am nicio pisică.

– Sigur că n-ai. Cine dintre noi are?

Alina oftă prelung.

– E vorba despre Alex. Ceva e-n neregulă... Ceva foarte serios. Ai auzit ceva de misiunea noastră?

– Doar că v-ați atins obiectivul.

– Da, ne-am atins obiectivul, râse ea sarcastic și se așeză pe un scaun. Subiectul ne-a mirosit cumva... Nu mă întreba cum, că nu știu. Și-a scos arma, noi le-am scos pe ale noastre, toate bune și frumoase. După aia, totul s-a dus naibii când a apărut un copil. Tipul l-a prins și l-a folosit pe post de scut uman. Alex l-a împușcat pe tip în umăr fără să clipească și nici n-a catadicsit să vadă dacă puștiul e ok.

Jason se rezemă de un raft de metal cu o figură gânditoare.

– Cât timp ai fost tu plecată pentru misiunea aia de la Monte Carlo... Patru săptămâni?

– Cam așa ceva.

– Și pe Alex l-au trimis tot într-o misiune lungă. Jason părea că vorbește mai mult cu el însuși. Ceva la nivel înalt, total clasificat. Cum se poartă cu tine?

Alina căzu pe gânduri. Cum se purta Alex cu ea? Ca și cum n-ar fi existat, ca și cum ar fi fost oricare alt agent operativ. Redevenise cine și ce fusese odinioară, nu mai existau decât misiunea și obiectivul final pentru el.

– Mă ignoră total. Nu-i pasă ce fac decât atunci când nu-i respect ordinele şi atunci îi pasă foarte tare. Pe de altă parte, eu am fost cea care a iniţiat ruptura dintre noi.

– Mda, probabil că tocmai a fost lovit în moalele capului de vreo revelaţie. Chestia asta, combinată cu misiunea misterioasă, unde numai Dumnezeu ştie ce-a trebuit să facă, şi voila! Agentul operativ perfect renăscut din propria-i cenuşă. Probabil a ajuns la concluzia că ţi-ar fi mult mai bine fără el şi acum face tot posibilul să te îndepărteze.

Alina încuviinţă din cap. Da, suna foarte plauzibil... schimbarea atitudinii, concentrarea lui reînnoită asupra protocolului strict din timpul misiunilor, lipsa oricărei expresii faciale... Da, hotărât lucru. Alex-omul-robot era din nou pe baricade.

Jason o bătu cu afecţiune pe spate.

– Vrei un sfat de la un om bătrân? Mergi mai departe şi nici măcar nu privi în urmă. Crede-mă, nu merită. Alex e o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor. Pare un personaj tragic în căutare de cineva care să-l vindece, dar adevărul e că singura identitate care trăieşte cu adevărat în interiorul lui e cea de cel mai bun agent operativ Elite. Nu-ţi irosi timpul, Alex e un vis imposibil.

– Sper că nu întrerup nimic important.

Surprinşi, Alina şi Jason întoarseră capetele şi-l găsiră pe Brett în uşa depozitului. O studia atent pe Alina, în mod clar aşteptând să-i vadă reacţia în legătură cu comportamentul lui Alex în timpul misiunii din Israel.

– Felicitări pentru o misiune reuşită, spuse în cele din urmă cu o umbră de zâmbet maliţios.

Alina schiţă o grimasă.

– Da, bănuiesc că tu o consideri o misiune reuşită.

– Şi tu nu?

– Păi asta depinde de cum defineşte fiecare succesul. Alina rânji obraznic, alimentată de iritarea evidentă a superiorului ei. Dacă pentru tine atingerea obiectivului e tot ceea ce contează, atunci, da, bănuiesc că misiunea a

fost un succes. Dar dacă eşti ca mine şi-ţi pasă de sufletul unui copil inocent, s-ar putea să vezi altfel lucrurile.

Brett o premie cu unul dintre zâmbetele sale de felină la atac.

– Am înţeles.

Nu, n-ai înţeles nimic, gândi ea furioasă. *Nu înţelegi decât planurile tale măreţe, manipulările şi nevoia compulsivă de-a controla lumea din jurul tău!*

– Mai ai şi altceva de adăugat? întrebă el cu voce acidă, parcă ghicindu-i gândurile.

– Nu, am cam spus tot ce era de spus.

Îi făcu un semn cu capul lui Jason, apoi se ridică de pe scaun şi se strecură pe lângă Brett afară din depozit.

– Nu pleca prea departe! strigă el după ea. S-ar putea să avem o misiune de ultimă oră!

Alina nu catadicsi să-i mai răspundă, ci continuă să înainteze pe coridoarele întortocheate.

– Unde te duci? întrebă o voce inconfundabilă din spatele ei, iar ea aproape că se împiedică la auzul ei.

Se opri din mers şi se întoarse cu faţa.

– Dar ţie ce-ţi pasă?

Alex nu reacţionă la iritarea din vocea ei, expresia feţei rămânându-i calmă şi rece.

– Suntem în *stand-by*. E treaba mea să ştiu.

Alina îşi dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

– Ştii ceva, Alex? Mai ai de lucrat la sceneta cu intimidarea. Tocmai am avut o sesiune cu Brett şi trebuie să-ţi mărturisesc că e mult mai bun decât tine.

Expresia lui rămase neschimbată.

– Unde te duci? repetă întrebarea de mai devreme.

– Să mă tolănesc pe unul dintre cele mai incomode paturi inventate vreodată de umanitate, în aşteptarea unei noi misiuni care să mă trimită într-un fund de lume, şi să încerc să uit că iar am distrus sufletul unui copil. Îşi încrucişă sfidătoare braţele la piept şi rânji ironic. Suficiente date pentru tine?

– Ştii prea bine că nu era altă cale.

– Da, şi tu şi Brett îmi tot spuneţi c-ar trebui să înţeleg de ce un copil inocent aproape a fost împuşcat azi, dar chestia e că nu înţeleg deloc, Alex. Şi n-am să înţeleg niciodată.

– Ba o să înţelegi, spuse el cu o inflexiune în voce ce suna ca o umbră de tristeţe, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Alina îl privi până dispăru după un colţ.

– Ba n-am să înţeleg. Şoapta ei furioasă nu reuşi să alunge umbrele reci ce-i cuprindeau inima. N-am să înţeleg niciodată, repetă mai tare de data aceasta, însă cuvintele se dezintegrară şi se împrăştiară prin aer precum frunzele uscate într-o toamnă târzie.

OCHII UNUI STRĂIN

Trecură zile bune până când îl întâlni din nou pe Alex. O întâlnire accidentală: el o coti pe după un colț al coridorului, ea la fel, din direcție opusă și aproape se ciocniră.

– Pardon, murmură ea cu un aer surprins.

Alex o prinse de braţe pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul, apoi o împinse uşor înapoi.

– Nicio problemă.

Nu era nici locul, nici momentul, dar Alina decise să mai încerce o dată.

– De fapt, mă bucur că te-am întâlnit. Ai un minut?

– Un minut.

– Păi mă gândeam mai degrabă să-ți ofer o cafea.

– Cafea. Nu era o întrebare, mai degrabă o constatare.

– Da, înainte ieşeam mereu la o cafea. Nu-ți aduci aminte?

Poate că-şi amintea, dar pe faţa lui nu se citea nimic. Îşi prinse mâinile la spate în stilul soldatului perfect şi o privi cu indiferenţă.

– N-am timp de prostii. Ce vrei?

– Vreau să vorbesc cu tine.

N-ar fi crezut că era posibil, însă ochii lui căpătară o expresie şi mai glacială.

– Vorbeşte.

– Sunt... îngrijorată pentru tine, spuse ea şovăind. Umblă zvonul că te-au trimis în nişte misiuni ciudate şi voiam să ştiu dacă eşti ok.

Privirea lui alunecă peste umărul ei.

– Sunt bine.

– Eşti bine, repetă ea neîncrezătoare.

– Mulţumesc de întrebare.

Indiferenţa lui politicoasă o înţepa ca o tăietură peste care presari sare. Ridică mâna încet şi o aşeză pe antebraţul lui, sperând că atingerea aceea avea să recreeze legătura dintre ei. El privi în jos, la mâna ei, de parcă era o ciudăţenie apărută din neant. Alina aşteptă o reacţie, o tresărire de muşchi, orice ar fi putut să-i demonstreze că o recunoştea la nivel instinctiv, dar nu simţi absolut nimic. Rămăsese nemişcat ca o statuie. Mâna ei alunecă de pe antebraţul lui, iar ea îl privi în ochii aceia gri-verzui care nu demult o înfiorau cu pasiunea din ei ori de câte ori o privea. Acum păreau opaci şi lipsiţi de viaţă. Buzele care le devoraseră pe ale ei deveniseră o linie încordată, iar vocea care obişnuise să-i pronunţe numele ca pe o rugăciune acum îl rostea ca pe un epitet. Nu, nu se prefăcea. Alex dispăruse cu adevărat.

– Altceva? întrebă el pe un ton politicos.

– Nimic, absolut nimic, răspunse Alina păşind înapoi, simţind o nevoie acută să se distanţeze de acea politeţe falsă.

Trecură zile, apoi săptămâni, luni şi Alex continuă să o ceară pe Alina în echipa lui, însă nu-i acorda un tratament preferenţial, ceea ce însemna că era oricând dispus să-i rişte viaţa la fel de mult ca pe a celorlalţi agenţi operativi. Însă nu asta o şoca cel mai mult, ci cât era de diferit faţă de bărbatul care fusese cu numai câteva luni mai înainte. Îşi amintea aproape melancolic timpurile acelea când o manipulase, o minţise, o amăgise cu promisiuni pe care apoi nu le respecta, folosind împotriva ei sentimentele pe care le nutrea pentru el. Noul Alex nu avea motive ascunse şi nu trebuia să-şi reprime emoţiile, pentru că nu avea niciuna. Când acţiona în vreun fel, o făcea numai spre beneficiul organizaţiei Elite. Nu se mai deranja s-o ameţească de cap; îi dădea numai ordine pe care se aştepta să le respecte cu sfinţenie.

Odată, în timpul unei misiuni extrem de simple ce se transformase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte din cauza unor informaţii eronate, gloanţele inamice o imobilizară

în spatele unui generator de curent electric, separând-o de restul echipei. După ce golise și ultimul încărcător, își introdusese arma în toc cu resemnare și-și rezemase capul de peretele din spatele ei. Nu trecu mult timp și în fața ei se materializă ca prin farmec unul dintre inamici, ținându-i capul cu arma, pregătit să tragă. Fusese convinsă în momentul acela că avea să moară. Înainte de-a putea apăsa pe trăgaci însă, bărbatul se prăbuși la pământ cu un glonț în ceafă. La câțiva metri în spatele lui, Alex își coborî arma încă fumegândă.

– Mersi, îngăimă ea.

El înclină din cap și-i indică ieșirea de urgență.

– Ai trei minute să ajungi la punctul de evacuare.

Ordinul nu era însoțit de nicio comunicare tacită, iar în ochii lui nu se citea nicio urmă de îngrijorare, însă Alina decise să-i mai acorde o șansă. Poate trecuse suficient de mult timp de la ultima încercare eșuată.

Drumurile lor se încrucișară din nou în seara aceea în sala de *briefing*. Ea tocmai își terminase raportul, el se îndrepta către centrul de comandă.

– Alex! îl strigă ea.

El se opri și se întoarse către ea cu aceeași privire opacă.

– Mă gândeam că poate vrei să mergem să mâncăm ceva, propuse ea cu mai mult entuziasm decât simțea.

În ochii lui apăru o ușoară confuzie.

– De ce?

Bună întrebare, gândi Alina cinică, apoi clătină din cap, învinsă de atitudinea lui glacială.

– Lasă, e-n regulă.

Fără să-l mai privească, trecu pe lângă el și se îndepărtă. După câțiva pași însă, ceva o determină să se oprească. Întoarse capul și-l găsi stând exact în aceeași poziție în care-l lăsase, privind-o cu atenție pe sub sprâncenele încruntate. Îi oferi un zâmbet minuscul, însă fața lui rămase nemișcată. Și apoi văzu adevărul chiar acolo în adâncul ochilor lui schimbători și reci. Nu o salvase

neapărat pe ea în ziua aceea, ci pe un oarecare agent operativ care avea nevoie de ajutor.

– Nu cu mult timp în urmă, l-ați săltat pe tipul ăsta, Habib Abouelmaati, începu Brett, aruncându-i o privire lui Alex. După ce și-a revenit și a înțeles gravitatea situației în care se afla, Abouelmaati a fost de acord să devină informatorul nostru. A fost trimis înapoi pe teren, pentru a lua legătura cu distribuitorul lui.

– Cineva cunoscut? întrebă Alex.

– Nu chiar. Abouelmaati colaborează cu un grup format din foști ofițeri KGB și adevărate genii de la Universitatea din Moscova. Dezvoltă explozibil experimental și vând formulele, fără să le pese cine este cumpărătorul dacă plătește prețul cerut de ei. Ceea ce ne face nouă viața mai ușoară. Alex va poza drept cumpărător și potențial investitor, deci va avea privilegiul de-a vizita laboratoarele. Vreau anihilare totală.

Brett privi la ceas.

– Profilul misiunii e pe PDA-uri, îl puteți studia în avion. Plecați într-o oră. Dacă aveți întrebări, Alex are răspunsurile.

Yaroslavl, Rusia

Întâlnirea avea loc într-un hangar dintr-un aeroport părăsit. Clădirea era în paragină, în mare nevoie de o renovare. Vopseaua cojită atârna în franjuri murdari de pe pereți, dezvăluind scheletul metalic ruginit de dedesubt. Ferestrele imense erau crăpate și pline de țărână.

Vântul rece sufla dinspre nord-est, iar Alina își strânse înfrigurată haina lungă și neagră în jurul corpului. Fusese poziționată pe post de acoperire pentru Alex, jucând rolul asistentei lui. Urma să-l întâlnească pe omul de legătură al lui Habib Abouelmaati, care avea să-i ducă să viziteze laboratoarele. Odată ce locația era confirmată, echipele de intervenție intrau în acțiune.

– Satelitul a detectat un convoi care se apropie de voi din sud, îi informă vocea lui Brett. O să aveți ceva oaspeți. Sunteți pe poziții?

– Afirmativ, răspunse Alex.

Pietrișul scârțâi sub roțile mașinilor și câteva momente mai târziu, o limuzină își făcu apariția în hangar, urmată de două Jeep-uri militare pline ochi cu bărbați echipați în costume de camuflaj. Portiera șoferului limuzinei se deschise, dând la iveală un mutant de aproape doi metri. Rânji la ei insolent, apoi deschise portiera din spate. Un bărbat mai în vârstă, de înălțime medie, păși pe asfaltul murdar. Era înfășurat într-o haină groasă de lână și purta cizme de piele foarte bine lustruite. O căciulă rusească cu aripioarele laterale desfăcute îi acoperea capul și jumătate de față.

– Ești Bryon Michaels? îl întrebă pe Alex într-o engleză cu un accent extrem de puternic.

– Da. Alex făcu un gest cu mâna către Alina. Asistenta mea, Emma Weise.

– Eu sunt Iliya și atât. Numele de familie nu e important deocamdată.

Rusul își scoase căciula pentru a dezvălui o chelie strălucitoare și o pereche de ochi albaștri care o scanară cu dispreț pe Alina din cap până în picioare.

– Ești femeie, remarcă iritat, ca și cum nu era un lucru pozitiv. Nu-mi plac femeile care se amestecă în afacerile bărbaților.

Păși până aproape de ea și o privi insistent drept în ochi. Părea irațional, lipsit de control, iar ea se întrebă dacă nu era cumva drogat. Un pistol îi apăru dintr-o dată în mâna dreaptă și cu o mișcare bruscă o lovi peste față. Capul ei zbură într-o parte la contactul cu metalul rece, iar ea se prăbuși amețită pe un genunchi. Rusul îndreptă pistolul către fruntea ei, părând gata să apese pe trăgaci.

– Ce faci?

Alina înregistră vocea lui Alex prin valurile de durere ce-i pulsau în cap, intrigată că tonul lui suna mai mult curios decât indignat.

– Eu personal folosesc femeile numai pentru sex şi numai dacă sunt foarte docile, râse Iliya. Ţi-am mai zis, nu-mi plac femeile care se bagă unde nu le fierbe oala.

– Mie-mi plac.

Alex îşi scoase arma, dar la fel făcură şi mutantul de şofer şi bărbaţii din Jeep-uri. Alina îl consideră un gest frumos, dar din păcate inutil. Nu avea cum să le facă faţă. Probabil Iliya gândea acelaşi lucru, pentru că începu să râdă în hohote.

– Asta-i problema ta, spuse chicotind. Îşi coborî braţul şi apăsă pe trăgaci. De două ori.

Primul glonţ se înfipse în vesta anti-glonţ a Alinei, fisurându-i o coastă şi zburându-i picioarele de sub ea. Al doilea o nimeri în partea laterală dreaptă unde nu era protejată. Mâna ei se aşeză peste rană, încercând să stăvilească sângele lipicios şi cald ce-i curgea printre degete. Respiraţia i se îngreună.

Respiră, îşi comandă. *Continuă să respiri.* Îşi imaginase moartea de mii de ori, însă niciodată, nici măcar o dată, nu crezuse că avea să moară de mâna unui rus isteric şi drogat, care avea ceva împotriva femeilor. Durerea o copleşi, adâncindu-se ca o spirală întunecată. *Alex...* Întoarse capul şi-l căută cu privirea, simţind asfaltul rece sub obraz. Unde era?

Îl zări stând nemişcat în acelaşi loc, mâna care ţinea arma atârnându-i pe lângă corp. Pe faţă avea o expresie ca de regret. Era prima urmă de emoţie pe care o citea pe faţa lui de luni întregi. Rusul încă râdea, gesticulând cu pistolul în dreapta şi-n stânga. Alina îşi presă mâna pe rană, bucurându-se de senzaţia de amorţeală ce i se instala în corp, chiar dacă ştia că nu era ceva pozitiv dacă voia să supravieţuiască.

Rusul îşi puse pistolul la loc în toc, după care se întoarse spre Alex cu un rânjet larg pe buzele subţiri.

– Ai venit să faci afaceri, ori să te ţii după fundul unei pipiţe? Hai să-ţi arăt laboratoarele.

Se întoarse pe călcâie şi o porni spre limuzină. Alex rămase pe loc, privind în jos la trupul Alinei.

– Vii, sau nu? îi aruncă Iliya peste umăr pe un ton impacientat.

Timpul păru să capete substanță și viață proprie, extinzându-se, contractându-se, rămânând suspendat între ei.

– Da, pluti cuvântul aproape în mod grațios de pe buzele lui Alex.

Fără niciun alt sunet, își introduse și el arma în toc și îl urmă pe Iliya spre limuzină. Alina își lăsă mâna să-i alunece de pe rană, mușcându-și buzele în timp ce sângele curgea nestăvilit. Lichidul vâscos și lipicios formă o baltă călduță în jurul ei. Lumina părea că împrumutase o aură ireală, strălucind puternic la marginile imaginilor. Letargia se instală în corpul ei ca o umbră a morții, paralizându-i mintea și funcțiile vitale.

Alex o părăsise. O lăsase să moară.

Respirația i se îngreună din ce în ce mai mult, apoi totul deveni negru în jurul ei.

Sunete. Lumină. Durere. Alina tresări, alunecând în realitate. Zăcea tot culcată, dar nu se mai afla pe asfaltul rece. Fusese mutată? Își simțea corpul ca pe o zonă de război: o durere îi pulsa în tâmple, partea dreaptă o usturа și simțea apăsarea specifică a unei coaste fisurate. Se pipăi cu mâna, descoperind că cineva o dezbrăcase de hainele pline de sânge și-i pansase rana din partea dreaptă. Era învelită cu un material ușor. Bumbac? Unde se afla?

Se forță să deschidă ochii și privi în jur. O cameră cu tavan înalt, aerul mirosind a stătut și mucegai. Fusese întinsă pe o canapea, cu capul sprijinit pe o pernă, o pătură subțire acoperind-o total, de la bărbie la picioare. În mod sigur nu se afla în Iad și se îndoia că putea fi în Rai. *Probabil că sunt încă vie.* Trase aer în piept, atentă să nu-și deranjeze coasta fisurată și întoarse capul.

Alex era la numai câțiva pași, așezat pe un scaun și cu ochii închiși. Fața lui, care fusese la fel de imobilă ca să-

pată în granit timp de luni bune, avea acum întipărită o expresie îngrijorată.

– Alex? îl strigă ea cu voce răgușită.

Ochii lui se deschiseră imediat.

– Unde suntem? întrebă ea.

– Într-o locație sigură, o liniști el. Un medic e-n drum spre noi.

– Ce... Alina tuși, durerea propagându-se în cercuri concentrice de la coasta fisurată. Ce s-a întâmplat?

Ochii lui se fixară pe un punct de deasupra capului ei.

– N-am putut compromite toată misiunea. A trebuit să te las acolo, spuse după un moment de tăcere. Imediat ce locația laboratoarelor a fost confirmată, i-am ucis. Pe toți. M-am întors cât am putut de repede.

– De ce?

Ochii lui se afundară în ai ei, durerea întipărită în mod clar în adâncurile lor gri.

– Ce-i cu tine, Alex? De ce te-ai schimbat atât de mult? îl întrebă aproape șoptit.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine... începu el, însă vocea i se frânse.

Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui în așteptare. Slăbită din cauza pierderii masive de sânge, nu mai putea vorbi.

Alex se ridică brusc în picioare și păși până în dreptul ușii, dar se opri acolo și continuă cu spatele la ea:

– Ai făcut o alegere foarte bună când te-ai îndepărtat de mine. Ține-o tot așa pentru binele tău.

Dispăru pe ușă fără niciun zgomot, precum Îngerul Morții, lăsând-o pe Alina cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii palizi.

ÎNGERII MORŢII

Alina schiţă o grimasă, încercând să-şi găsească o poziţie mai bună. *La naiba cu rana asta!* Se atinse uşor în partea dreaptă, unde durerea pulsa în valuri ce-i provocau greaţă. Punctul în care penetrase glonţul era încă inflamat. Îşi potrivi perna sub cap, gândindu-se că poate ar fi fost o idee bună să ia pilulele împotriva durerii prescrise de doctor.

Un zgomot la fereastră îi atrase atenţia. Închise ochii, prefăcându-se că doarme, în timp ce-şi strecura mâna sub pernă după arma ascună acolo. Înainte de-a putea face orice altceva însă, două figuri în negru o imobilizară de mâini şi de picioare. În ciuda durerii agonizante, se zbătu să se elibereze. Unul dintre atacanţi îi smulse arma din mână. Încercă să-l lovească cu piciorul pe al doilea, însă durerea ascuţită o făcu să geamă prelung. Metalul rece al unui pistol i se presă la tâmplă.

– Ai încurcat-o, Ducesă. Eşti moartă.

Alina îngheţă.

– Ford?

– Eu, îi răspunse bunul ei prieten, retrăgând ţeava pistolului de la tâmpla ei.

– Daţi-i drumul, ordonă Alex din colţul din dreapta al camerei şi aprinse lumina.

Alina îşi feri ochii, apoi le aruncă o privire celor doi agenţi operativi de lângă ea. Ochii ei se opriră însă pe cel care avea puteri depline asupra ei. O privea în mod aproape solemn, lumina jucându-se cu umbrele înşelătoare din ochii lui verzi-albăstrui.

– Ce înseamnă porcăria asta? întrebă ea, fierbând de furie.

– Un test pe care tocmai l-ai picat. Avem multe misiuni noi şi puţini agenţi disponibili, iar pe tine se pare că nu te putem activa încă.

Bruno, agentul operativ care încă o ţinea de picioare, râncji ironic.

– Nu te vedeam prea bine dacă eram pe bune băieţii răi.

Într-o fracţiune de secundă, Alina se ridică şi-i smulse pistolul din mână. Bruno privi tâmp la ţeava îndreptată spre fruntea lui.

– Ia-ţi mâinile de pe mine, spuse Alina cu voce calmă.

– Îţi sugerez să faci cum spune, adăugă Alex, tonul lui căpătând o inflexiune ironică.

Bruno îşi ridică mâinile şi se retrase câţiva paşi. Alina îi înapoie arma lui Ford.

– Aşteptaţi-mă afară, le ordonă Alex.

O ajută să se ridice din pat, însă se retrase de lângă ea imediat ce se afla în picioare. Alina îl urmă în bucătărie.

– Puteam să-ţi spun eu singură că deocamdată nu sunt în cea mai bună formă, nu trebuia să regizezi toată parodia asta. Bun, şi acum c-am picat, ce urmează?

Alex îşi împinse o şuviţă de păr după ureche.

– Treci pe statut provizoriu până-ţi mai revii.

– Hmmm... Alina îl privi pieziş. Sunt în vacanţă cu plată?

– Nu. Vei fi repartizată temporar la un departament de suport.

– La sortat de hârţogăraie?

Alex îi oferi un zâmbet minuscul.

– Începi mâine dimineaţă la şapte. O mai studie un moment, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Odihneşte-te puţin, arăţi ca naiba.

A doua zi de dimineaţă, la ora şapte fix, Alina se prezentă la departamentul la care fusese repartizată.

– 'Neaţa, scumpete, o salută Jason, dezlipindu-şi ochii de pe plăcuţa înţesată cu circuite la care lucra.

– 'Neaţa, răspunse ea timid.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el cu un zâmbet încurajator.

Alina ridică din umeri și privi în jurul ei.

– Păi, asta ar trebui să te întreb eu pe tine.

– Adică?

– Adică sunt noul tău asistent. Cred că Brett habar n-are ce să facă cu mine până-mi revin, se grăbi să răspundă privirii întrebătoare pe care i-o aruncă Jason.

– Aha... spuse Jason, privind-o cu un zâmbet ironic. Pentru început, faci numai ce zic eu și nu pui mâna pe nimic decât dacă-ți zic eu. S-a înțeles?

Alina oftă ușurată la tonul lui glumeț.

– Da, șefu'.

– Îmi place cum sună asta... M-aș putea obișnui să comand un trepăduș pe-aici.

– Păi, dă-i bătaie. Ce vrei să fac?

Ochii lui Jason sclipiră jucăuși.

– Ei, asta depinde. Cum te descurci cu echipamentul?

– Ce fel de echipament?

Jason indică cu capul spre un grilaj unde erau aliniate o duzină de puști cu lunetă Barret de calibrul 50.

– Lung, tare, periculos, spuse pe un ton sugestiv în timp ce scoase o pușcă și i-o aruncă.

Alina o prinse cu o mișcare de expert și-și trecu degetul ușor într-o mângâiere pe toată lungimea țevii.

– Oh, sunt foarte, foarte bună, răspunse în același fel.

Jason râse cu poftă, apoi îi indică să ia loc la masa de lucru.

– Atunci poți să începi. Demonteaz-o și curăț-o.

Alina înclină din cap.

– Da, șefu'.

Puse pușca pe masă și se așeză cu grijă pe bancă, încercând să-și găsească o poziție confortabilă pentru rana care încă o jena. Trase pușca spre ea și în curând fu absorbită de munca ei, simțindu-se aproape fericită. Nu era chiar atât de rău precum se așteptase. Și, oricum, era mult mai bine decât pe teren. Mâna lui Jason i se așeză pe umăr, iar ea îl privi surprinsă.

– Nu te mai gândi. Totul o să fie bine, spuse el pe un ton aproape patern.

Alina întoarse capul, nedorind ca el să vadă că o podidiseră lacrimile la cuvintele lui.

– Cum spui tu, şefu', întări cu voce tremurată.

El o bătu încurajator pe spate, apoi se întoarse la munca lui.

– Jason?

El îşi ridică ochii şi o văzu zâmbindu-i, cu ochii suspect de lucioşi.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere, scumpete.

Timpul trecu repede. Alina lucră în tăcere, realizând că avea aptitudini pentru munca aceea. Jason trebuia să-i arate numai o singură dată ce are de făcut şi putea să se descurce singură foarte bine.

Seara, atmosfera liniştită se transformă brusc în haos, când fură inundaţi de un curent continuu de agenţi operativi care se pregăteau să plece într-o misiune. Puştile cu lunetă pe care Alina le curăţase dispărură una după alta, la fel şi dispozitivele de comunicaţie şi alte echipamente pe care le testase, curăţase, aranjase.

Admiraţia ei pentru Jason crescu considerabil în timp ce urmări uşurinţa şi serenitatea cu care făcea faţă nebuniei generale. Pulsul activităţii se putea asemăna cu scenele din culisele unui teatru chiar înainte de ridicarea cortinei. Agenţii operativi se îmbulzeau într-un vârtej organizat, cu adrenalina pompându-le prin vine, la fel ca nişte actori înainte de o premieră. Numai că piesa lor se juca pe viaţă şi pe moarte, iar unii dintre ei nu aveau să se mai întoarcă vreodată înapoi.

Alina realiză că Jason nu pregătea numai echipamentul şi armele, ci şi oamenii. Îl privi cum îi manevra cu aceeaşi dexteritate cu care mânuia echipamentul, ştiind ce să-i spună fiecăruia. Îşi aminti de câte ori făcuse exact acelaşi lucru şi pentru ea. Celor mai tăcuţi şi gânditori, care nu doreau decât un scurt interval de timp în care să

se calmeze şi să se concentreze pe ceea ce urma, le oferea un salut scurt şi un serviciu eficient. Celor încordaţi, o glumă, de obicei una deocheată, pentru a-i destinde. Câteodată îi bătea prietenește pe spate şi le şoptea ceva încurajator şi aproape înţelept la ureche. Alţii primeau şicanări ironice, pline de haz.

Alina încercă să stea deoparte, dar el îi făcu un semn să ajute agentul care urma la rând.

– Hai, că poţi, o încurajă. Echipează-l cu tot ce-i trebuie.

Alina dădu din cap, cu stomacul un ghem de nervi. Era complet diferit să se afle de partea cealaltă a mesei. De obicei, ea aştepta la rând pentru a-şi ridica echipamentul. Ridică ochii la următorul agent îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

– Ford! exclamă mirată.

– Da, Ducesă... eu, răspunse el jenat. Sper că nu eşti prea ofticată pe mine pentru aseară. Îmi respectam numai ordinele... Ştii că nu prea ai de ales în locul ăsta.

– Da, ştiu. Nu-ţi face probleme, e ok.

– Deci rămânem prieteni? întrebă el plin de speranţă.

– Pentru totdeauna.

Ford îşi luă echipamentul în primire şi o porni fluierând pe coridorul care ducea către ieşire.

– Bună treabă, îi spuse Jason cu voce joasă.

Alina începu să se relaxeze şi să prindă curaj. Se sincroniză cu Jason şi-şi jucă rolul lângă ceilalţi actori, cu ocazionalele indicaţii de la Jason în rolul lui de regizor. Sarcina lor se apropia de sfârşit, vârtejul de activitate liniştindu-se treptat. Jason se retrase într-un colţ, pentru a completa inventarul, în timp ce Alina îi zâmbi ultimului agent operativ.

– Bună, Antonio, îl salută, întinzându-i dispozitivul de comunicaţie. Am tot echipamentul tău pregătit.

Antonio, un tânăr brunet de vreo douăzeci de ani, cu piele măslinie şi ochi întunecaţi şi ageri, nu schiţă nicio mişcare. Ochii lui se roteau aproape sălbatic în dreapta şi-n stânga, căutând parcă o cale de scăpare.

– Eşti bine? îl întrebă.

– Nu, răspunse el cu vocea cuprinsă de panică. Nu, nu sunt deloc bine. Păşi mai aproape, ochii lui fixând-o de parcă ar fi fost în pragul înecului, iar ea ţinea colacul de salvare în mână. Nu mă mai întorc de data asta. În seara asta o să mor.

Alina ocoli masa ce-i separa şi-l trase deoparte.

– Hei, nu mai vorbi aşa, îi şopti pe un ton uşor răstit. Totul o să fie bine.

Mâna lui îi apucă braţul ca într-o menghină.

– O simt, Alina. Nu mă mai întorc.

Cu toţii trăiau la numai un pas de moarte şi se puteau baza pe instinctele lor când se aflau în pericol, aşa că nu putea trata cu indiferenţă ceea ce simţea unul dintre ei, blamând numai panica. Poate Antonio simţise că jocul se întorsese împotriva lui şi că nu-i putea scăpa destinului.

– Cu ce te pot ajuta? îl întrebă pe un ton calm.

La acceptul ei, tânărul păru să se liniştească şi ridică din umeri.

– Cu nimic. E prea târziu pentru o spovedanie, sau o rugăciune.

– Pot să spun rugăciuni, afirmă ea cu mai multă convingere decât simţea.

O licărire de speranţă apăru în ochii lui întunecaţi.

– Crezi în Dumnezeu?

– Da, rosti cuvântul fără ezitare.

Nu mersese prea mult la biserică în viaţa ei, dar mereu crezuse că lumea este guvernată de ceva cu mult mai puternic decât simpla inerţie.

Antonio îi luă mâna în ambele lui mâini, depozitând un şirag de mătănii în palma ei.

– Atunci mă poţi ajuta. Du-te la biserică şi roagă-te pentru mine.

– Promit, îi răspunse solemn.

O expresie de calm profund se aşternu pe faţa lui imediat ce ea rosti promisiunea. Se reîntoarse la masă şi-şi luă echipamentul în primire, apoi păşi pe coridor să-şi întâmpine moartea. Alina se sprijini de peretele din

spatele ei, simțindu-se stoarsă de puteri. Jason îi puse o mână pe umăr.

– Crezi că asta a fost greu? Dădu din cap cu tristețe. Acum începe partea grea. Ochii lui rătăciră pe coridor, în urma agenților operativi. Acum nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm.

Alina deschise ușa înaltă și grea și păși în penumbră, oprindu-se pentru a se acomoda cu semiîntunericul locului. Culorile calde ale vitraliilor se revărsau pe podeaua de lemn, lumina aurie făcând ca pereții să pară iluminați de undeva de dinăuntrul lor. Arcadele se înălțau semețe deasupra capului ei, întâlnindu-se într-o cupolă majestuoasă.

Se simțea ciudat de liniștită în timp ce rămase acolo pe loc, pur și simplu inhalând atmosfera încărcată de pace a sanctuarului. Ochii ei coborâră pentru a observa băncile simple de lemn. Numai o femeie bătrână era îngenuncheată în rândul din față, rugându-se în liniște cu capul plecat. După câteva momente se ridică, iar Alina privi fascinată cum pășește până în fața altarului, unde îngenunche din nou pe un genunchi, făcându-și semnul crucii.

Inima i se strânse. *Cum să fac asta?* Nu știa ritualurile, nu știa cuvintele rugăciunilor. Avea să fie ascultată oare, dacă nu respecta regulile? Făcu câțiva pași, auzind cum ușa masivă se deschidea și apoi se închidea în urma bătrânei. Era singură. Trase aer adânc în piept și se așeză timid la marginea unei bănci. Promisese. Și dacă tot avea s-o facă, voia s-o simtă din tot sufletul. Fără jumătăți de măsură.

Băgă mâna în buzunar și scoase mătăniile. Nu știa ce cuvinte trebuia să spună, așa că avea să le spună în felul ei. Închise ochii. În ciuda vieții pe care o ducea și a lucrurilor oribile pe care trebuia să le facă în numele binelui, simțea că locul acela sacru o primea cu brațele deschise, o voce interioară șoptindu-i că era în regulă, cuvintele ei aveau să fie auzite. Se așeză în genunchi și își

spatele ei, simțindu-se stoarsă de puteri. Jason îi puse o mână pe umăr.

– Crezi că asta a fost greu? Dădu din cap cu tristețe. Acum începe partea grea. Ochii lui rătăciră pe coridor, în urma agenților operativi. Acum nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm.

Alina deschise ușa înaltă și grea și păși în penumbră, oprindu-se pentru a se acomoda cu semiîntunericul locului. Culorile calde ale vitraliilor se revărsau pe podeaua de lemn, lumina aurie făcând ca pereții să pară iluminați de undeva de dinăuntrul lor. Arcadele se înălțau semețe deasupra capului ei, întâlnindu-se într-o cupolă majestuoasă.

Se simțea ciudat de liniștită în timp ce rămase acolo pe loc, pur și simplu inhalând atmosfera încărcată de pace a sanctuarului. Ochii ei coborâră pentru a observa băncile simple de lemn. Numai o femeie bătrână era îngenuncheată în rândul din față, rugându-se în liniște cu capul plecat. După câteva momente se ridică, iar Alina privi fascinată cum pășește până în fața altarului, unde îngenunche din nou pe un genunchi, făcându-și semnul crucii.

Inima i se strânse. *Cum să fac asta?* Nu știa ritualurile, nu știa cuvintele rugăciunilor. Avea să fie ascultată oare, dacă nu respecta regulile? Făcu câțiva pași, auzind cum ușa masivă se deschidea și apoi se închidea în urma bătrânei. Era singură. Trase aer adânc în piept și se așeză timid la marginea unei bănci. Promisese. Și dacă tot avea s-o facă, voia s-o simtă din tot sufletul. Fără jumătăți de măsură.

Băgă mâna în buzunar și scoase mătăniile. Nu știa ce cuvinte trebuia să spună, așa că avea să le spună în felul ei. Închise ochii. În ciuda vieții pe care o ducea și a lucrurilor oribile pe care trebuia să le facă în numele binelui, simțea că locul acela sacru o primea cu brațele deschise, o voce interioară șoptindu-i că era în regulă, cuvintele ei aveau să fie auzite. Se așeză în genunchi și își

spatele ei, simțindu-se stoarsă de puteri. Jason îi puse o mână pe umăr.

– Crezi că asta a fost greu? Dădu din cap cu tristețe. Acum începe partea grea. Ochii lui rătăciră pe coridor, în urma agenților operativi. Acum nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm.

Alina deschise ușa înaltă și grea și păși în penumbră, oprindu-se pentru a se acomoda cu semiîntunericul locului. Culorile calde ale vitraliilor se revărsau pe podeaua de lemn, lumina aurie făcând ca pereții să pară iluminați de undeva de dinăuntrul lor. Arcadele se înălțau semețe deasupra capului ei, întâlnindu-se într-o cupolă majestuoasă.

Se simțea ciudat de liniștită în timp ce rămase acolo pe loc, pur și simplu inhalând atmosfera încărcată de pace a sanctuarului. Ochii ei coborâră pentru a observa băncile simple de lemn. Numai o femeie bătrână era îngenuncheată în rândul din față, rugându-se în liniște cu capul plecat. După câteva momente se ridică, iar Alina privi fascinată cum pășește până în fața altarului, unde îngenunche din nou pe un genunchi, făcându-și semnul crucii.

Inima i se strânse. *Cum să fac asta?* Nu știa ritualurile, nu știa cuvintele rugăciunilor. Avea să fie ascultată oare, dacă nu respecta regulile? Făcu câțiva pași, auzind cum ușa masivă se deschidea și apoi se închidea în urma bătrânei. Era singură. Trase aer adânc în piept și se așeză timid la marginea unei bănci. Promisese. Și dacă tot avea s-o facă, voia s-o simtă din tot sufletul. Fără jumătăți de măsură.

Băgă mâna în buzunar și scoase mătăniile. Nu știa ce cuvinte trebuia să spună, așa că avea să le spună în felul ei. Închise ochii. În ciuda vieții pe care o ducea și a lucrurilor oribile pe care trebuia să le facă în numele binelui, simțea că locul acela sacru o primea cu brațele deschise, o voce interioară șoptindu-i că era în regulă, cuvintele ei aveau să fie auzite. Se așeză în genunchi și își

spatele ei, simțindu-se stoarsă de puteri. Jason îi puse o mână pe umăr.

– Crezi că asta a fost greu? Dădu din cap cu tristețe. Acum începe partea grea. Ochii lui rătăciră pe coridor, în urma agenților operativi. Acum nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm.

Alina deschise ușa înaltă și grea și păși în penumbră, oprindu-se pentru a se acomoda cu semiîntunericul locului. Culorile calde ale vitraliilor se revărsau pe podeaua de lemn, lumina aurie făcând ca pereții să pară iluminați de undeva de dinăuntrul lor. Arcadele se înălțau semețe deasupra capului ei, întâlnindu-se într-o cupolă majestuoasă.

Se simțea ciudat de liniștită în timp ce rămase acolo pe loc, pur și simplu inhalând atmosfera încărcată de pace a sanctuarului. Ochii ei coborâră pentru a observa băncile simple de lemn. Numai o femeie bătrână era îngenuncheată în rândul din față, rugându-se în liniște cu capul plecat. După câteva momente se ridică, iar Alina privi fascinată cum pășește până în fața altarului, unde îngenunche din nou pe un genunchi, făcându-și semnul crucii.

Inima i se strânse. *Cum să fac asta?* Nu știa ritualurile, nu știa cuvintele rugăciunilor. Avea să fie ascultată oare, dacă nu respecta regulile? Făcu câțiva pași, auzind cum ușa masivă se deschidea și apoi se închidea în urma bătrânei. Era singură. Trase aer adânc în piept și se așeză timid la marginea unei bănci. Promisese. Și dacă tot avea s-o facă, voia s-o simtă din tot sufletul. Fără jumătăți de măsură.

Băgă mâna în buzunar și scoase mătăniile. Nu știa ce cuvinte trebuia să spună, așa că avea să le spună în felul ei. Închise ochii. În ciuda vieții pe care o ducea și a lucrurilor oribile pe care trebuia să le facă în numele binelui, simțea că locul acela sacru o primea cu brațele deschise, o voce interioară șoptindu-i că era în regulă, cuvintele ei aveau să fie auzite. Se așeză în genunchi și își

puse fruntea pe mâinile împreunate. Dintr-o dată, toată durerea pe care o ţinuse sub un control strict în adâncul fiinţei ei, se revărsă cu furia unui ocean ieşit din matcă.

– O, Doamne... Lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji ca un râu al disperării. Era atât de tânăr... şi ştia...

Imaginea lui Antonio îi apăru în minte. Povestea lui era una familiară, era povestea tuturor. Nu fusese diferit de restul, luptându-se cu greutatea tot mai apăsătoare a păcatelor comise în numele atotputernicei Elite. Păcatele se îngrămădeau unul peste altul într-o piramidă dementă ce creştea până erau zdrobiţi de sentimentul acut de vinovăţie. Hohotele de plâns o cotropiră total.

– Iartă-ne... ai milă... ajută-ne...

Plânse pentru ea însăşi, la fel ca şi pentru Antonio, un bărbat tânăr care murise mult prea devreme, răpus de un glonţ rătăcit. Plânse pentru ei toţi.

Treptat, lacrimile secară, aşa cum secă şi greutatea din sufletul ei. Şi atunci ştiu. Lacrimile şi durerea pe care le vărsase drept din inimă fuseseră acceptate acolo în casa Lui Dumnezeu, poate chiar mai mult decât aveau să fie vreodată cuvintele rugăciunilor. Se simţea uşoară, plină de o pace caldă, apoi simţi o prezenţă în apropiere. Un înger? Suspinele îi încetară şi privi în sus, drept în ochii gri ai îngerului.

– Alex? şopti surprinsă. Ce cauţi aici?

Alex intrase în biserică şi rămăsese în dreptul uşii, cu ochii fixaţi pe locul unde Alina era îngenuncheată, plângând în hohote. Ştia de ce se afla aici, citise raportul misiunii din acea dimineaţă. Trei agenţi operativi morţi, cinci răniţi, iar obiectivul lor, un traficant de arme saudit, scăpase ca prin urechile acului. Un eşec total. Numele lui Antonio era trecut pe lista morţilor, iar Jason îi spusese cu o faţă lungă unde plecase Alina.

Înaintă şi se opri lângă ea, simţind că-i pângăreşte intimitatea. Decise să n-o întrerupă încă, aşa că doar rămase acolo în picioare, parcă făcând de strajă, smulgându-şi cu greu ochii de la ea în semn de respect. Privirea lui alunecă

peste vitraliile superbe, inhalând aroma liniștitoare a lumânărilor și a tămâiei.

Și el se ruga înainte de misiuni, în timp ce se afla față în față cu moartea în timpul misiunilor, se ruga în timp ce colegii lui cădeau ca muștele în jurul lui. Își aduse aminte de câte ori făcuse ceea ce făcea Alina acum. Și el bocise morții. Singura soluție pentru a putea suporta agonia fusese să le ascundă amintirea undeva cât mai adânc în sufletul lui și să nu mai simtă nimic. Oricum, cu toții erau morți pentru lumea de dinafară pe care o străbăteau ca niște umbre. Iar pentru Alex era mai ușor să suporte toate pierderile dacă se gândea la ei toți ca fiind deja morți. Și pe el însuși se socotea mort. Nu neapărat fizic, ci sufletește. Rămase nemișcat, ascultând suspinele Alinei, simțindu-se ca o fantomă întunecată în lumina aurie a vitraliilor.

Într-un târziu, suspinele încetară, iar el întoarse capul s-o privească aproape solemn. Alina își ridică ochii umflați și roșii de atâta plâns.

– Alex? Ce cauți aici?

Un mușchi îi tresări în maxilar în timp ce-i susținu privirea.

– Ai fost reactivată. Plecăm după Al-Jhadhir imediat ce avem o locație.

– Adică trebuie să-l ajut din nou pe Jason?

– Nu, răspunse el cu ochi triști. Te-am trecut în status activ. Am nevoie de agenți buni cu experiență. Ai terminat aici? întrebă cu blândețe, privind în jurul lui.

Alina rămase tăcută pentru câteva clipe, inhalând o ultimă boare de aer auriu.

– Da, am terminat.

TRĂIEŞTE ÎN IAD, SLUJEŞTE ÎN RAI

Microbuzul parcă în dreptul rampei destinate misiunilor ce se întorceau la bază. Ian, liderul echipei, păşi afară şi se îndreptă grăbit spre biroul lui Brett, fără să mai aştepte şi restul agenţilor operativi. Aşa era el, impulsiv şi în acelaşi timp foarte eficient, dacă nu chiar o idee rece. Carlo şi Patrick îl urmară ceva mai încet; Carlo pentru că era ceva mai lent din fire, iar Patrick pentru că avea un glonţ înfipt în piciorul stâng. Un medic îl întâmpină cu un scaun cu rotile şi-l transportă în grabă spre clinică.

Alina, singura femeie din echipă, îşi făcu apariţia ultima şi traversă coridorul agale, concentrându-se pe sunetul bocanciilor ei pe cimentul rece şi încercând să nu se gândească la nimic. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării, cuprinzându-i întreg corpul în ciuda echipamentului complet cu care era îmbrăcată. Nu datorită aerului condiţionat, ştia asta, ci mai degrabă datorită amintirilor misiunii din care tocmai se întorsese. Amintirile lucrurilor pe care le văzuse şi făcuse îi bântuiau mintea în imagini succesive.

Câte luni trecuseră oare de când Alex încetase să o mai ceară în echipa lui? Şase... Opt? Ruptura dintre ei funcţiona, dar ea încă se mai lupta cu singurătatea. Îi era dor de el şi de atingerea lui în orele târzii din noapte, în timp ce el se afla de cealaltă parte a lumii.

Ajunse la o cotitură a coridorului şi dădu colţul, intersectându-se cu o echipă de agenţi care se îndreptau spre rampa misiunilor pe punct de plecare. Păşi în lateral să le facă loc, privirea fiindu-i atrasă de o siluetă

familiară. Pulsul i-o luă razna, gâtul i se uscă brusc, și se întrebă dacă va avea mereu aceeași reacție în preajma lui.

Alex o privi scurt, cu ochi impasibili, goliți de orice fel de expresie, apoi își mută privirea și trecu pe lângă ea în tăcere. Avea părul mai lung decât își amintea și arăta obosit și slab. Nu putuse observa nicio rană vizibilă, ceea ce nu însemna neapărat că era complet nevătămat. Era foarte bronzat și avea șuvițe decolorate în păr. Probabil că zvonurile despre transferul lui la departamentul care se ocupa exclusiv de Estul Mijlociu erau adevărate.

Alina se opri și întoarse capul, urmărindu-l până ce-l pierdu din ochi. Oftă din greu, sperând să se întoarcă viu din încă o incursiune în Iad.

A doua zi de dimineață, Alina își fixă apărătorile pentru mâini, asigurându-se că baretele erau fixate pe încheieturi, apoi luă cu asalt sacul de box. Sala de antrenamente era goală, singurele zgomote ce se loveau cu ecou de pereții gri fiind ritmul pumnilor și picioarelor ei lovind sacul greu de piele, zornăitul lanțurilor de care atârna suspendat, și gâfâielile unui suflet pierdut care încerca din răsputeri să evadeze din realitate. Șuvițe rebele de păr îi încadrau fața transpirată.

– Ai pe cineva anume în minte când lovești sacul ăla, Ducesă? întrebă Ford din spatele ei, privind-o cu mâinile încrucișate la piept.

– Nu, doar mă descarc.

– Și mă încarci pe mine de tot, rânji el sugestiv.

Alina își șterse fața cu un prosop.

– Numai gura e de tine. Pun pariu că ai șterge-o înainte să apuc să-mi dau jos pantalonii.

Ford înclină capul într-o parte și-o privi printre gene.

– Poate, dar deocamdată n-avem timp să aflăm. Brett a anunțat un *briefing* în jumătate de oră.

Alina făcu o grimasă și-l urmă afară din sala de antrenament.

familiară. Pulsul i-o luă razna, gâtul i se uscă brusc, și se întrebă dacă va avea mereu aceeași reacție în preajma lui.

Alex o privi scurt, cu ochi impasibili, goliți de orice fel de expresie, apoi își mută privirea și trecu pe lângă ea în tăcere. Avea părul mai lung decât își amintea și arăta obosit și slab. Nu putuse observa nicio rană vizibilă, ceea ce nu însemna neapărat că era complet nevătămat. Era foarte bronzat și avea șuvițe decolorate în păr. Probabil că zvonurile despre transferul lui la departamentul care se ocupa exclusiv de Estul Mijlociu erau adevărate.

Alina se opri și întoarse capul, urmărindu-l până ce-l pierdu din ochi. Oftă din greu, sperând să se întoarcă viu din încă o incursiune în Iad.

A doua zi de dimineață, Alina își fixă apărătorile pentru mâini, asigurându-se că baretele erau fixate pe încheieturi, apoi luă cu asalt sacul de box. Sala de antrenamente era goală, singurele zgomote ce se loveau cu ecou de pereții gri fiind ritmul pumnilor și picioarelor ei lovind sacul greu de piele, zornăitul lanțurilor de care atârna suspendat, și gâfâielile unui suflet pierdut care încerca din răsputeri să evadeze din realitate. Șuvițe rebele de păr îi încadrau fața transpirată.

– Ai pe cineva anume în minte când lovești sacul ăla, Ducesă? întrebă Ford din spatele ei, privind-o cu mâinile încrucișate la piept.

– Nu, doar mă descarc.

– Și mă încarci pe mine de tot, rânji el sugestiv.

Alina își șterse fața cu un prosop.

– Numai gura e de tine. Pun pariu că ai șterge-o înainte să apuc să-mi dau jos pantalonii.

Ford înclină capul într-o parte și-o privi printre gene.

– Poate, dar deocamdată n-avem timp să aflăm. Brett a anunțat un *briefing* în jumătate de oră.

Alina făcu o grimasă și-l urmă afară din sala de antrenament.

familiară. Pulsul i-o luă razna, gâtul i se uscă brusc, și se întrebă dacă va avea mereu aceeași reacție în preajma lui.

Alex o privi scurt, cu ochi impasibili, goliți de orice fel de expresie, apoi își mută privirea și trecu pe lângă ea în tăcere. Avea părul mai lung decât își amintea și arăta obosit și slab. Nu putuse observa nicio rană vizibilă, ceea ce nu însemna neapărat că era complet nevătămat. Era foarte bronzat și avea șuvițe decolorate în păr. Probabil că zvonurile despre transferul lui la departamentul care se ocupa exclusiv de Estul Mijlociu erau adevărate.

Alina se opri și întoarse capul, urmărindu-l până ce-l pierdu din ochi. Oftă din greu, sperând să se întoarcă viu din încă o incursiune în Iad.

A doua zi de dimineață, Alina își fixă apărătorile pentru mâini, asigurându-se că baretele erau fixate pe încheieturi, apoi luă cu asalt sacul de box. Sala de antrenamente era goală, singurele zgomote ce se loveau cu ecou de pereții gri fiind ritmul pumnilor și picioarelor ei lovind sacul greu de piele, zornăitul lanțurilor de care atârna suspendat, și gâfâielile unui suflet pierdut care încerca din răsputeri să evadeze din realitate. Șuvițe rebele de păr îi încadrau fața transpirată.

– Ai pe cineva anume în minte când lovești sacul ăla, Ducesă? întrebă Ford din spatele ei, privind-o cu mâinile încrucișate la piept.

– Nu, doar mă descarc.

– Și mă încarci pe mine de tot, rânji el sugestiv.

Alina își șterse fața cu un prosop.

– Numai gura e de tine. Pun pariu că ai șterge-o înainte să apuc să-mi dau jos pantalonii.

Ford înclină capul într-o parte și-o privi printre gene.

– Poate, dar deocamdată n-avem timp să aflăm. Brett a anunțat un *briefing* în jumătate de oră.

Alina făcu o grimasă și-l urmă afară din sala de antrenament.

familiară. Pulsul i-o luă razna, gâtul i se uscă brusc, și se întrebă dacă va avea mereu aceeași reacție în preajma lui.

Alex o privi scurt, cu ochi impasibili, goliți de orice fel de expresie, apoi își mută privirea și trecu pe lângă ea în tăcere. Avea părul mai lung decât își amintea și arăta obosit și slab. Nu putuse observa nicio rană vizibilă, ceea ce nu însemna neapărat că era complet nevătămat. Era foarte bronzat și avea șuvițe decolorate în păr. Probabil că zvonurile despre transferul lui la departamentul care se ocupa exclusiv de Estul Mijlociu erau adevărate.

Alina se opri și întoarse capul, urmărindu-l până ce-l pierdu din ochi. Oftă din greu, sperând să se întoarcă viu din încă o incursiune în Iad.

A doua zi de dimineață, Alina își fixă apărătorile pentru mâini, asigurându-se că baretele erau fixate pe încheieturi, apoi luă cu asalt sacul de box. Sala de antrenamente era goală, singurele zgomote ce se loveau cu ecou de pereții gri fiind ritmul pumnilor și picioarelor ei lovind sacul greu de piele, zornăitul lanțurilor de care atârna suspendat, și gâfâielile unui suflet pierdut care încerca din răsputeri să evadeze din realitate. Șuvițe rebele de păr îi încadrau fața transpirată.

– Ai pe cineva anume în minte când lovești sacul ăla, Ducesă? întrebă Ford din spatele ei, privind-o cu mâinile încrucișate la piept.

– Nu, doar mă descarc.

– Și mă încarci pe mine de tot, rânji el sugestiv.

Alina își șterse fața cu un prosop.

– Numai gura e de tine. Pun pariu că ai șterge-o înainte să apuc să-mi dau jos pantalonii.

Ford înclină capul într-o parte și-o privi printre gene.

– Poate, dar deocamdată n-avem timp să aflăm. Brett a anunțat un *briefing* în jumătate de oră.

Alina făcu o grimasă și-l urmă afară din sala de antrenament.

– Operațiunea Petrenko s-a dus de râpă, îi explică el în timp ce se îndreptau către sala de ședințe. Tipul e încă activ și mai nou responsabil pentru trei atentate în care au murit sute de oameni. Doisprezece erau copii.

– Operațiunea Petrenko a fost scoasă de pe rol săptămâna trecută chiar înainte de activare. Auzisem că intrase pe fir un alt serviciu de special.

– Care a eșuat jalnic, după care a avut nevoie de trei zile ca s-o admită, interveni Scott cu o față lungă, oprindu-se lângă ei. Ni s-a transmis un comunicat azinoapte. Petrenko și-a schimbat locația exact acum patruzeci de minute. Scott îi întinse un disc lui Ford. Șterge tot gunoiul pe care-l ai și încarcă profilul nou.

– L-a reconfigurat deja?

– Da.

– Când? Acum o oră era încă în tranzit.

– Bănuiesc c-a lucrat pe drum.

– Despre cine vorbiți? Cine e lider de echipă? întrebă Alina, simțind că ceva era în neregulă.

– Alex, cine altcineva? răspunse Scott cu o umbră de amuzament în voce.

– Alex n-are nimic în comun cu Petrenko. Operațiunea asta îi aparține lui Ian. Pe Alex l-am văzut plecând într-o misiune ieri dimineață.

– Am revenit.

Alina se întoarse chiar înainte ca el să fi vorbit, parcă simțindu-i prezența. Expresia feței lui era și mai impenetrabilă ca de obicei, ceva ciuadat strălucindu-i în adâncurile ochilor gri.

– Ian a fost suspendat temporar, continuă el pe un ton detașat.

Era învăluit în starea de robot perfect până peste cap. Glacial. De neatins.

– Misiunea mi-a fost încredințată mie. Ochii lui mai rămaseră pe chipul ei pentru o fracțiune de secundă, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre sala de ședințe.

Alina îl urmă, privindu-și colegii în timp ce se așezau tăcuți pe scaune. Fără discuții inutile, fără foială, exact în

adevăratul spirit Elite. Viaţă sau moarte, fără recompense. Doar ucide, ori fii ucis. Alex o privi în ochi pentru o secundă devastatoare şi, pentru acel moment, nu mai există nimeni şi nimic în jurul lor. Alina aproape uită să respire.

Brett apăsă un buton de la telecomanda pe care o ţinea în mână şi activă ecranul din faţa lor. Poza unui bărbat cu o faţă buhăită şi ochi cam bulbucaţi se materializă ca din neant, privindu-i cu o aroganţă zeflemitoare.

– Doctorul Ivan Petrenko, ex-KGB, faimos pentru experimentele psihologice conduse pe dizidenţii internaţi cu forţa la diferite clinici aparţinând guvernului. După colapsul Uniunii Sovietice, Petrenko a devenit liber profesionist, lucrând pentru mai multe organizaţii teroriste şi guverne dictatoriale.

Încă o apăsare de buton şi o nouă imagine: un cuplu de vreo douăzeci şi ceva de ani, ambii incredibil de atrăgători.

– Dimitri şi Tatiana Lukin, continuă Brett cu aceeaşi inflexiune. Gemeni. Genii, dacă e să ne luăm după IQ, cu personalităţi de sociopaţi şi o relaţie foarte incestuoasă. Creatori şi producători de droguri de *firmă* pentru crema societăţii. Obişnuiau să fie impresariaţi de tatăl lor, care ocupa o poziţie înaltă în conducerea mafiei ruseşti. După moartea lui, s-au cam dat la fund, cu toate că s-a zvonit la un moment dat că ar fi fost o legătură strânsă între gemenii Lukin şi cultul Aum Shinrikyo. Când au reapărut, se aflau în compania lui Petrenko.

Pe ecran se perindară imagini cumplite surprinse imediat după atentate teroriste.

– În ultimele trei luni, a avut loc o serie de atentate teroriste în trei ţări diferite. Modeste în ceea ce priveşte scopul, fără o logică clară în alegerea ţintelor, nimic care să atragă atenţia în mod special. Cu toate astea, toate atacurile au fost executate de persoane aparent normale şi fără cazier. Şi toate s-au soldat cu moartea atacatorului. Cei care au supravieţuit atacurilor, s-au sinucis în arestul poliţiei.

O senzaţie de răceală o cuprinse pe Alina.

– Spălaţi pe creier, murmură mai mult pentru sine.

– Condiţionare psiho-farmaceutică, specifică Alex, preluând cuvântul. Ca urmare a acestor atacuri, ni s-a ordonat să-i vânăm pe Petrenko şi pe cei doi Lukin. Ordinul a fost contramandat înainte să putem demara operaţiunea.

– Ne-a suflat-o altă agenţie, bombăni un bărbat blond cu ochi albaştri şi o statură impozantă, aşezat la două scaune de Alina.

Numele lui era Roman Vlasovski, transferat în urmă cu doi ani la cartierul general Elite de la o filială Est Europeană. Alina lucrase cu el înainte şi ştia că era un agent extrem de eficient pe teren. Poate nu avea cine ştie ce potenţial de lider, dar cu siguranţă te puteai baza pe el să-ţi acopere fundul.

– Implicarea noastră a fost suspendată, confirmă Alex, traducând cuvintele lui Roman în limbajul oficial.

– Din păcate însă, operaţiunea a fost planificată prost şi executată execrabil, interveni Brett, dispreţul pentru o asemenea incompetenţă făcându-se auzit foarte clar în tonul vocii lui. Echipa de intervenţii a fost compromisă, iar încercarea de-a remedia problema a eşuat lamentabil. Patru dintre agenţi au fost capturaţi. În plus, totul a fost ţinut în secret vreme de mai multe zile. Profitând de timpul acordat, Petrenko şi gemenii Lukin sunt acum sub ocrotirea unui grup extremist afiliat organizaţiei Hamas, numit Săgeţile lui Allah. Bineînţeles, Elite a primit sarcina să cureţe porcăria altora.

– Petrenko este obiectivul principal, spuse Alex în timp ce înmâna PDA-uri fiecărui agent operativ în parte. Capturarea lui e obligatorie. Cei doi Lukin sunt mai puţin importanţi. Parametrii capturării lor sunt: amândoi, ori niciunul.

– Cum rămâne cu oamenii celeilalte agenţii? întrebă Alina. Mai trăieşte vreunul?

– După ultimele informaţii pe care le avem, da. Trei dintre ei.

– Și au fost trecuți la pierderi colaterale acceptabile? vocea Alinei căpătă o inflexiune ostilă.

Nimeni nu îndrăzni să miște, tensiunea aproape palpabilă.

– Nu neapărat, interveni Brett. Dacă se află într-o condiție acceptabilă, se poate încerca o operațiune de extragere.

– Profilul preliminar e deja încărcat pe PDA-uri și va fi finalizat în tranzit, concluzionă Alex, privirea lui rece mutându-se pe fiecare agent în parte. Echipamentul e deja pregătit, plecăm în patruzeci și cinci de minute.

În timp ce colegii ei se îmbulziră spre Departamentul de Echipamente și Muniții, Alina rămase în urmă, așteptându-l pe Alex. Când el o zări, se îndreptă direct spre ea.

– E vreo problemă? o întrebă, privind-o în mod deschis. Ar trebui să te pregătești pentru misiune.

– Speram să vorbim un pic înainte.

Trăsăturile lui se înăspriră.

– Cei trei agenți au fost prizonierii lui Petrenko timp de șaptezeci și două de ore, Alina. E puțin probabil să mai fie întregi.

– Și atunci îi trecem direct la gunoi?

O umbră ca de smarald se oglindi în adâncurile ochilor lui.

– Extragerea lor s-ar putea dovedi extrem de dificilă.

Alina înțelese sensul cuvintelor lui, înciudată pe sine pentru că știa că era purul adevăr. Trase aer adânc în piept.

– Și dacă găsesc un mod de-a... se opri înainte de a termina fraza, realizând că ceea ce voia să propună nu avea nicio logică. Mai rău. Era chiar absurd. Parametrii operaționali ai misiunii erau și așa extrem de severi. Nu-și puteau permite să irosească timpul pentru a verifica riscul extragerii agenților în cauză.

– Dacă ai nelămuriri, răspunsul e că nu plecăm într-o operațiune de salvare, îi confirmă Alex. Își înclină capul într-o parte și o privi mai atent. Nu de data asta.

Alina dădu din cap în semn că a înţeles.

– Un glonţ în cap i-ar ajuta mai mult.

– Cam aşa ceva. Alex continuă să o privească în mod deschis.

– Alex, interveni vocea lui Scott de undeva din spatele ei. Am primit informaţii noi. Brett vrea să te vadă.

Alex o mai privi pentru un moment, apoi trecu pe lângă ea, braţul lui atingându-se uşor de-al ei în trecere. Alina întoarse capul şi-l privi peste umăr, apoi oftă şi se îndreptă către depozitul de echipamente.

– Era şi timpul să apari, o luă la rost Jason imediat ce intră pe uşă.

Nu mai era nimeni acolo în afară de el şi Roman. Împinse un Glock–17 pe tejghea spre ea.

– Ţi l-am ajustat... aşa, numai o idee.

Alina îl privi întrebător, încercând să-şi amintească dacă îi spusese că avusese mici probleme cu pistolul în timpul ultimei misiuni. Jason ridică din umeri.

– Asta-i slujba mea, să ştiu fără să mi se spună.

– Ai mereu grijă de mine, nu-i aşa, Jason? îi zâmbi cu căldură.

– Păi... ce să zic? Eşti plăcută la vedere, răspunse Jason, arătând cu capul spre celălalt agent operativ. Ceea ce n-aş putea spune şi despre Roman aici de faţă.

– Da, m-am retras din concursurile de frumuseţe, spuse Roman în timp ce-şi termina de verificat armamenetul. Am înţeles de curând că n-am nicio şansă, continuă, trecând la echipament.

Jason făcu o grimasă, vizibil iritat.

– Urât şi paranoic. Ţi-am mai zis de o mie de ori că verific personal fiecare piesă de echipament în parte înainte să le distribui. Te porţi de parcă n-ai încredere în ce spun, sau poate vrei să insinuezi că nu ştiu cum să-mi fac treaba.

Roman îi aruncă o privire.

– Nu te mai plânge ca o babă. Chiar dacă mi-ar garanta Brett în mod personal că echipamentul meu e perfect, tot l-aş verifica înainte de misiune.

– Mai bine prevăzător decât să-ți pară rău pe teren, întări Alina, aruncându-și privirea peste ecranul PDA-ului ei.

Observă că fuseseră distribuite explozive Semtex cu un adaos incendiar. Clătină din cap. Probabil Brett nu credea că era suficientă anihilarea prin explozie.

– Sigur, ni se îmbunătățesc tuturor șansele de supraviețuire când îl avem pe Alex ca lider de echipă, adăugă Roman în timp ce-și punea vesta Kevlar. Mai ales când suntem trimiși să curățăm rahatul altora. Dacă-l aveam tot pe Ian... , râse amar. Pariez pe rația de apă că Ian ar fi creat un profil de misiune care ne-ar fi sacrificat în draci ca să-și atingă scopul. Am mai lucrat cu Ian înainte.

– Și?

– Și am o problemă fundamentală cu cei care-și extrag fundul din linia de foc, în timp ce se ascund după al meu.

– Alex nu face asta? nu se putu abține Alina să nu întrebe.

Roman îi aruncă o privire, ceva în expresia feței lui avertizând-o că auzise zvonurile despre relația ei cu Alex.

– Nu, Alex nu face asta, răspunse ferm. Alex e un profesionist adevărat, chiar dacă e un nemernic fără suflet, sau robotul ideal marca Elite, depinde cum vrei să-l numești. Auzisem de reputația lui înainte să fi lucrat sub el. Sigur, și el sacrifică agenți fără să se gândească de două ori, însă numai când este absolut necesar. L-am văzut făcând asta cu ochii mei, dar n-ar face-o niciodată dacă ar avea altă alternativă. Și nu trimite niciodată pe nimeni să facă o treabă riscantă dacă poate s-o facă el însuși. Nu cred c-ar fi compania ideală la o băută, dar să dea naiba dacă mi-aș dori alt lider de echipă pe teren.

Nord Vakhan, Afganistan

Penetrarea securității obiectivului dură cu cincizeci de secunde mai puțin decât anticipase Alex. Motivul pentru această anomalie logistică era eroarea umană – a

inamicului, nu a lui. Şi, cu toate că luptătorii ce-şi spuneau Săgeţile lui Allah ripostară crâncen, fură doborâţi cu o precizie chirurgicală. Alex ucise cinci în timpul atacului iniţial şi încă doi când ajunse în clădire, urmat de echipa lui. De fiecare dată când apăsa pe trăgaci, un inamic se prăbuşea la pământ. Nu se bucura deloc când trebuia să ia o viaţă, dar nu simţea nici remuşcări. Pur şi simplu făcea ceea ce era necesar cât mai eficient cu putinţă şi apoi trecea mai departe.

– Alex, i-am localizat pe gemenii Lukin, îl informă Ford în ureche.

– În ce stare sunt? întrebă, înaintând fără nicun zgomot pe coridorul care ar fi trebuit să-l ducă la laborator.

Alina era chiar în spatele lui şi, cu toate că era extrem de conştient de prezenţa ei, asta nu-i afecta capacitatea de concentrare. Dimpotrivă. Faptul că se afla din nou lângă el pe teren după atâta timp îi oferea un sentiment de bine pe care nu-l mai simţise de luni de zile.

– Pe jumătate isterici, răspunse Ford cu o oarecare tensiune în voce. Îi putem droga, sau...

– Nu, respinse Alex propunerea înainte ca prietenul lui s-o poată formula. Scăpaţi de ei, plantaţi explozibilul şi începeţi evacuarea.

– Am înţeles, răspunse Ford după o scurtă ezitare.

Alex schimbă canalele de comunicaţie.

– Scott, l-aţi găsit pe Petrenko?

– Negativ, răspunse Scott imediat. Dar am găsit o grămadă de date pe serverul principal. Transmitem acum la bază tot ce putem. Brett se teme de vreun virus ascuns. O să încărcăm restul pe PDA-uri şi vedem ce facem acasă.

Alex consideră toate variabilele. Era posibil ca Petrenko să fi fost transportat altundeva înaintea sosirii lor.

– Intraţi şi în interfaţa laboratorului.

– Am înţeles.

– Roman, zi-mi cum e la voi.

– Patru soldaţi morţi şi nici urmă de Petrenko, raportă Roman. Încărcăturile sunt plantate. Lyn şi-a luat un glonţ

în picior, dar e funcțională. Suntem cam cu patruzeci și cinci de secunde în urma profilului.

– Dați-i bătaie.

După câțiva pași ajunseră la o cotitură de unde coridorul se despărțea în două. Alex se opri, cu Alina asigurându-i spatele.

– Brett?

– Șansele sunt egale, îi bâzâi vocea lui Brett în ureche. Oricum, dacă Petrenko e acolo, toată zona e supravegheată.

– Ceva date nou pe serverele externe?

– Deocamdată nu.

Următoarea întrebare îi rămase lui Alex pe limbă la zgomotul metalului pe metal, urmat de un geamăt înfundat și un urlet prelung. Geamătul era clar uman, dar urletul... Privi înapoi la Alina.

Cu toate că trecuseră opt luni de când nu mai lucraseră împreună, legătura invizibilă dintre ei era mai puternică ca niciodată, erau conectați ca și când s-ar fi ținut de mână. Avansară unul lângă altul spre cotitură, cu armele extinse și pregătite. Alex pivotă în stânga, cu genunchii ușor flexați și partea superioară a corpului relaxată. Alina pivotă în dreapta și apăsă pe trăgaci o secundă mai târziu. Nu mai ripostă nimeni.

Aproape în aceeași secundă, Petrenko, alb la față, fu împins pe coridor dintr-o cameră la câțiva metri în fața lor.

– Eu mor, el mor, spuse luptătorul care-l folosea pe Petrenko pe post de scut uman într-o engleză stricată, înfigându-i țeava pistolului sub bărbie

Petrenko bolborosi cuvinte fără noimă în rusește, transpirând mai ceva ca la maraton. Alex se deplasă pe lateral, încercând să obțină un unghi mai bun de tragere, dar și pentru a se interpune între Alina și inamic.

– Stop! strigă luptătorul cu voce ascuțită.

Alex îngheță, dar continuă să calculeze unghiuri și opțiuni. Continua să țintească arma cu ambele mâini,

simţind cum Alina se replia în funcţie de poziţia lui, acoperindu-i spatele.

– *Niet,* murmură Petrenko, clătinând din cap, mişcarea nefăcând nimic altceva decât să îngreuneze încercarea lui Alex de a găsi un unghi bun de tragere. *Niet...*

Deodată, se auziră zgomote de paşi, iar Alex îl zări pe Roman cu coada ochiului la capătul coridorului. Luptătorul care-l ţinea prizonier pe Petrenko se răsuci puţin pentru a se putea proteja, descoperindu-şi tâmpla pentru o fracţiune de secundă. Alex apăsă pe trăgaci, glonţul intrând prin tâmpla dreaptă şi ieşind pe partea cealaltă într-o explozie de oase, sânge şi bucăţi de creier. Omul căzu ca un bolovan, fără să mai aibă timp să clipească sau să apese pe trăgaci, cu cele mai elementare funcţii ale creierului anihilate instantaneu.

Petrenko se prăbuşi tremurând în genunchi şi începu să vomite spasmodic. Alex se apropie de el, împingând cu piciorul arma luptătorului mort în direcţia Alinei. Roman se apropie şi el, urmat de o agentă brunetă minionă care şchiopăta de piciorul stâng.

– Îl avem pe Petrenko, îl informă Alex pe Brett, apucându-l de guler pe doctorul pe jumătate isteric, pentru a-l ridica în picioare.

– Aveţi şi o mică surpriză, îl anunţă Brett cu voce gravă. Trei vehicule. Tocmai i-am reperat în sectorul din jumătatea vestică. Ajung la voi cam în patru minute.

– Unde sunt prizonierii? îl întrebă Alex pe Petrenko.

Rusul clătină din cap, bolborosind cuvinte fără înţeles.

– Nu cred că-mi place răspunsul ăsta. În genunchi.

Pentrenko începu să îngenuncheze, mişcându-se prea lent din punctul de vedere al Alinei, care îl lovi cu piciorul în spatele genunchiului. Rusul se prăbuşi la podea ca un sac de cartofi. Alex îşi abţinu cu greu un zâmbet. Înainte de a-i mai putea adresa vreo întrebare însă, Alina îi înfipse doctorului ţeava pistolului în ceafă.

– Cred că ne pierdem vremea cu gunoiul ăsta, spuse printre dinţi.

– *Niet, niet*... Prizonieri acolo... Acolo, se bâlbâi Petrenko în puţina engleză pe care o ştia, arătând spre încăperea din faţa lor.

Alex îl ridică din nou în picioare.

– Pentru binele tău, sper că spui adevărul.

– Adevăr... Adevăr, spuse Petrenko, dând disperat din cap.

– Activaţi echipa de acoperire, ordonă Alex cu ochii la el. Echipele Alfa şi Beta, retragerea la punctul de extracţie. Îl împinse pe Petrenko spre Roman. Lichidează-l dacă nu-şi ţine gura, îl instrui.

– Cu plăcere, răspunse agentul operativ cu un rânjet.

– Alex! o auziră pe Alina strigând din încăperea pe care o indicase Petrenko.

– Evacuaţi, ordonă Alex cu o ultimă privire glacială în direcţia rusului, apoi se îndreptă spre încăperea cu pricina, pentru a se confrunta cu ororile pe care acesta le lăsa în urma lui.

Dacă Alex n-ar fi fost acolo, Alina ar fi apăsat chiar ea pe trăgaci şi i-ar fi ucis pe cei trei prizonieri. Ce mai rămăsese din ei. Dar Alex era acolo, protejându-i din nou conştiinţa pe cheltuiala conştiinţei lui. Scrută scena îngrozitoare din faţa lui cu o singură privire, expresia lui rămânând impasibilă ca sculptată în marmură.

– Vezi ce date găseşti pe calculator, ordonă cu privirea încă fixată pe cele trei cuşti de metal, înăuntrul cărora se aflau trei grămezi de carne ce nu mai semănau deloc cu fiinţe umane. Evacuăm în trei minute.

– Dar... încercă Alina să comenteze, însă cuvintele ei fură întrerupte de privirea lui severă aţintită asupra ei.

– Fă ce ţi-am spus, îi spuse el pe un ton ce nu mai admitea niciun comentariu. Acum.

Alina încuviinţă din cap, străbătută de un fior rece. Alex aşteptă ca ea să se întoarcă cu spatele înainte de a face ceea ce chiar ea acceptase deja că ar reprezenta un act caritabil. Urmară trei împuşcături aproape ritmice, fiecare la câteva secunde una de cealaltă. Alina tresări la

fiecare dintre ele, ştiind că fiecare glonţ îşi atinsese ţinta cu o precizie fără de cusur. Rapid. Curat. Cu blândeţe.

– Hai să mergem, spuse Alex în spatele ei.

Făcură calea întoarsă, înaintând la unison prin coridoarele întortocheate, complet sincronizaţi. Nu-şi încetiniră paşii nici măcar o dată, trupurile lor mişcându-se ca şi cum ar fi împărţit acelaşi sistem nervos. Eliminară cu precizie chirurgicală toţi inamicii care le ieşiră în cale, Alex pivotând în stânga, în timp ce Alina pivota în dreapta, acoperindu-se şi completându-se unul pe celălalt. Alex plantă explozibilul în timp ce Alina rămase de veghe, acoperindu-i spatele, apoi se îndreptară spre punctul de extracţie, neavând nevoie de cuvinte pentru a comunica perfect unul cu altul.

* * *

Alex privea cu ochi lipsiţi de orice fel de expresie cum Petrenko era imobilizat într-un compartiment special din avion destinat prizonierilor. Picioarele, mâinile şi capul îi erau fixate cu curele de piele de scaunul de metal. Un agent operativ avea să-l păzească pe toată durata zborului înapoi la cartierul general Elite. Măsurile de securitate erau foarte aspre, dar Petrenko nu era un criminal de rând.

– Împuşcă-l în genunchi dacă mişcă, ordonă Alex fără nicio inflexiune în voce, susţinând privirea furioasă a lui Petrenko.

Lyn, agenta care primise sarcina de a-l păzi pe Petrenko, dădu din cap în semn că a înţeles. În mod normal, Alex n-ar fi desemnat niciodată un agent rănit pentru mai multe îndatoriri, dar cum Lyn era nouă în echipa lui, voia să-i testeze rezistenţa pentru a vedea cât putea fi de eficientă pe teren în condiţii extreme.

Alina se aşeză pe un scaun liber şi închise ochii, dar îi deschise aproape imediat când mintea îi fu asaltată de imaginile prizonierilor torturaţi din laboratorul lui Petrenko.

– Eşti ok? o întrebă Roman, care apăruse în dreapta ei şi o privea cu o expresie îngrijorată.

– Da.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet aproape imperceptibil la răspunsul ei standard. Și ce altceva ar fi putut răspunde? Un agent operativ era ori ok, ori mort. Nu prea aveau de ales.

– Ia, spuse el și extinse mâna dreaptă în care ținea o cană cu ceai fierbinte. M-am gândit că ți-ar prinde bine.

Alina îi luă cana din mână, mișcată de gestul lui. Aroma ceaiului îi gâdilă nările în mod plăcut, iar căldura cănii în palmele ei reci era extrem de liniștitoare.

– Mersi, spuse zâmbind.

Roman se așeză lângă ea, sorbind din propria lui cană.

– I-a curățat până la urmă? întrebă după câteva momente.

Alina schiță o grimasă. Nu era nevoie de precizări pentru a înțelege despre cine vorbea.

– Da.

– Chiar era atât de rău?

Alina îi aruncă o privire întrebătoare. Știa că va trebui să povestească detaliat la *debriefing* tot ceea ce văzuse în laboratorul lui Petrenko, însă până atunci nu mai spusese nimănui nimic.

– Când l-ai strigat pe Alex, continuă Roman, vocea ta era... nu știu, suna îngrozită.

Degetele ei se încleștară pe cana cu ceai.

– Da, era... înghiți în sec. Era groaznic.

– Sărmanii idioți, murmură Roman, sorbind din ceaiul lui.

Alina se sprijini de peretele avionului, simțind vibrația motoarelor ca pe o alinare curioasă.

– Bănuiesc că zvonurile nu sunt adevărate până la urmă, spuse Roman, punând cana goală pe podea.

– Ce zvonuri?

– Că Alex nu doarme niciodată. Roman făcu un semn cu capul spre carlinga avionului. Doarme dus, întins pe două scaune, în față.

– Dezamăgit? întrebă Alina, atentă să-şi păstreze un ton neutru.

Roman chicoti şi clătină din cap.

– Mai degrabă flatat. Nu prea cred că-şi lasă garda jos în faţa multor oameni. Dacă simte că poate s-o facă în prezenţa noastră, eu o iau ca pe un compliment al naibii de special.

Alina zâmbi în timp ce reflecta la punctul lui de vedere în ceea ce privea comportamentul lui Alex.

– Ăăăă... mă scuzaţi, îi întrerupse o voce timidă.

Lyn se materializase ca din senin lângă ei, frământând în mâini o curea a vestei Kevlar pe care încă o mai purta. Alina întoarse capul şi o privi cu atenţie, observând că era extrem de atrăgătoare. Era clar că avea dureri de la rana suferită în timpul misiunii, însă nu asta părea s-o deranjeze cu adevărat. Lyn era îngrijorată, foarte îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat?

– Ăăăă... Petrenko, spuse bruneta, gesticulând nervos. Spune că are nevoie să... folosească toaleta.

– Omul face pe el, traduse Roman amuzat.

– D-da, se bâlbâi Lyn.

Din cauza rănii pe care tocmai o suferise, ca şi faptului că ieşise numai de câteva luni din programul de antrenament, Alina înclina să-i acorde înţelegere în ceea ce privea controlul de sine după o misiune. Dura ceva până te obişnuiai cu efectele adrenalinei; văzuse bărbaţi în toată firea vomitându-şi creierii după primele câteva operaţiuni. Dar lipsa totală a auto-controlului de care dădea dovadă Lyn nu prevestea nimic bun în privinţa supravieţuirii ei pe termen lung.

– Aşa că micuţa Lyn nu are autoritatea necesară pentru a-l elibera pe Petrenko şi e terorizată la gândul c-ar trebui să-i şoptească *trezeşte-te* celui care o are, continuă Roman, păstrându-şi tonul amuzat.

Alina îşi reţinu un oftat când observă că Lyn roşeşte auzind de Alex.

– Spune-i lui Petrenko să se ţină, o sfătui.

– Dar nu aterizăm decât peste patru ore și jumătate, argumentă Lyn cu voce pițigăiată. Se tot foiește pe scaun și se plânge mereu.

– Bagă-i o șosetă pe gât, sugeră Roman. De preferat una foarte de murdară.

Imaginile atrocităților pe care le văzuse în laboratorul rusului îi defilară Alinei prin minte.

– Spune-i javrei ăleia inumane că are trei posibilități, spuse cu voce glacială. Poate să facă pe el, sau într-un pahar, sau poate să urle cât îl ține gura în timp ce-l castrăm, dar nu se ridică din scaunul ăla până nu ajungem la bază. Ai înțeles?

– D-da, bolborosi Lyn, privind-o cu ochi mari. Numai că nu pare să... adică nu cred că rusa mea e foarte...

– Nicio grijă, păpușă, o întrerupse Roman, ridicându-se în picioare. Eu o vorbesc fluent. Îi transmit eu mesajul cuvânt cu cuvânt.

Era cu cel puțin un metru mai înalt decât Lyn și probabil cântărea cu o sută de kilograme mai mult decât bruneta minionă. Alina avea impresia că dacă ar fi bătut-o prietenește pe spate, ar fi putut să-i fractureze vreun os.

Își sprijini capul de peretele de metal al avionului și respiră adânc, imaginându-și cum îi dispare tensiunea din corp. *Nu te mai gândi*, își spuse. *Pur și simplu, nu te mai gândi.* Aruncă o privire în jurul ei și observă că majoritatea agenților moțăiau, probabil răpuși de oboseală și de efectele secundare ale excesului de adrenalină. Singurul treaz era Eric, coordonatorul echipei tehnice ce asigurase asistența necesară pe durata misiunii, și care acum pregătea raportul pentru *debriefing-ul* cu Brett. Părea pierdut în lumea lui virtuală, aplecat peste o consolă portabilă cu trei monitoare.

Alina își aminti comentariile lui Roman despre Ian și Alex, întrebându-se în sinea ei cum reconfigurase Alex profilul misiunii. Cedând în fața curiozității, și a unor sentimente pe care prefera să nu le catalogheze, își luă PDA-ul și se îndreptă spre partea din spate a aeronavei.

– Eric, spuse cu voce joasă.

– Te pot ajuta cu ceva? o întrebă informaticianul, încrucişându-şi braţele la piept.

– Ai profilul original al misiunii?

Eric avu un moment de ezitare, de parcă nu înţelegea exact sesnul cuvintelor ei.

– Originalul...

– Al lui Ian, cel pe care l-a reconfigurat Alex.

– Ăăăăă... Eric clipi de câteva ori, aparatul o idee mai puţin derutat. Da, sigur.

– Excelent, spuse Alina, aşezând PDA-ul în faţa lui pe consolă. Încarcă-mi-l şi mie, te rog.

Eric privi la PDA, fără să schiţeze vreun gest, apoi îşi reîntoarse ochii la ea, privind-o cu suspiciune.

– De ce?

– Vreau să văd dacă e scris corect din punct de vedere gramatical, zâmbi Alina cu inocenţă.

Eric rumegă în minte ideea pentru câteva momente.

– Asta a fost o glumă, nu?

– Da, Eric, răspunse Alina pe un ton exasperat. A fost o glumă. Haide, încarcă-mi profilul şi fii atent să nu-l ştergi pe cel reconfigurat de Alex. Te rog, adăugă, punându-i o mână pe umăr.

O oră mai târziu, tocmai termina de revizuit pentru a doua oară toate informaţiile, când simţi prezenţa cuiva lângă scaunul ei. Îşi ridică privirile şi se pomeni uitându-se în ochii lui Alex.

– Ce faci? o întrebă pe un ton parcă o idee mai grav decât de obicei.

Alina imagină un răspuns evaziv, dar renunţă şi întoarse spre el ecranul PDA-ului.

– Comparam profilul original cu cel reconfigurat de tine.

Alex aruncă o privire fugară informaţiilor de pe aparat, apoi îşi reîntoarse ochii la ea.

– De ce?

– Pentru că m-am gândit că pot învăţa ceva.

– Pot să mă aşez lângă tine?

– Sigur.

– Și ce-ai învățat? o întrebă în timp ce se așeza pe scaunul liber de alături.

Alina ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî să fie sinceră.

– Ian era pregătit să sacrifice cel puțin trei agenți, ba chiar a creat profilul misiunii ținând cont de asta.

– Respectând parametrii dați.

– Da, îmi dau seama de asta.

– Și atunci, care-i problema?

– Problema e că și tu ai ținut cont de aceiași parametrii și totuși ai reconfigurat totul fără să fie nevoie să sacrifici pe nimeni.

– Stilul meu tactic e diferit de-al lui Ian, răspunse Alex pe un ton inflexibil.

– Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să faci ceea ce faci.

El o privi, mirat de comentariul ei.

– Fac chestia asta de mai mult timp decât tine, spuse cu modestie, tonul lui fiind acum aproape blând.

– Nu e vorba de experiență, Alex. Să extrapolezi pe baza informațiilor e un lucru, dar să anticipezi scenarii fără date precise e cu totul altceva. Tu găsești soluții pentru variabile pe care nici măcar soft-urile simulatoare nu le prevăd.

El o privi tăcut, iar ea avu sentimentul că vorbele ei îl răneau cumva.

– Ce încerc să spun de fapt, este că în ultimele luni am lucrat cu mulți oameni, continuă, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Și cu toate că unii dintre ei sunt chiar foarte buni la ceea ce fac, nimeni nu e la fel de bun ca tine.

– Nu cred că Ian e cel mai fericit exemplu pentru a face o comparație. Tonul lui redevenise opac, însă avea o inflexiune ciudată.

Dispreț, se gândi Alina în sinea ei. *Treaba asta e personală.*

Buzele lui se strânseră într-o grimasă.

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș lăuda talentele atât de mult. Cu ajutorul lor, ți-am distrus și ție viața. Pe fața

– Și ce-ai învățat? o întrebă în timp ce se așeza pe scaunul liber de alături.

Alina ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî să fie sinceră.

– Ian era pregătit să sacrifice cel puțin trei agenți, ba chiar a creat profilul misiunii ținând cont de asta.

– Respectând parametrii dați.

– Da, îmi dau seama de asta.

– Și atunci, care-i problema?

– Problema e că și tu ai ținut cont de aceiași parametrii și totuși ai reconfigurat totul fără să fie nevoie să sacrifici pe nimeni.

– Stilul meu tactic e diferit de-al lui Ian, răspunse Alex pe un ton inflexibil.

– Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să faci ceea ce faci.

El o privi, mirat de comentariul ei.

– Fac chestia asta de mai mult timp decât tine, spuse cu modestie, tonul lui fiind acum aproape blând.

– Nu e vorba de experiență, Alex. Să extrapolezi pe baza informațiilor e un lucru, dar să anticipezi scenarii fără date precise e cu totul altceva. Tu găsești soluții pentru variabile pe care nici măcar soft-urile simulatoare nu le prevăd.

El o privi tăcut, iar ea avu sentimentul că vorbele ei îl răneau cumva.

– Ce încerc să spun de fapt, este că în ultimele luni am lucrat cu mulți oameni, continuă, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Și cu toate că unii dintre ei sunt chiar foarte buni la ceea ce fac, nimeni nu e la fel de bun ca tine.

– Nu cred că Ian e cel mai fericit exemplu pentru a face o comparație. Tonul lui redevenise opac, însă avea o inflexiune ciudată.

Dispreț, se gândi Alina în sinea ei. *Treaba asta e personală.*

Buzele lui se strânseră într-o grimasă.

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș lăuda talentele atât de mult. Cu ajutorul lor, ți-am distrus și ție viața. Pe fața

– Și ce-ai învățat? o întrebă în timp ce se așeza pe scaunul liber de alături.

Alina ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî să fie sinceră.

– Ian era pregătit să sacrifice cel puțin trei agenți, ba chiar a creat profilul misiunii ținând cont de asta.

– Respectând parametrii dați.

– Da, îmi dau seama de asta.

– Și atunci, care-i problema?

– Problema e că și tu ai ținut cont de aceiași parametrii și totuși ai reconfigurat totul fără să fie nevoie să sacrifici pe nimeni.

– Stilul meu tactic e diferit de-al lui Ian, răspunse Alex pe un ton inflexibil.

– Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să faci ceea ce faci.

El o privi, mirat de comentariul ei.

– Fac chestia asta de mai mult timp decât tine, spuse cu modestie, tonul lui fiind acum aproape blând.

– Nu e vorba de experiență, Alex. Să extrapolezi pe baza informațiilor e un lucru, dar să anticipezi scenarii fără date precise e cu totul altceva. Tu găsești soluții pentru variabile pe care nici măcar soft-urile simulatoare nu le prevăd.

El o privi tăcut, iar ea avu sentimentul că vorbele ei îl răneau cumva.

– Ce încerc să spun de fapt, este că în ultimele luni am lucrat cu mulți oameni, continuă, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Și cu toate că unii dintre ei sunt chiar foarte buni la ceea ce fac, nimeni nu e la fel de bun ca tine.

– Nu cred că Ian e cel mai fericit exemplu pentru a face o comparație. Tonul lui redevenise opac, însă avea o inflexiune ciudată.

Dispreț, se gândi Alina în sinea ei. *Treaba asta e personală.*

Buzele lui se strânseră într-o grimasă.

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș lăuda talentele atât de mult. Cu ajutorul lor, ți-am distrus și ție viața. Pe fața

– Și ce-ai învățat? o întrebă în timp ce se așeza pe scaunul liber de alături.

Alina ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî să fie sinceră.

– Ian era pregătit să sacrifice cel puțin trei agenți, ba chiar a creat profilul misiunii ținând cont de asta.

– Respectând parametrii dați.

– Da, îmi dau seama de asta.

– Și atunci, care-i problema?

– Problema e că și tu ai ținut cont de aceiași parametrii și totuși ai reconfigurat totul fără să fie nevoie să sacrifici pe nimeni.

– Stilul meu tactic e diferit de-al lui Ian, răspunse Alex pe un ton inflexibil.

– Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să faci ceea ce faci.

El o privi, mirat de comentariul ei.

– Fac chestia asta de mai mult timp decât tine, spuse cu modestie, tonul lui fiind acum aproape blând.

– Nu e vorba de experiență, Alex. Să extrapolezi pe baza informațiilor e un lucru, dar să anticipezi scenarii fără date precise e cu totul altceva. Tu găsești soluții pentru variabile pe care nici măcar soft-urile simulatoare nu le prevăd.

El o privi tăcut, iar ea avu sentimentul că vorbele ei îl răneau cumva.

– Ce încerc să spun de fapt, este că în ultimele luni am lucrat cu mulți oameni, continuă, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Și cu toate că unii dintre ei sunt chiar foarte buni la ceea ce fac, nimeni nu e la fel de bun ca tine.

– Nu cred că Ian e cel mai fericit exemplu pentru a face o comparație. Tonul lui redevenise opac, însă avea o inflexiune ciudată.

Dispreț, se gândi Alina în sinea ei. *Treaba asta e personală.*

Buzele lui se strânseră într-o grimasă.

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș lăuda talentele atât de mult. Cu ajutorul lor, ți-am distrus și ție viața. Pe fața

lui apăru o expresie tulburată şi o venă de la tâmplă începu să-i pulseze.

– Nu-i adevărat.

– Nu?

Întrebarea era terifiantă datorită tonului extrem de politicos.

– N-ai făcut decât ceea ce trebuia să faci. Ţi-ai respectat ordinele.

– Serios?

Alina oftă. Ura obiceiul lui de a-i arunca întrebările înapoi direct în faţă, însă acum sosise momentul să-l întrebe ceva ce-i stătuse pe limbă de ceva timp.

– Elite încerca să te convingă să treci de la statutul de colaborator la cel de agent operativ activ la momentul când am evadat împreună din SSO, nu-i aşa?

Alex nu păru surprins deloc de întrebare. Dimpotrivă. Alina chiar avu senzaţia că o aştepta.

– Da, admise fără s-o privească.

– Te-au forţat în vreun fel?

– Nu.

– Dar au existat oferte.

– Da.

– Şi ce-ai făcut? Le-ai trimis o listă cu cerinţele tale?

Privirea lui se aţinti asupra ei cu forţa unui taifun. Pulsul ei se acceleră subit la turbulenţa pe care o zări în adâncimile ochilor lui gri.

– N-a fost nevoie. Ştiau deja ce vreau.

Alina îşi umezi cu limba buzele uscate şi realiză că-i tremurau mâinile. Îşi împreună degetele, încercând să-şi controleze teama ce-i invadase pieptul.

– Aha... şi bănuiesc că nu-mi poţi spune şi mie ce anume le-ai cerut, murmură, simţind că păşea pe o funie întinsă deasupra unui câmp plantat cu lame ascuţite.

Alex îşi mută privirea afară pe geam.

– Cred că ştii prea bine ce.

Inima Alinei se strânse la auzul dispreţului faţă de el însuşi ce răzbătea din tonul vocii lui. Alex o privi din nou, încurajând-o parcă să tragă singura concluzie logică.

– Mi-aș dori să-mi spui tu, șopti.

– Pe tine, Alina. Te-am cerut pe tine. Când Brett mi-a dat dat posibilitatea să aleg între a-ți reda libertatea și a te recruta pentru Elite, i-am spus că te vreau aici cu mine. Cu alte cuvinte, te-am trădat pentru a doua oară.

– Dar... m-ai salvat de SSO, bâigui ea, mintea învârtindu-i-se ca într-un carusel scăpat de sub control.

– Poate, dar să nu uităm că tot eu am fost cel care te-a recrutat și pentru SSO. Aveam prea mare nevoie de tine ca să te pierd. Așa că nu mai încerca să-mi găsești scuze. Te-am trădat pentru că sunt un nenorocit de egoist, care mai degrabă ți-ar distruge sufletul decât să te piardă.

Alina îl privi sfidător pentru câteva momente, apoi își întoarse ochii spre geam, fără însă să poată vedea ceva din pricina lacrimilor. Clipi de câteva ori, impunându-și să nu plângă. Îl auzi pe Alex oftând lângă ea, apoi simți atingerea degetelor lui pe obraz. Își presă buzele împreună pentru a le împiedica tremurul, refuzând să-l privească.

– Alina, uită-te la mine.

Ea îl ascultă într-un final, iar el își retrase mâna. Expresia feței lui era mai serioasă decât își amintea să o fi văzut vreodată.

– E adevărat. Ti-am distrus viața de două ori.

Milano, Italia

Alina își acoperi ochii cu mâna, luptând împotriva furiei lacrimilor. Era așezată pe o bancă în parcul din fața hotelului ei, încercând să redobândească un minimum de control asupra emoțiilor ei dezlănțuite.

Din prima zi de când fusese recrutată de către SSO, nu încetase să spere că într-o zi va fi din nou liberă. Dorința aceasta reprezentase puterea ei lăuntrică, idealul ei, iar acum aflase că singurul motiv pentru care nu se realizase, și probabil nu avea să se realizeze vreodată, fusese

Alex. Îi transformase viața într-un coșmar zilnic numai ca să o țină lângă el.

Alex nu există, nu e real, își reaminti. Alex cel cu ochi calzi, care vorbea de sentimente reale era numai un miraj. Adevăratul Alex nu avea nicio emoție, era rece și calculat, iar frumusețea lui reprezenta numai un accident genetic bizar.

– Pot să mă așez aici? o întrebă politicos un bărbat tânăr îmbrăcat într-un sobru costum bleumarin.

Alina ridică din umeri.

– Ești liber să faci ce vrei.

El se așeză și-i zâmbi.

– Ce zi frumoasă.

Alina întoarse capul și-l privi, observând că încerca să-i atragă atenția într-un mod timid.

– Da, nu-i rea, răspunse, nevrând să-l facă să se simtă prost.

– Mă numesc Gianni DeMarco, spuse el, întinzându-i mâna. Lucrez în centrul comercial de lângă parc.

Era clar că făcea un efort să socializeze, nefiind obișnuit să abordeze femei singure în parc. Părea un tip drăguț, iar timiditatea îi dădea un aer mai degrabă atrăgător. Alina cedă și-i întinse și ea mâna cu un zâmbet minuscul.

– Alina.

Atingerea lui era caldă și blândă, iar ea își retrase mâna imediat.

– Lucrezi pe aici prin apropiere? o întrebă Gianni, studiind-o cu interes.

– Câteodată.

– Cu ce te ocupi?

Păi... împușc oameni, arunc clădiri în aer, cobor în rapel din elicoptere, chestii din astea, gândi ea cu amărăciune.

– Nimic important, fac muncă sezonieră, spuse cu voce tare. Încă încerc să-mi dau seama ce vreau să fac cu viața mea.

– Asta încercăm cu toții.

Alina oftă, simțind nevoia să plece de acolo.

– Scuză-mă, dar trebuie să plec. I-am promis soțului meu că ne întâlnim la prânz și aproape am întârziat.

– Ah... îmi pare rău, n-am știut că ești... adică... am văzut că nu porți un inel, se bâlbâi Gianni cu o expresie dezolată.

Alina zâmbi și se ridică în picioare.

– Încă mai strângem bani să ne cumpărăm.

Încrederea de sine a lui Gianni, care și așa nu era cine știe ce se evapora rapid.

– Dar mi-a făcut plăcere discuția noastră.

– Adică nu te-am deranjat? o întrebă el cu o licărire de speranță în ochi.

– Absolut deloc, îi răspunse cu un zâmbet larg. Se întoarse și făcu câțiva pași, apoi se opri și se întoarse spre el. Poate într-o bună zi îți vei găsi jumătatea în parcul ăsta.

El dădu din cap și zâmbi la rândul lui.

– Mulțumesc.

Data viitoare poate găsești una care nu-i un nenorocit de asasin Elite, își spuse în sinea ei în timp ce se îndepărta. Oftă, pășind agale pe aleea întortocheată. Dacă viața ei n-ar fi fost atât de încâlcită, poate ar fi putut ieși cu Gianni. Cine știe, poate l-ar fi putut iubi chiar, însă Alex avusese grijă ca nimic din toate aste să nu fie posibil.

– Îl vei recunoaște pe cel rău când îți va bate la ușă? întreba un predicator un grup de oameni strânși în jurul lui la ieșirea din parc.

Alina se opri la câțiva pași și continuă să asculte.

– Poate părea un înger de lumină, dar îl vei recunoaște drept ceea ce este cu adevărat?

Dintr-o dată, imaginea lui Alex îi apăru în fața ochilor. Chiar dacă arăta ca un înger, căzuse cu mult timp în urmă. Posibil la naștere. După toate aparențele, ieșea din lumea lui întunecată numai pentru a-și îndeplini ordinele. Mințea, manipula pe oricine, se folosea de frumusețea lui ca de o armă. *Cred că eu chiar l-am găsit...*

Predicatorul o privi drept în ochi.

– Vei fi în stare să te rupi de sub puterea celui rău ca să-ți găsești calea către Paradis?

Alina își puse ochelarii de soare pentru a-și ascunde lacrimile.

– Mi-ar place să știu, șopti.

O NOUĂ VIAŢĂ

Alina rămase preţ de câteva secunde în faţa biroului lui Brett. Ceruse o întrevedere privată cu el, iar acum ezită un moment înainte de a-şi pune decizia în aplicare. Probabil Brett o văzuse pe monitorul că aştepta în faţa biroului lui, pentru că uşa automată se deschise fără niciun zgomot, iar ea păşi înăuntru. Nu mai exista cale de întoarcere.

– Ia loc, îi indică Brett un scaun liber. Cu ce te pot ajuta?

– Cu un transfer.

– De ce? întrebă Brett, studiind-o atent.

Alina clătină din cap.

– Aş prefera să nu discutăm despre asta. Din câte ştiu, filiala noastră din Paris are nevoie de agenţi operativi şi cred că o schimbare ar fi bună pentru toată lumea.

– Vrei să spui că ar fi bună pentru tine şi Alex?

Alina oftă şi rămase tăcută.

– Nu poţi să fugi, Alina.

– Nu fug, îmi trebuie un pic de... spaţiu. Am nevoie să-mi reorganizez gândurile, să mă concentrez pe ce am de făcut, să încerc să supravieţuiesc în viaţa asta pe care nici măcar n-am ales-o eu.

Nu-i venea să creadă că se deschidea atât de mult în faţa lui Brett, însă trebuia să-şi pledeze cazul în mod corect dacă voia ca transferul să-i fie aprobat.

– Şi de cât timp ai nevoie să-ţi reorganizezi gândurile?

– Un an, poate doi... cine ştie, poate până la urmă vei ajunge la concluzia că mă încadrez mai bine acolo decât aici.

– Prea bine, o să încercăm pentru un an, apoi îţi voi reevalua dosarul şi voi lua o decizie. Mă ocup eu de toate detaliile transferului.

Alina oftă uşurată.

– Mulţumesc. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

– Alina, o strigă Brett, făcând-o să se oprească brusc cu inima cât un purice. *Doar nu puteam scăpa fără strategia standard una caldă, una rece.*

Se aşteptase la asta. Brett i-o oferise pe cea caldă, iar acum i-o servea pe cea rece. Se întoarse încet cu faţa la el.

– Da?

– Pe Alex îl informez eu despre asta. Ar fi de preferat să nu vă vedeţi deloc până pleci la Paris.

Alina înclină din cap în semn că a înţeles şi părăsi biroul, pierzându-se cu paşi rapizi prin labirintul coridoarelor gri.

A doua zi de dimineaţă, Alina termina de împachetat. După cum promisese, Brett se ocupase de toate aranjamentele transferului, inclusiv de un bilet de avion la un zbor de linie. Ford se oferise să o ducă la aeroport. În mai puţin de trei ore, avea să se afle în drum către un cămin nou. O viaţă nouă.

Se auzi o bătaie la uşă, iar ea o deschise ştiind deja că nu Alex se afla de partea cealaltă.

– 'Neaţa, Ducesă, o salută Ford. Se pare că eşti gata de plecare. Deci, ce zici, vrei să trecem pe la Elite să-ţi iei la revedere de la nişte oameni?

Alina rămase tăcută, privindu-l cu ochi opaci. Ford simţi un fior rece pe şira spinării, înţelegând că din motive ştiute numai de ea, îl părăsea pe Alex fără să-şi ia măcar rămas bun de la el.

– Cred c-ar fi mai bine să mergem direct la aeroport, spuse ea într-un târziu.

– Sper că știi ce faci, Ducesă. Și sper că știi că dacă pleci așa, el n-o să vină niciodată după tine, o avertiză Ford cu blândețe, punându-i mâinile pe umeri.

– Nici nu-mi doresc să vină, Ford. Chiar sunt nerăbdătoare să încep o viață nouă la Paris.

Ford înclină din cap în semn că a înțeles și-i întinse un obiect mic negru cu un buton argintiu în mijloc.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva, și când spun asta mă refer la orice, folosește dispozitivul ăsta de interceptare. Nu trebuie decât să apeși butonul, iar eu te voi localiza oriunde în lume și te voi contacta discret pe căi sigure.

– Mulțumesc, vocea ei tremură de emoție.

– Ai grijă de tine, Ducesă. Sper să găsești ceea ce cauți.

Ochii ei se închiseră pentru o fracțiune de secundă. *Ce caut? Bună întrebare.*

Paris, Franța

Avionul aterizează la aeroportul internațional Charles de Gaulle după-amiaza devreme. Aerul era destul de rece, creând impresia de proaspăt și curat. Alina era nerăbdătoare și spera din tot sufletul că pășea într-o viață mai bună.

Își recuperă bagajele și ieși afară, ochii căzându-i imediat pe o mașină neagră cu geamuri fumurii parcată în laterala din dreapta. Se apropie cu pași hotărâți și se instală pe bancheta din spate. Șoferul înclină capul în semn de salut, apoi porni mașina și alunecă în trafic.

Patruzeci de minute mai târziu, Alina se afla într-un lift care cobora spre măruntaiele pământului, acolo unde se afla destinația ei. Când se deschiseră ușile, văzu un bărbat blond și înalt cu o alură impunătoare care o aștepta cu mâinile la spate într-o poziție rigidă, aproape militară.

– Alina Marinescu? o întrebă cu voce joasă.

– Da.

– Mă numesc Vallis Dupont. Urmează-mă, te rog.

Bărbatul se întoarse pe călcâie şi o porni pe coridor. Alina îl urmă tăcută, studiindu-l. Piele albă, ochi de un albastru intens, maxilar puternic, corp atletic cu umeri laţi. Mersul lui denota o anumită graţie, iar economia de gesturi inutile îi amintea cumva de Alex. Grozav!

Pe măsură ce străbăteau coridoarele iluminate difuz, observă că totul în jurul ei era o copie fidelă a cartierului general din Milano. Speranţa pe care o simţise la aeroport se nărui ca un joc fragil de cărţi, fiind înlocuită cu un nod dureros în capul pieptului. Un sentiment puternic de dezamăgire o copleşi. Totul arăta la fel, funcţiona la fel, iar ea se gândi că probabil nu făcuse nimic altceva decât să înlocuiască o existenţă mizerabilă cu o alta.

Vallis o conduse într-un birou spaţios şi extrem de confortabil, complet diferit de coridoarele reci şi impersonale pe care le străbătuseră. Pereţii erau deschişi la culoare, iar mobila de lemn masiv şi biblioteca plină ochi de cărţi confereau camerei un aer extrem de intim. Pe birou se afla un acvariu rotund în care se zbenguia graţios un peşte auriu cu înotătoare diafane. Într-un colţ trona un ghiveci enorm care conţinea un palmier, lângă care se afla o canapea din piele maro şi o măsuţă joasă de sticlă. Locul nu avea nicio legătură cu Elite, ci arăta mai mult ca sufrageria cuiva pasionat de design interior.

Grant Talbot, directorul filialei din Paris, urmări cu o privire amuzată cum Alina privea în jurul ei cu ochi miraţi.

– Deci tu eşti Alina Marinescu, spuse, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna.

Alina îi strânse mâna cu un zâmbet sincer, simţindu-se imediat mai bine.

Grant Talbot era înalt şi foarte bine făcut, cam la vreo patruzeci şi cinci de ani, estimă ea, corpul lui încă având agilitatea unui bărbat tânăr. Ochii lui căprui emanau

fermitate, dar și sinceritate, iar strânsoarea palmei lui mari și calde îi oferea o senzație de siguranță.

– Am auzit multe despre tine. Rapoartele despre activitatea ta arată impresionant, spuse Grant, indicându-i să ia loc.

– Mulțumesc.

– De obicei Brett nu prea are multe lucruri bune de spus despre transferurile de la cartierul general. De cele mai multe ori nu vrea decât să scape de cineva. Dar după câte înțeleg, cazul tău e diferit.

– Da, eu am cerut acest transfer.

– Am înțeles, comentă Grant în timp ce deschidea un dosar din fața lui ce probabil conținea profilul ei complet. Bănuiesc că cererea ta are o oarecare legătură cu Alex, nu-i așa?

– De ce-ai bănui asta?

Grant zâmbi amuzat la încercarea ei de-a nega adevăratul motiv al plecării ei de la cartierul general.

– Nu-i nevoie să fii atât de circumspectă aici, Alina. Știu despre legătura puternică dintre voi doi. Alex este aproape legendar în Elite. După părerea mea, e cel mai bun agent operativ pe care l-am avut vreodată. Pentru asta însă, a trebuit să se transforme într-un nenorocit fără suflet care nu se dă în lături de la nimic când e vorba de îndeplinirea ordinelor. Bănuiesc că te-a rănit de prea multe ori, iar cererea ta de transfer nu reprezintă altceva decât o nevoie acută de-a fugi de șarmul lui irezistibil.

Alina îl privi cu ochi inexpresivi, fără să spună nimic.

– Brett crede că tu ești singura slăbiciune a lui Alex, continuă Grant. E adevărat?

– Chiar dacă-am fost vreodată, ceea ce mă îndoiesc, acum nu mai sunt, răspunse ea pe un ton glacial, indicându-i noului ei șef că era cazul să renunțe la subiect.

Grant dădu din cap în semn că a înțeles punctul ei de vedere.

– Probabil eşti foarte obosită după toată tevatura asta. Vallis te va conduce la noul tău apartament. Sper să-ţi placă la noi.

Uşurată că întrevederea luase sfârşit, Alina se ridică în picioare. Simţi un nou impuls de speranţă încolţindu-i în suflet.

– Sunt convinsă că o să-mi placă, răspunse cu un zâmbet.

Când ieşi din birou, îl găsi pe Vallis aşteptând-o în faţa uşii.

– Pe aici, îi indică să-l urmeze. Dăm un tur să cunoşti nişte oameni, după care te duc acasă.

Era clar că tipul era obişnuit să fie ascultat; nimeni nu crâcnea în faţa lui. Felul lui de-a fi, politicos şi foarte ferm, impunea respectul tuturor. Alina se trezi că-l compară din nou cu Alex.

O conduse prin interiorul filialei, prezentând-o personalului de serviciu şi mai multor agenţi operativi, indicându-i în acelaşi timp sălile de antrenament, poligonul, cantina, încăperea Sistemului Central de Operaţiuni în plină activitate şi alte zone importante cu care trebuia să se familiarizeze rapid.

O oră mai târziu, se aflau în maşina lui, în drum spre apartamentul ei. Alina îi studie expresia serioasă a feţei din profil, întrebându-se dacă era indicat să-i pună cele câteva întrebări care o frământau în legătură cu noua ei slujbă.

– Am câteva nelămuriri în ceea ce priveşte scara ierarhică, începu cu voce şovăielnică. Ştiu că şeful cel mare este Grant, dar după câte am văzut şi tu ai o oarecare influenţă şi control asupra operaţiunilor. Aş vrea să ştiu subordonatul cui sunt eu şi cui raportez în mod direct.

Vallis îi aruncă o privire fugară, apoi îşi reîntoarse ochii asupra drumului.

– Eu răspund de profilurile operaţionale şi am în subordine toţi agenţii operativi. Dispunem de opt echipe

active, operaționale în orice moment, și ca mai toate filialele, monitorizăm diferite grupări politice și teroriste. De obicei extragem informațiile necesare cu ajutorul sateliților de supraveghere, dar ne angajăm ocazional și în culegerea de date prin mijloace tradiționale, cum ar fi infiltrarea în diferite cercuri sociale pentru o imagine de ansamblu. Ținem sub observație diferite personaje cheie, le identificăm oamenii de legătură...

– Și care vor fi îndatoririle mele?

– Deocamdată vei lucra cu mine la profilurile misiunilor, analiză tactică și în general te vei familiariza cu problemele regionale. Experiența ta pe teren este impresionantă, sunt convins că foarte curând vei activa pe post de lider de echipă. Mai întâi așteptăm să vedem cum te acomodezi cu toți ceilalți.

– Pot trăi cu asta.

– Bun, spuse el, încetinind mașina. Am ajuns.

Apartamentul ei se afla într-un cartier din estul Parisului, chiar lângă Bois de Vincennes, o regiune împădurită transformată într-un parc imens în a doua jumătate a secolului 19 de către Baronul Haussmann. Clădirea în care urma să locuiască Alina avea o fațadă superbă din cărămidă roșie decorată cu dantelării din ceramică.

Luară liftul până la etajul patru. Holul era decorat cu picturi vechi în ulei și oglinzi de cristal, un covor gros înăbușindu-le pașii. Vallis descuie o ușă și o invită înăuntru.

Sufrageria era foarte spațioasă, decorată în tonuri de bej, cu ferestrele deschizându-se către parc. Alina privi afară, admirând ulmii imenși ce înconjurau o rețea majestuoasă de fântâni arteziene. Bucătăria era micuță, dar bine dotată, cu o masă de sticlă înconjurată de scaune albe cu spătar înalt amplasate strategic chiar lângă fereastră. Dormitorul era intim, dominat de patul imens cu baldachin ce trona în mijlocul încăperii.

Vallis puse un plic mare pe masa din bucătărie.

– Paşaport, permis de conducere, cărţi de credit, cunoşti protocolul. Şi telefonul, spuse în timp ce-i înmâna un mobil argintiu. Avem o misiune pe rol, aşa că s-ar putea să te contactez în curând. Înclină capul în semn de bun rămas, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi apartamentul fără alte cuvinte.

Alina oftă şi privi în jurul ei, observând mulţumită că într-un colţ al noului ei dormitor se afla cutia mare de carton în care-şi strânsese toate lucrurile ei. Deasupra ei, găsi un plic pe care îi era scris numele ei cu litere mari de tipar. Ochii i se umplură de lacrimi când îl desfăcu şi citi scrisoarea scurtă:

Ducesă,

Te afli deja acolo şi-ţi pot garanta că totul e schimbat pe aici. Deja mi-e dor de tine... de discuţiile noastre, de zâmbetul tău luminos, dar mai ales de picioarele alea trăznet. Ok, ok, trebuia s-o spun, nu m-am putut abţine! Sper că te-am făcut să zâmbeşti. Ţine minte, poţi vorbi cu mine oricând vrei. Ştii cum. Sper din toată inima să-ţi meargă bine pe acolo. Meriţi cu mult mai mult decât ai avut aici. Îţi voi simţi lipsa în fiecare zi. La fel şi Roman şi Jason.

Mult noroc,
Ford.

Alina strânse scrisoarea la piept, cu lacrimile şiroindu-i acum pe obraji. Şi ea avea să le ducă dorul. Erau prietenii ei de încredere. Familia ei.

Îşi despachetă cu migală toate lucrurile favorite din cutia de carton: uleiuri şi săruri parfumate de baie, lumânări de toate felurile şi formele, CD-urile cu muzica ei preferată. Când termină, afară era deja întuneric. Stinse toate luminile şi aprinse câteva lumânări, apoi îşi turnă

un pahar cu vin roșu dintr-o sticlă pe care o găsi în frigider. Rămase în picioare în mijlocul sufrageriei cu paharul în mână, urmărind cu un aer absent umbrele dansând pe pereții din jurul ei. Sorbi din lichidul catifelat, îngăduind singurătății să-i ia sufletul cu asalt.

Urmează noul volum
în seria Alina Marinescu:

Identități secrete – Începutul sfârșitului

La Crime Scene au apărut:

CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Scottoline
CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein
CS 3 - Filiera grecească - Bogdan Hrib
CS 4 - Crima Zen - Oliver Bottini
CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker
CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalcea
CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion
CS 8 - Masca Morții Roșii și alte povestiri - Edgar A. Poe
CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle
CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu
CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel
CS 12 - 3 cu ghinion - Emil Simionescu
CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace
CS 14 - Crima Lordului Savile și alte povestiri - Oscar Wilde
CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica-Mujea
CS 16 - Ziua lupului - Carlo Lucarelli
CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace
CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan
CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas
CS 20 - Consiliul Justiției - Edgar Wallace
CS 21 - Cameleonul - George Arion
CS 22 - Pactul Roșu - Olivier Descosse
CS 23 - Final Exit - Richard Aleas
CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica-Mujea
CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier
CS 26 - Hoții de timp - Ivona Boitan
CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli
CS 28 - Justițiarii din Cordoba - Edgar Wallace
CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez
CS 30 - Greuceanu. Roman (cu un) polițist - Stelian Țurlea
CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona
CS 32 - Legea celor patru justițiari - Edgar Wallace
CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion
CS 34 - Pasiuni periculoase - VT Morogan
CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu
CS 36 - Ultimul Papă - vol.1 - Luis Miguel Rocha
CS 37 - Ultimul Papă - vol.2 - Luis Miguel Rocha

www.tritonic.ro
Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic
Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandată
Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la
tel./fax: 021.242.73.77 sau la editura@tritonic.ro
CRIME SCENE PUBLISHING
imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, sector 2, cod 022651, București, CP 3 - 12

Monica Ramirez

IDENTITĂȚI SECRETE

Dincolo de Invizibil

Prima parte a volumul doi din Seria Alina Marinescu

„Alina Marinescu preferă cafeaua cu mult lapte, muzică și lumânări când este acasă și un Glock de 9 mm când este în misiune pe teren. Alex Therein iubește plimbările lungi și poate lichida un om în mai puțin de cinci secunde. Alex este iubitul Alinei, mentorul ei, fundația distrugerii întregii ei vieți. Persoana direct responsabilă pentru transformarea ei într-un asasin de elită. Alex este soțul Alinei, însă mariajul lor nu este nimic altceva decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care sunt trimiși. Câteodată, Alina se întreabă cum ar fi să aibă o viață normală. Normalitatea este foarte greu de atins într-o existență fantomatică, lucrând pentru Elite, o organizație anti-teroristă inexistentă condusă de oameni care nu există. Elite există dincolo de invizibil, fără a fi constrânsă de lege sau de analiza mass-mediei."

ISBN 978-606-8139-82-1

Recomandat de:
AXN CRIME
Crimescene Publishing
FLACĂRA
TRITONIC